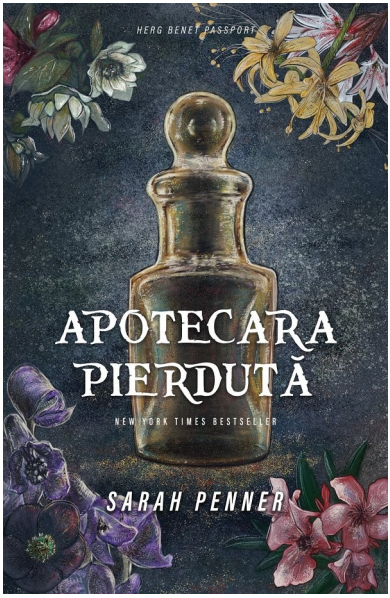
HERG BENET PASSPORT
APOTECARA PIERDUTĂ
NEW YORK TIMES BESTSELLER
SARAH PENNER

SARAH PENNER

Apotecara pierdută

Traducere din limba engleză de CRISTINA NEMEROVSCHI

EDITURA HERG BENET

2022

Sarah Penner

The Lost Apothecary

Copyright © 2021

Copyright © 2022 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediţie

EDITURA HERG BENET

Bucureşti, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro
Concept grafic: © TheSpartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-305-4

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină şi tu creativitatea. Îţi mulţumim.

Această carte este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenţie artistică.

Părinţilor mei

———

„JUR ŞI PROMIT ÎN FAŢA LUI DUMNEZEU,
FĂPTUITORUL ŞI CREATORUL TUTUROR LUCRURILOR...

SĂ NU ÎNVĂŢ OAMENI NERECUNOSCĂTORI SAU NEBUNI
SECRETELE ŞI MISTERELE BRESLEI...

SĂ NU DEZVĂLUI NICIODATĂ TAINELE ÎNCREDINŢATE...
SĂ NU ADMINISTREZ OTRĂVURI...

SĂ DEZAPROB ŞI SĂ FUG CA DE CIUMĂ
DIN FAŢA LUCRĂRILOR FĂCUTE DE ŞARLATANI,
DINAINTEA ALCHIMIŞTILOR ŞI VRACILOR...

SĂ NU ŢIN ÎN PRĂVĂLIE MEDICAMENTE EXPIRATE SAU
ALTERATE.

FIE CA DOMNUL SĂ MĂ BINECUVÂNTEZE
CÂT TIMP VOI RESPECTA ACESTE LEGI!”

— JURĂMÂNTUL STRĂVECHI AL APOTECARULUI

1. NELLA

3 februarie 1791

Urma să vină la crăpatul zorilor – femeia a cărei scrisoare o ţineam în mâinile mele, femeia al cărei nume nu-l aflasem încă.

Nu-i cunoşteam nici vârsta, nici unde locuieşte. Nu aveam habar ce rang are în societate, nici care sunt lucrurile întunecate pe care le visează la căderea nopţii. Putea fi o victimă, dar şi o ucigaşă. O femeie de curând căsătorită sau o văduvă însetată de răzbunare. O doică sau o curtezană.

Dar, în ciuda a tot ce nu cunoşteam încă, înţelegeam ceva: femeia ştia exact pe cine voia să omoare.

Am ridicat hârtia colorată într-o nuanţă de rozaliu palid, luminată de flacăra plăpândă a lumânării. Mi-am trecut degetele peste cerneala cu care aşternuse cuvintele, imaginându-mi disperarea care o determinase să caute pe cineva asemeni mie. Nu doar o apotecară, dar şi o criminală. O maestră a deghizărilor, a aparenţelor.

Cerinţa ei era simplă şi directă. *Pentru soţul stăpânei mele, să ia odată cu micul dejun. La crăpatul zorilor, pe 4 feb*. Mi-am creat în minte imaginea unei cameriste între două vârste, trimisă pentru a săvârşi voinţa stăpânei sale. Şi, cu o intuiţie perfecţionată de-a lungul a două decenii, am ştiut imediat ce remediu se potrivea cel mai bine cerinţei: un ou de găină, decorat cu *nux vomica*. Stricnină.

Pregătirea nu dura mai mult de câteva minute; otrava o aveam la îndemână. Dar, dintr-un motiv care îmi rămânea necunoscut, ceva din scrisoare mă neliniştea profund. Nu

era doar parfumul subtil ce te ducea cu gândul la lemn umed, al pergamentului, nici felul în care colţul din stânga jos al hârtiei era îndoit, de parcă ar fi fost umezit de lacrimi. Mai degrabă, o neliniște care se trezise brusc în interiorul *meu*. O înţelegere intuitivă a unui lucru ce ar trebui evitat cu orice preţ.

Însă ce avertizare nescrisă putea să adaste pe o simplă foaie de pergament, pe care fusese plimbată o peniţă? Niciuna, am încercat eu să mă liniștesc. Scrisoarea asta nu prevestea nimic rău. Gândurile mele împrăştiate erau doar rezultatul oboselii – ora era înaintată – şi al disconfortului pe care-l resimţeam în articulaţii.

Mi-am îndreptat atenţia spre registrul meu, învelit în piele de viţel, pe care-l ţineam pe masă. Atât de preţios, ţinea evidenţa vieţii şi a morţii: o trecere în revistă a tuturor femeilor care au căutat poţiuni aici, în cel mai întunecat magazin al vreunui apotecar.

Pe primele pagini ale registrului, cerneala era mai ştearsă, dar scrisul se vedea că aparţinea unei mâini mai relaxate, care încă nu cunoscuse aşa de îndeaproape durerea şi împotrivirea. Acele notiţe peste care trecuse vremea aparţineau mamei mele. Acest magazinaş pentru bolile femeieşti, situat la numărul 3 din Back Alley, fusese al ei, cu mult înainte să devină al meu.

Din când în când, obişnuiam să-i recitesc notiţele: *23 martie 1767, doamna R. Ranford, coada şoricelului 15 picături, de 3 ori pe zi*. Cuvintele îmi evocau imaginea ei. Cum îi cădea părul pe ceafă când apăsa lujerii plantei în mojar, sau pielea subţire, pergamentoasă, a mâinilor sale când culegea seminţele florii. Dar mama nu-şi ascunsese prăvălia în spatele unui perete fals şi nici nu-şi tăinuia leacurile în sticle opace de vin roşu. Nu avea nimic de ferit privirilor iscoditoare. Tincturile pe care le prepara aveau doar scopuri bune – să aline durerile şi iritaţiile unei femei

devenite de curând mamă, să producă menstruaţie unei soţii sterpe. Umpluse paginile registrului cu remedii benigne provenite din plante. Nu ar fi trezit nicio suspiciune nimănui.

Pe paginile mele din registru, notasem ingrediente cum ar fi urzică, isop şi amarant, da, dar şi leacuri mai înspăimântătoare: mătrăgună, spânz şi arsenic. În spatele urmelor lăsate de tocul meu în registru se ascundeau trădarea, spaima şi… secrete întunecate.

Secrete despre un tânăr în vigoare căruia i-a slăbit brusc inima în ajunul nunţii sale, sau despre cum cineva devenit de curând tată a căzut pradă unei febre neaşteptate. Caietul arăta totul aşa cum se întâmplase – nu erau boli de inimă sau febre din senin, ci mătrăgună şi ciumăfaie strecurate în vinuri şi plăcintă de către femei şirete, ale căror nume pătau acum propriul meu registru.

Măcar dacă registrul ar fi spus şi secretul meu, adevărul despre cum au început toate acestea! Pentru că aveam fiecare victimă însemnată aici, mai puţin una singură – *Frederick*. Liniile ascuţite şi aspre ale numelui său fuseseră scrijelite doar pe inima mea ferecată, pe dinăuntrul pântecului meu rănit.

Am închis cu blândeţe registrul, pentru că nu aveam nevoie de el în seara asta, şi mi-am îndreptat din nou atenţia către scrisoare. Ce mă îngrijora atât de tare la ea? Ce spaime redeşteptase? Marginea pergamentului îmi atrăgea mai departe privirea, de parcă o vietate s-ar fi târât dedesubt. Cu cât rămâneam mai mult aşezată la masa mea, cu atât stomacul mi se strângea şi degetele începeau să-mi tremure. Departe, dincolo de pereţii prăvăliei, clopoţeii unei trăsuri scoteau un zornăit înfricoşător, asemeni cătuşelor pe care le purta la brâu comisarul. Dar m-am liniştit spunându-mi că poliţia nu avea să calce pe aici în seara aceasta, la fel cum n-o

făcuse în ultimele două decenii. Prăvălia, la fel ca otrăvurile mele, era şi ea ascunsă cu iscusinţă. Niciun om n-ar fi reuşit să descopere acest loc: era îngropat dincolo de un perete cu o bibliotecă uriaşă, în capătul unei alei întortocheate din cele mai întunecate colţuri ale Londrei.

Ochii mi-au fugit spre peretele pătat de funingine pe care nu avusesem nici puterea, nici tragerea de inimă să-l curăţ. O sticlă goală de pe un raft mi-a întors reflexia. Ochii mei, odinioară de un verde strălucitor ca ai mamei mele, acum păreau aproape lipsiţi de viaţă. La fel şi obrajii. Cândva rozalii, acum erau supţi şi căzuţi. Semănam mai mult cu o fantomă decât cu o fiinţă reală, cu mult mai bătrână decât cei patruzeci şi unu de ani ai mei.

Cu blândeţe, am început să-mi apăs osul încheieturii stângi, roşie şi fierbinte, de parcă ar fi fost o piatră uitată în foc. Disconfortul resimţit în articulaţii îmi străbătea deja corpul de ani buni. Devenise cu timpul atât de puternic, încât nu trecea nici măcar o oră fără durere. Fiecare poţiune pe care o pregăteam şi o dădeam mai departe aducea un nou val de durere asupra mea; în unele seri, degetele îmi erau atât de încordate încât mă aşteptam ca pielea să se crape şi să dezvăluie ce se afla dedesubt.

Morţile provocate şi secretele ţinute cu străşnicie îmi făcuseră asta. Începusem să putrezesc din interior, iar ceva din străfunduri ameninţa să mă sfâşie definitiv.

Brusc, aerul a devenit mai dens şi fumul s-a ridicat spre tavanul jos, de piatră, al încăperii mele secrete. Lumânarea era aproape topită. Curând, picăturile de laudanum aveau să mă scufunde într-o îmbrăţişare caldă. Noaptea căzuse de mult, iar ea avea să ajungă aici în numai câteva ore: femeia al cărei nume aveam să-l adaug în registru, al cărei mister urma să încep să-l dezvălui, în ciuda neliniştii care creştea tot mai mult înlăuntrul meu.

2. CAROLINE

În prezent, luni

Nu ar fi trebuit să fiu în Londra de una singură.

Excursiile aniversare sunt menite pentru două persoane, nu pentru una singură... şi totuşi, când am păşit afară din hotel în lumina strălucitoare a după-amiezii de vară londoneze, spaţiul liber de lângă mine mi-a spus o altă poveste. Astăzi – în a zecea aniversare a nunţii noastre – eu şi James ar fi trebuit să fim împreună, să ne croim drum către London Eye, roata imensă din care puteai vedea fluviul Tamisa pierzându-se în zare. Rezervasem o tură la ceas de seară într-o cabină VIP, care includea o sticlă de şampanie şi un ghid doar pentru noi. Vreme de săptămâni întregi, mi-am imaginat cabina doar puţin luminată, legănându-se sub cerul înstelat, iar râsul nostru întrerupt doar de ciocnirea paharelor de şampanie şi de atingerea buzelor.

Dar James era acum la un ocean depărtare de mine.

Iar eu mă aflam singură în Londra, îndurerată, furioasă şi ameţită după zbor, în minte cu o decizie esenţială de luat, una care avea să-mi schimbe complet viaţa.

În loc să mă îndrept spre sud, către London Eye şi Tamisa, am luat-o în direcţia opusă, spre St. Paul’s şi Ludgate Hill. Cu ochii larg deschişi în căutarea celui mai apropiat pub, mă simţeam până în măduva oaselor ca o turistă-clişeu, cu tenişii mei gri şi geanta din pânză trecută peste umăr. Înăuntru se lăfăia jurnalul meu, cu paginile acoperite de cerneală albastră şi inimioare, care marcau

itinerariul nostru pe următoarele zece zile. De abia ajunsesem aici şi nu mă înduram să arunc o privire la programul stabilit pentru noi doi, ca pentru un cuplu, şi nici la notiţele pe care le făcusem în joacă unul pentru celălalt în carnet.

Southwark, turul grădinii pentru cupluri, mâzgălisem eu pe una dintre foi.

Să exersăm conceperea unui copil în spatele unui copac, scrijelise James chiar lângă. Plănuisem să port rochie, în caz că s-ar fi întâmplat.

Acum chiar nu mai aveam nevoie de jurnal. Toate planurile pe care le conţinea el se năruiseră cu un bufnet surd. Am simţit un nod puternic în gât, ca o arsură, o presimţire că urmau şi lacrimi, în timp ce m-am întrebat oare ce altceva avea să se mai spargă în curând ca un balon de săpun? Căsnicia noastră, poate? James era iubitul meu din liceu – nu aveam habar cum era viaţa fără el. Nu mă cunoşteam deloc pe mine fără el. Mi-aş pierde, odată cu asta, şi speranţele de a deveni mamă? Gândul mi-a făcut stomacul să se strângă. Nu era foame. O dorinţă pentru altceva, mai mult decât o masă gustoasă la un restaurant, cu mult mai mult. Îmi doream cu disperare să fiu mamă. Să sărut degeţelele mici de la picioruşele copilaşului, să îl ciupesc în joacă de burtica dolofană.

Nu am mers mult şi am zărit intrarea unui pub, The Old Fleet Tavern. Înainte să mă aventurez înăuntru, un tip îmbrăcat cam jerpelit, cu pantaloni kaki pătaţi şi cu o mapă în braţe, mi-a făcut un semn prietenos cu mâna. Rânjea şi părea să aibă în jur de cincizeci de ani.

— Ţi-ar plăcea să ni te alături şi să scotoceşti alături de noi prin noroi?

Să scotocesc prin noroi? Ce drăcie mai era şi asta? Ca să ce, să caut cuiburi de păsări sau rămăşiţele zilei de ieri?,

mi-am zis în glumă. M-am forţat să zâmbesc şi am clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc.

Nu a părut chiar descumpănit.

— Ai citit vreodată scriitori din perioada victoriană?

Vocea lui de abia s-a auzit, bruiată de autobuzul care făcea tururi ale oraşului pentru turişti.

A fost rândul meu să mă regăsesc dusă pe gânduri.

Cu un deceniu în urmă, terminasem facultatea cu o lucrare pe tema istoriei britanice. Luasem note bunicele şi fusesem mereu mai interesată de ceea ce se afla dincolo de lecturile obligatorii. Capitolele seci, schematice, mă pasionau mai puţin decât albumele patinate aflate în arhive din clădiri vechi sau decât imaginile digitalizate ale unor obiecte precum facturi din diferite perioade, însemnări ale recensămintelor, liste cu pasageri din trenuri şi altele pe care le puteam găsi online. Pierdeam ore întregi contemplând genul ăsta de nimicuri aparente, în vreme ce colegii mei se întâlneau în cafenele ca să înveţe în grup. Nu puneam interesul meu nonconformist pe seama a ceva anume. Ştiam doar că dezbaterile de la ore, despre războaiele civile şi lideri politici însetaţi de putere, mă făceau adesea să casc. Pentru mine, atracţia istoriei se găsea în micile vestigii ale vieţii de zi cu zi din vremuri de demult. În secretele îngropate pentru totdeauna ale oamenilor obişnuiţi.

— Am citit câte ceva, da, i-am răspuns.

Evident, îndrăgisem multe romane clasice britanice şi citisem enorm în liceu şi facultate. Uneori, îmi doream să fi urmat o carieră literară, pentru că părea ceva mai potrivit cu interesele mele. Ceea ce nu i-am mărturisit însă bărbatului era că nu mai citisem literatură victoriană de ani buni, nici măcar autorii mei preferaţi din perioada

aceea. Dacă avea să-mi dea un test de cultură generală, l-aş fi picat cu brio.

— Ei bine, cu toţii au pomenit în operele lor câte ceva despre căutătorii în nămol – acele suflete nenumărate care căutau prin albia râului după ceva antic, ceva de valoare. Poate că-ţi vei uda un pic pantofii, dar nu există un mod mai reuşit de a te scufunda în trecut. Apa se umflă, apoi scade, şi lasă de fiecare dată ceva în urmă pe mal. Dacă ai chef de o aventură, eşti binevenită să ni te alături. Primul tur este întotdeauna gratuit. Vom fi chiar în spatele clădirii aceleia de cărămidă pe care o vezi acolo...

Mi-a arătat cu degetul într-o anumită direcţie.

— Caută scările care coboară spre albia fluviului. Întâlnirea grupului este la două şi jumătate, când apa scade datorită mareei.

I-am zâmbit. În ciuda hainelor cam jerpelite, ochii lui căprui radiau căldură şi încredere. În spatele lui, însă, plăcuţa cu numele barului se clătina mai îmbietor.

— Mulţumesc, i-am răspuns încă o dată, dar mă îndrept spre... altă întâlnire.

Adevărul era că aveam mare nevoie de o băutură.

A dat din cap încetişor.

— Foarte bine. Dacă totuşi te răzgândeşti, noi vom fi acolo, explorând, până pe la cinci şi jumătate.

— Petrecere frumoasă, am murmurat, trecându-mi geanta pe umărul celălalt, aşteptându-mă să nu-l mai văd pe bărbatul ăsta în viaţa mea.

Am păşit în încăperea întunecată, cu aer uşor umed, şi m-am cocoţat pe un scaun înalt, tapisat cu piele, de lângă bar. M-am aplecat să mă uit la oferta de beri şi coatele mi-au nimerit într-un lichid vărsat pe tejghea, făcându-mă să mă crispez. Am cerut o Boddingtons şi am aşteptat cu nerăbdare să se mai ducă din spuma albicioasă de deasupra. În cele din urmă, am luat o înghiţitură mare,

fără să-mi pese de durerea de cap care începea să-şi arate colţii. Berea era călduţă. Am simţit şi o crampă în partea din stânga a abdomenului.

Autorii victorieni. M-am gândit din nou la Charles Dickens. Numele lui îmi era pe atât de familiar pe cât mi-ar fi fost al unui iubit din tinereţe, uitat o vreme. Un tip interesant, dar nu neapărat de cursă lungă. Citisem multe din cărţile lui – *Oliver Twist* fusese preferata mea, urmată îndeaproape de *Marile speranţe*. Am simţit o uşoară senzaţie de jenă. Potrivit tipului pe care tocmai îl întâlnisem, autorii victorieni scriseseră mult despre căutătorii în nămol, iar eu nici nu mă prinsesem din prima ce vrea să spună acea expresie. Dacă James mi-ar fi fost acum alături, m-aş fi tachinat pentru gafa mea. Mereu glumea că am trecut ca raţa prin apă în perioada mea academică, citind povestioare gotice până târziu în noapte, când ar fi trebuit mai degrabă să analizez reviste serioase şi să îmi dezvolt propriile teze despre tulburările istorice şi politice. Cercetarea, zicea el, era singurul avantaj al unei cariere în domeniul istoriei, pentru că aşa puteam să-mi iau apoi doctoratul şi să devin profesor universitar sau conferenţiar.

În unele aspecte, avea dreptate. Cu zece ani în urmă, după absolvire, îmi dădusem seama că diploma mea nu-mi oferea o carieră la fel de serioasă pe cât urma să fie a lui James, care făcuse studii de contabilitate. În timp ce eu îmi căutam fără succes o slujbă, el îşi găsise una imediat, chiar bine plătită, la o firmă de consultanţă Big Four din Cincinnati. Am mers la interviuri pentru un job de profesor la diferite şcoli de stat, însă, aşa cum prevăzuse James, toate preferau o persoană cu studii mai aprofundate.

Fără să fiu neapărat descumpănită, am luat-o ca pe o şansă de a mă scufunda mai departe în ceea ce-mi plăcea să fac. Cu destul de mult entuziasm, am început pregătirile

pentru a urma studii post-universitare la Cambridge, aflat la numai o oră distanţă de Londra. James a fost însă pornit de la început împotriva ideii, iar curând aveam să aflu şi de ce: la numai câteva luni de la absolvire, m-a condus lângă digul de unde aveai o privelişte spectaculoasă peste râul Ohio, s-a lăsat într-un genunchi şi, cu ochii în lacrimi, m-a întrebat dacă vreau să-i fiu soţie.

Cambridge-ul putea să se ducă naibii – Cambridge-ul şi studiile aprofundate şi toate romanele scrise de Charles Dickens. Din clipa în care mi-am înlănţuit braţele în jurul gâtului lui James, acolo, pe dig, când i-am şoptit *da*, identitatea mea de istoric aspirant s-a lăsat risipită de vânt, fiind înlocuită de realitatea unei femei ce avea să devină în curând soţie. Mi-am aruncat la gunoi cererea de înscriere la studii post-universitare şi m-am apucat cu multă bucurie să fac planuri de nuntă, să aleg fonturile potrivite pentru invitaţii şi nuanţele de roz pentru satinul care avea să îmbrace scaunele. Şi, după ce nunta a devenit o amintire frumoasă, plină de strălucire, m-am dedicat cumpărăturilor pentru prima noastră casă. Am găsit Locul Perfect – o casă cu trei dormitoare şi două băi, în capătul unei fundături discrete, având ca vecini doar familii proaspăt întemeiate.

Rutina căsniciei noastre a început să se formeze la fel de sigură şi de previzibilă cum se succedau întâi florile, apoi frunzele verzi ale copacilor de pe strada noastră, în ritm cu anotimpurile, an de an. În vreme ce James a început urcuşul anevoios pe scara slujbei la o corporaţie, părinţii mei, care aveau o fermă aproape de Cincinnati, mi-au făcut o ofertă care mi-a surâs: un salariu sigur la ferma familiei, unde ar fi trebuit să mă ocup de contabilitate şi treburi administrative. Avea să fie un job stabil şi sigur, fără necunoscute.

Am reflectat la ofertă pe parcursul a câteva zile, gândindu-mă doar foarte puţin la cutiile încă nedespachetate, aflate în pivniţă, pline de cărţile pe care le adorasem în timpul şcolii. *Mănăstirea Northanger. Rebecca. Doamna Dalloway*. Ce beneficiu îmi aduseseră? James avusese dreptate: să mă îngrop în hârtii antice lipsite de sens şi în poveşti despre case bântuite nu fusese calea potrivită pentru a obţine o slujbă. Dimpotrivă, mă costaseră zeci de mii de dolari pentru taxele de facultate. Am început să am resentimente pentru acele cărţi înghesuite în cutii şi am fost convinsă că ideea mea de a-mi continua studiile la Cambridge era doar o nebunie a unei minţi răzvrătite, care nu dăduse încă piept cu greutăţile vieţii de adult.

În plus, cu James care avea o slujbă stabilă, singura chestie matură care îmi rămânea de făcut era să stau în Cincinnati alături de soţul meu, în noua noastră casă.

Am acceptat oferta de a lucra la ferma familiei mele, spre bucuria lui James. Iar Brontë şi Dickens şi tot ce mai adorasem de-a lungul multor ani au rămas închişi în cutii, într-un colţ îndepărtat al pivniţei. Uitaţi, în cele din urmă.

În pubul întunecat, am mai luat o înghiţitură mare din bere. Chiar fusese de mirare că James acceptase propunerea mea de a merge împreună la Londra. Când am ales destinaţiile pentru aniversarea noastră, îşi exprimase destul de clar preferinţa: un hotel pe plajă din Insulele Virgine, unde îşi putea petrece toate zilele moţăind lângă un pahar gol de cocktail. Dar Crăciunul trecut epuizasem deja o versiune a genului ăla de vacanţă înecat în daiquiri, aşa că l-am implorat să ia în calcul şi ceva diferit, cum ar fi Anglia sau Irlanda. Cu condiţia să nu ne pierdem timpul cu lucruri intelectuale, cum ar fi atelierul de restaurare a unor cărţi vechi pe care apucasem în treacăt să-l menţionez, a fost de acord în cele din urmă să venim la Londra. A

acceptat, mi-a spus, pentru că-şi amintise că fusese un vis de-al meu să vizitez cândva Anglia.

Un vis pe care, cu numai câteva zile în urmă, îl ridicase în aer ca pe un pahar de şampanie de cristal şi îl sfărâmase între degete cu cruzime.

Barmanul a făcut un semn spre paharul meu pe jumătate golit, dar am clătinat din cap; una era de ajuns. Neavând stare, mi-am scos telefonul şi am deschis Messenger-ul. Rose, prietena mea cea mai bună de o viaţă, îmi scrisese un mesaj.

Eşti bine? Te iubesc. Uite o poză cu micuţa Ainsley.

Şi ea te iubeşte. <3

Şi iat-o, nou-născuta Ainsley, înfăşurată într-o păturică bej din in. Un bebeluş perfect, de trei kilograme şi ceva, fetiţa care îmi era fină, dormind liniştită în braţele bunei mele prietene. M-am simţit recunoscătoare că se născuse înainte ca eu să aflu secretul lui James – apucasem deja să petrec multe clipe fericite alături de bebeluş. În ciuda durerii pe care o simţeam, am zâmbit. Chiar dacă aş pierde totul, mi-ar rămâne totuşi fetele astea două.

Dacă social media avea vreo relevanţă cât de cât, eu şi James păream în orice caz singurii din cercul nostru de prieteni care încă nu împingeau cărucioare şi nu sărutau obrăjori mânjiţi de macaroane cu brânză. Şi, deşi amânarea fusese dureroasă, păruse lucrul corect pe care să-l facem; firma de consultanţă la care lucra James se aştepta ca asociaţii să meargă mai mereu cu clienţii la cină şi la un pahar de vin, astfel că programul lui se prelungea uneori şi la peste optzeci de ore pe săptămână. Deşi îmi dorisem copii încă de la începutul mariajului nostru, James nu voia să aibă parte şi de stresul unei familii, pe lângă cel provocat de ore lungi de lucru. Aşa că,

de-a lungul unui deceniu, el a urcat fiecare treaptă de pe scara carierei, iar eu mi-am pus pe limbă pilula mică şi roz şi mi-am spus mie însămi: *Va veni şi ziua aceea cândva*.

M-am uitat la data pe care mi-o arăta mobilul: 2 iunie. Aproape patru luni scurse de când firma lui James îl promovase în postul dorit, făcându-l partener, astfel că zilele lungi în care ieşea la cină împreună cu clienţii deveniseră istorie.

Patru luni de când hotărâsem să încercăm să devenim părinţi.

Patru luni de când acea zi pe care o aşteptasem venise.

Dar încă niciun copil...

Mi-am ros degetul arătător şi am închis ochii. Pentru prima dată în ultimele patru luni, m-am bucurat că nu rămăsesem însărcinată. Cu câteva zile în urmă, căsnicia noastră începuse să se destrame sub povara ucigătoare a ceea ce descoperisem: relaţia noastră nu mai era formată doar din două persoane. O altă femeie dăduse buzna peste noi. Ce bebeluş merita genul ăla de complicaţie, de deznodământ? Niciunul nu merita; nici al meu, nici al alteia.

Era totuşi o problemă: ar fi trebuit să-mi vină ciclul încă de ieri, şi încă nu erau semne care să-i anunţe prezenţa. Speram ca stresul şi ameţeala zborului cu avionul să fie vinovate.

Am mai aruncat o ultimă privire spre copilaşul celei mai bune prietene, fără să simt invidie, ci doar nelinişte legată de viitor. Mi-ar fi plăcut tare mult ca fiul sau fiica mea să aibă o prietenie pe viaţă cu Ainsley, să aibă aceeaşi conexiune pe care eu o aveam cu Rose. Şi totuşi, după ce aflasem secretul lui James, nu mai eram sigură că mariajul nostru va mai rămâne în cărţi, cu atât mai puţin o eventuală maternitate.

Pentru prima dată în ultimii zece ani din viaţă, m-am întrebat dacă nu făcusem o greşeală când spusesem *da* acolo, pe dig. Oare dacă aş fi spus *nu*, sau că nu eram încă pregătită? Mă îndoiam că aş mai fi fost în Ohio, cu zilele petrecute într-o slujbă lipsită de pasiune şi cu relaţia pe marginea unei stânci abrupte. Poate că aş fi locuit în schimb undeva prin Londra, poate că aş fi predat sau aş fi fost cercetător. Poate că aş fi avut în continuare mintea plină de poveşti, aşa cum glumea James. Dar nu ar fi fost oricum mai bine decât coşmarul din prezent, în care fusesem brusc azvârlită?

Pusesem dintotdeauna mare preţ pe pragmatismul şi firea raţională a soţului meu. Aveam senzaţia că este modul în care James mă ţine ancorată în realitate, în deplină siguranţă. Ori de câte ori aruncam în joc o idee spontană – ceva ce ieşea din programul nostru bine stabilit, din dorinţele bine formulate şi acceptate de amândoi – mă aducea înapoi cu picioarele pe pământ expunându-mi riscurile şi părţile mai puţin plăcute ale propunerii mele. Felul lui raţional de a gândi îl propulsase, de altfel, în firmă. Însă acum, cu o lume distanţă între mine şi James, m-am întrebat pentru prima oară dacă visurile spre care alergam eu cândva reprezentaseră pentru el mai mult decât o problemă de contabilitate. Fusese preocupat mai mult de rezultatele investiţiei şi managementul riscului decât de fericirea mea. Şi ceea ce trecuse drept sensibilitate la James mi se părea acum altceva: o manipulare subtilă, dar înăbuşitoare.

M-am foit pe scaun, să-mi desprind coapsele transpirate de tapiseria din piele, şi am pus deoparte telefonul. Gândul obsesiv la căminul meu şi la ceea ce ar fi putut fi nu avea cum să mă ajute în Londra.

Din fericire, cei câţiva clienţi de la The Old Fleet Tavern nu găseau nimic suspect sau din cale-afară de interesant

la o femeie de treizeci şi patru de ani care stătea singură la bar, iar eu am apreciat lipsa de atenţie. Berea Boddingtons începuse să-mi calmeze uşor durerea din corpul istovit după călătorie. Am apucat strâns paharul, cu verigheta groasă presând inconfortabil sticla din care era făcut, şi mi-am terminat băutura.

Am ieşit afară şi m-am gândit încotro să mă îndrept. Un pui de somn la hotel părea ceva mai mult decât binemeritat. Am ajuns în schimb în locul unde bărbatul în pantaloni kaki mă oprise mai devreme, invitându-mă să merg să... ce? Să scotocesc în nămol? Sau în noroi, parcă aşa spusese? Îmi zisese că grupul se întâlnea la baza treptelor spre fluviu la două şi jumătate. Mi-am scos telefonul, să văd cât e ora – îmi arăta 2:35 p.m. Mi-am grăbit paşii, brusc plină de energie. Cu zece ani în urmă, ar fi fost exact genul de aventură pe care aş fi adorat-o, să mă ţin după un englez între două vârste care mă conducea pe malul Tamisei şi îmi umplea capul cu poveşti victoriene despre *căutătorii în noroi*. Fără îndoială că James s-ar fi împotrivit unei astfel de aventuri spontane, dar el nu era aici, să mă tragă înapoi.

Singură, puteam face tot ce îmi poftea sufletul, la naiba.

În drumul meu, am trecut prin faţa La Grande – şederea noastră la hotelul ăsta extrem de dichisit fusese un cadou aniversar din partea părinţilor mei –, dar de abia i-am aruncat o privire. M-am apropiat de fluviu, descoperind uşor treptele de ciment care duceau în jos, spre apă. Curentul opac şi nămolos din partea cea mai adâncă a albiei învolbura apele, ca şi cum o creatură răzvrătită încerca să-şi croiască drum de dedesubt. Am păşit mai departe, în vreme ce oamenii din jurul meu porneau în căutările lor mai previzibile, pe cărări mai bătătorite.

Treptele erau abrupte şi într-o condiţie mai proastă decât te-ai fi aşteptat, dat fiind că se aflau în inima unui

oraş altfel extrem de modernizat. Înalte, erau pavate cu piatră sfărâmată, un fel de beton din vremuri de demult. Le-am coborât atentă, mulţumindu-mi că sunt încălţată în tenişi şi că am doar geanta mea lejeră, de plimbare prin oraş. La baza scărilor m-am oprit, remarcând liniştea profundă din jurul meu. Dincolo, pe malul celălalt, treceau în grabă maşini şi pietoni – dar zarva lor nu se auzea, de unde mă aflam eu. Auzeam doar zumzetul apei care se lovea în valuri de margine, clipocitul ei pe pietre şi, deasupra mea, tânguitul unui pescăruş.

Grupul căutătorilor în noroi se afla în faţa mea, nu foarte departe, ascultându-l cu atenţie pe ghid – bărbatul pe care-l întâlnisem mai devreme pe stradă. Am pornit spre ei, atentă pe unde păşesc, fiindcă pietrele erau alunecoase, mişcătoare sub tenişii mei. Când am ajuns la doi paşi de ei, mi-am impus să las în urmă toate gândurile pe care le adusesem cu mine de acasă: James, secretul pe care-l descoperisem, dorinţa noastră neîndeplinită de a avea un copil. Aveam nevoie de o pauză de la durerea care mă sufoca, de la spinii furiei, atât de ascuţiţi şi neaşteptaţi încât mă lăsau fără aer. Indiferent cum aveam să-mi petrec următoarele zece zile, nu-mi era de niciun folos să-mi amintesc şi să retrăiesc ceea ce aflasem despre James cu patruzeci şi opt de ore în urmă.

Aici, în Londra, în excursia noastră „aniversară”, aveam nevoie să descopăr ceea ce-mi doream *eu* cu adevărat, şi dacă viaţa la care visam încă îi mai includea pe James şi pe copiii pe care sperasem să-i creştem împreună.

Şi, pentru a o face, aveam nevoie disperată să dezgrop câteva adevăruri de una singură.

3. NELLA

4 februarie 1791

Pe vremea când numărul 3 din Back Alley era adresa unui magazin renumit cu remedii femeieşti, care îi aparţinea mamei mele, exista aici o singură cameră. Luminată de licărirea a numeroase lumânări şi plină mai mereu de cliente venite alături de copiii lor, micuţa prăvălie îţi dădea o stare de căldură şi siguranţă. În vremurile alea, era ca şi cum fiecare om din Londra avea habar de magazinaşul ăsta dedicat neajunsurilor femeieşti, iar uşa grea din stejar de la intrare nu stătea prea mult timp închisă.

Dar, cu ani în urmă – după moartea mamei, după trădarea lui Frederick şi după ce am început să împrăştii otrăvuri femeilor din Londra – a devenit cumva necesar să împart spaţiul în două camere distincte. Nu a fost greu, cu ajutorul unui perete compus din rafturi, care a separat pentru totdeauna încăperea în două.

Prima cameră, cea situată în faţă, a rămas cu acces direct din Back Alley. Oricine putea deschide uşa de la intrare: mai mereu rămânea şi descuiată. Dar cei mai mulţi credeau că au ajuns în locul greşit. Nu păstram acolo decât un butoi vechi cu grâne, şi cine ar fi avut nevoie de o cană plină cu orz mucegăit? Uneori, dacă aveam noroc, nişte şobolani îşi făceau cuibul într-un colţ al camerei, dând şi mai mult un aer de încăpere părăsită, ieşită demult din orice folosinţă o fi avut cândva.

Într-adevăr, mulţi clienţi n-au mai continuat să vină. Auziseră de moartea mamei mele şi, după ce au văzut şi

încăperea aceasta abandonată, au presupus că prăvălia s-a închis pentru totdeauna.

Totuşi, cei mai curioşi şi mai puşi pe rele, ca de pildă puştii rătăcitori te miri pe unde, cu degete lipicioase, gata mereu să-şi însuşească lucruri, ei bine, ei nu fuseseră descumpăniţi de odaia goală. Intrau curajoşi, căutând ceva de furat, inspectau rafturile. Dar nu găseau nimic, pentru că nu lăsasem acolo nimic care să poată fi furat, nimic care să trezească interesul. Aşa că îşi vedeau de treaba lor, în cele din urmă, mergând mai departe. Mereu plecau mai departe.

Ce neştiutori erau! Toţi, cu excepţia femeilor care fuseseră instruite unde să caute, instruite de prietenele lor, surorile lor, mamele lor. Numai ele ştiau că butoiul cu grâne avea o funcţie importantă – era un mod de comunicare, un loc unde să fie ascunse scrisorile al căror conţinut nu putea fi rostit cu voce tare. Doar ele ştiau ce se află în spatele peretelui cu rafturi goale: o uşă invizibilă care ducea în adevărata prăvălie cu leacuri pentru bolile femeieşti. Doar ele ştiau că eu aşteptam tăcută dincolo de perete, cu degetele pătate de urme ale otrăvii.

Aici aştept şi în clipa aceasta, la crăpatul zorilor. O aştept pe femeia aceea misterioasă, noua mea clientă.

Am auzit scârţâitul uşor al uşii de la intrare şi aşa am ştiut că ea a ajuns. Am tras cu ochiul prin gaura invizibilă dintre rafturi, încercând să-mi fac o primă impresie la vederea ei.

Luată complet prin surprindere, mi-am acoperit gura cu degete nesigure. Cumva era o greşeală?

Nu era nici pe departe o femeie, o doamnă, cum mă aşteptasem. Era pur şi simplu o *fată*, nu mai mare de doisprezece sau treisprezece ani, îmbrăcată cu o rochie gri de lână, peste care trăsese o pelerină bleumarin,

acoperindu-şi umerii. Oare nimerise în locul greşit? Poate că era şi ea unul dintre acei hoţi neruşinaţi, căutând ceva de furat în camera aproape goală. Dacă aşa stăteau lucrurile, mai bine şi-ar fi făcut de lucru pe la uşa unei brutării, să şterpelească o chiflă şi să mai pună astfel ceva carne pe corpu-i plăpând.

Dar, oricât de copilă ar fi fost, ajunsese fix la crăpatul zorilor. Sigură pe ea, stătea şi aştepta în încăperea goală, cu privirea ţintă spre rafturile în spatele cărora mă ascundeam eu.

Nu, fata nu era un vizitator nimerit aici din greşeală.

Pe dată, m-am pregătit s-o trimit la plimbare, ţinând cont de vârsta ei fragedă. Însă m-am oprit. În scrisoare, spusese că are nevoie de ceva pentru soţul stăpânei sale. Ce s-ar fi ales de renumele meu dacă acea stăpână era vreo persoană importantă din oraş şi se răspândea vorba că am trimis un copil la plimbare, cu mâna goală?

Am mai tras cu ochiul din spatele rafturilor şi am observat că îşi ţinea spatele drept, capul sus, semeaţă, cu coama neagră, bogată, atârnând peste pelerină. Avea ochii mari, strălucitori, şi nu privea nici în jos, nici înapoi, spre uşă. Tremura uşor, dar eram convinsă că mai degrabă din pricina frigului, nu a emoţiei. Stătea prea ţanţoşă, prea dreaptă ca s-o suspectez că i-ar fi fost teamă.

Oare cu ce îşi hrănise curajul? Fusese el alimentat de comenzile stricte ale stăpânei sale, sau de altceva, mai sinistru?

Am tras zăvorul din locul bine ştiut, am mişcat rafturile spre interior şi i-am făcut semn fetei să păşească înăuntru. A cuprins dintr-o privire cea de-a doua încăpere, fără să clipească: era o odaie atât de micuţă, încât dacă noi două am fi stat una lângă alta şi am fi întins braţele, aproape am fi atins pereţii din fiecare parte.

I-am urmărit privirea rătăcind spre celelalte rafturi, din încăperea mai mică, pline cu flacoane din sticlă şi pâlnii din aramă, cu recipiente şi mojar. Pe un al doilea perete, cât mai departe de foc, mama încrustase în zid un dulap în care stăteau căni din porţelan pline de ierburi şi tincturi, care nu trebuiau expuse la lumină, fiindcă îşi pierdeau proprietăţile. Pe peretele mai apropiat de uşă se afla o tejghea cu instrumente de măsurat, dar şi tratate vechi despre diferite boli. Dacă fata ar fi tras cu ochiul în sertarele de dincolo de tejghea, ar fi găsit linguri, dopuri de plută, suporturi de lumânări, căni din cositor şi multe foi de pergament, pline cu diferite note şi socoteli scrise în grabă.

Am trecut prin spatele ei şi am încuiat uşa, preocupată să-i ofer clientei mele puţină siguranţă şi discreţie. Dar temerile mele s-au dovedit nejustificate, pentru că s-a aşezat netulburată pe unul dintre cele două scaune ale mele, de parcă mi-ar fi vizitat magazinul de cel puţin o sută de ori înainte. Acum, în lumină, am putut s-o privesc mai bine. Avea o siluetă subţire şi ochii de culoarea alunei, parcă un pic prea mari pentru chipul ei oval. Cu degetele înlănţuite şi mâinile aşezate pe masă, m-a privit şi mi-a zâmbit.

— Bună ziua.

— Bună ziua, i-am răspuns, luată prin surprindere de politeţea ei.

Într-o clipită, m-am simţit ca o proastă fiindcă intuisem un pericol în hârtia rozalie pe care o scrisese fetiţa aceasta. M-am simţit de asemenea surprinsă de frumuseţea scrisului ei, acum, că îi observam vârsta fragedă. Pe măsură ce grijile mi s-au spulberat, m-a cuprins curiozitatea; am vrut să aflu mai multe despre această fată.

M-am întors către vatră, care ocupa un colţ al camerei. Oala cu apă pe care o pusesem de ceva vreme deasupra focului scotea acum aburi groşi.

— Am făcut nişte ceai, i-am spus fetei şi, fără să mai aştept răspunsul, am şi umplut două căni.

I-am aşezat una în faţă.

Mi-a mulţumit şi a tras cana mai aproape. Privirea i s-a oprit asupra mesei, pe care erau aşezate ceştile cu ceai, o singură lumânare aprinsă, registrul meu şi scrisoarea pe care ea o lăsase în butoiul cu cereale.

Pentru soţul stăpânei mele, să ia odată cu micul dejun. La crăpatul zorilor, pe 4 februarie.

Obrajii fetei, rozalii de frig şi efort la venire, încă rămăseseră îmbujoraţi. Din pricina tinereţii, a vieţii clocotitoare, desigur.

— Cu ce este?, m-a întrebat ea, arătând spre ceai.

— Valeriană, i-am răspuns. Cu puţină scorţişoară. Câteva înghiţituri pentru a te încălzi, şi mai multe pentru a-ţi relaxa mintea şi a o lumina.

Am rămas în tăcere un minut sau două, dar nu acea linişte care poate deveni inconfortabilă între doi adulţi. Mi-am imaginat că fata se simte recunoscătoare să scape de frigul de afară. Am lăsat-o câteva clipe în plus să se încălzească şi m-am dus la tejghea, unde mi-am făcut de lucru cu nişte pietre mici şi negre. Aveau nevoie să fie puţin şlefuite pe placa de lustruit şi apoi ar fi fost nişte dopuri perfecte pentru flacoanele mele. Deşi eram conştientă că fata mă privea, mi-am continuat treaba. Am ridicat prima piatră şi am apăsat-o pe placa de şlefuit, am întors-o apoi pe partea cealaltă şi am apăsat-o din nou. După vreo zece, cincisprezece secunde, a trebuit deja să mă opresc şi să-mi trag sufletul.

În urmă cu un an, eram mai în puteri şi aş fi dat gata pietricele alea în doar câteva minute, fără să-mi tresalte

măcar un fir de păr. Dar azi, cu acea copilă ţinându-şi privirea fixă spre mine, nu am putut continua – umărul mă durea nespus. Cât de neştiutoare şi nepăsătoare fusesem când se ivise această durere! În urmă cu nişte luni îmi apăruse într-un cot, apoi se mutase la încheietura celeilalte mâini, iar abia recent îmi cuprinsese şi încheieturile degetelor.

Fata rămăsese tăcută, cu degetele înlănţuite pe cana cu ceai.

— Ce este în castronul acela de lângă foc, pasta aceea care arată ca untul?

Mi-am luat privirea de la pietre şi m-am întors spre vatră.

— O alifie, făcută din untură de hârciog şi frunze de degetar violet.

— Şi o încălziţi pentru că este prea groasă.

M-am oprit, mirată de agerimea ei.

— Da, aşa este.

— Pentru ce-i alifia aceasta?

Faţa a început să mă ardă. Nu-i puteam spune că frunzele de degetar, uscate şi sfărâmate, erau bune împotriva hemoragiei şi febrei, şi de aceea erau extrem de căutate de femeile care tocmai născuseră. Era o experienţă străină şi nepotrivită pentru mintea unei fete de vârsta ei.

— Este pentru răni de pe piele, am spus, în schimb, şi m-am aşezat pe scaun.

— Ah, o alifie otrăvitoare care vindecă pielea?

Am clătinat din cap.

— Nu este nimic otrăvitor în alifia asta, copilă.

Umerii ei micuţi s-au încordat.

— Dar doamna Amwell... stăpâna mea... mi-a spus că vindeţi doar otrăvuri.

— Aşa este, adică vând şi otrăvuri, dar nu vând *doar* otrăvuri. Femeile care au venit până aici au văzut tot ce ofer şi au dus vorba mai departe, către prietenele lor de încredere, în privinţa amestecurilor care pot fi fatale. Sigur, pe lângă acestea, vând şi toată gama de uleiuri, tincturi şi pulberi de plante, tot ce se găseşte în magazinul respectabil al unei apotecare.

Chiar aşa era. Când am început să prepar şi otrăvuri, cu mulţi ani în urmă, am lăsat pe rafturi şi altceva în afară de arsenic şi opiu. Am păstrat mai departe ingredientele necesare pentru a alina orice fel de boli, amestecuri din plante inofensive ca salvia sau cedrul. Faptul că o femeie poate scăpa de o maladie ucigătoare – cum ar fi un soţ infernal, de pildă – nu o face imună la alte boli, mai lumeşti. Registrul meu era o dovadă în acest sens; printre poţiunile ucigătoare se strecurau şi multe care vindecau trupul.

— Şi doar fetele vin aici, a spus copila.

— Ţi-a spus stăpâna ta lucrul ăsta?

— Da, doam’ă.

— Ei bine, nu a greşit. Doar fetele vin aici.

Cu o singură excepţie, din vremuri de demult, niciun bărbat nu a pus piciorul în prăvălia mea cu otrăvuri. Ajutorul pe care îl ofer eu a fost dintotdeauna doar pentru femei.

Mama mea se ţinuse cu dinţii de acest principiu şi îmi insuflase încă din primii ani importanţa creării unui spaţiu secret în care femeile să se simtă în siguranţă. Un loc unde să vină şi să îşi vindece trupul sau sufletul. Londra nu oferea mai nimic femeilor care sufereau – în schimb, era plină de medici care vindecau aproape numai bărbaţi, şi fiecare era corupt şi lipsit de principii. Mama s-a dedicat ideii de a oferi femeilor un refugiu, un loc în care ele să-şi permită să fie vulnerabile şi unde să vorbească deschis

despre bolile lor, fără a se confrunta cu dezaprobarea lascivă a vindecătorilor de sex opus.

Medicina practicată de bărbaţi nu prea se potrivea nici ea cu credinţele mamei mele. Ea credea în remediile mult-încercate oferite de pământul bun şi fertil, nu în schemele sterile desenate în cărţi, studiate de doctorii cu două perechi de ochelari şi cu respiraţia duhnind a coniac.

Fata privea în jur, cu ochii foarte însufleţiţi.

— Ce inteligent. Îmi place locul acesta, chiar şi aşa întunecat cum este el. Cum ştiţi când se face dimineaţă? Nu există ferestre.

I-am arătat ceasul de pe perete.

— Sunt mai multe moduri de a şti cât este ora, i-am zis. Iar o fereastră nu mi-ar aduce nimic bun.

— Dar cred că v-aţi săturat de atâta întuneric.

În unele zile, nu prea distingeam între noapte şi zi, la fel cum pierdusem şi noţiunea stării de veghe. Corpul îmi era într-o stare de oboseală perpetuă.

— M-am obişnuit cu el, i-am răspuns.

Cât era de straniu să stai în faţa acestui copil... Ultimul copil care stătuse în această începere fusesem eu, cu decenii în urmă, urmărind-o cu aviditate pe mama, în timp ce muncea aici. Doar că eu nu eram mama acestei fetiţe şi prezenţa ei aici începuse să mă stingherească.

Deşi naivitatea ei era plăcută, totuşi fata era mult prea tânără. Indiferent ce credea despre prăvălia mea, nu avea nevoie de medicamentele pe care le ofeream eu: ajutoarele pentru fertilitate, de exemplu. Venise doar ca să ia otrava, aşa că am încercat să o aduc spre miezul problemei.

— Nu te-ai atins de ceai, am remarcat.

M-a privit sceptică.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar doamna Amwell m-a avertizat să fiu foarte atentă...

Am ridicat mâna s-o opresc. Chiar era o fetiţă inteligentă. I-am luat cana şi am băut cu sete din ea, apoi i-am aşezat-o la loc, în faţă.

A luat imediat cana şi a dus-o la buze, dând gata ceaiul dintr-o sorbitură lungă.

— Muream de sete!, mi-a mărturisit. Oh, vă mulţumesc, a fost delicios. Puteţi să-mi mai daţi puţin?

M-am ridicat şi am făcut doi paşi până la vatră. Am încercat să nu tresar când am ridicat oala grea şi i-am umplut din nou cana.

— Ce aţi păţit la mână?, am auzit din spatele meu.

— Ce vrei să spui?

— Ţineţi braţul într-o poziţie ciudată tot timpul, ca şi cum v-ar durea. V-aţi rănit?

— Nu, am spus eu. Şi e nepoliticos să iscodeşti!

Dar am regretat imediat tonul folosit. Fata era plină de curiozitate, aşa cum fusesem şi eu cândva.

— Câţi ani ai?, am întrebat-o cu o voce mai blândă.

— Doisprezece.

Am dat din cap. Cam aşa cum mă aşteptasem.

— Eşti foarte tânără.

A ezitat şi, din mişcările ritmice ale rochiei, mi-am dat seama că bătea cu piciorul pe loc.

— Eu niciodată...

A făcut o pauză.

— N-am omorât pe nimeni.

Aproape că am izbucnit în râs.

— Eşti doar un copil. Nici nu mă aşteptam să fi curmat multe vieţi în scurtul tău timp de când eşti pe lume.

Ochii mi-au căzut pe un raft din spatele ei, pe care se afla o ulcică din porţelan. În ea erau patru ouă maronii de găină, unele otrăvite.

— Şi cum te numeşti?

— Eliza. Eliza Fanning.

— Eliza Fanning, am repetat eu. În vârstă de doisprezece ani.

— Da, doamnă.

— Şi stăpâna ta te-a trimis azi aici, aşa-i?

Aranjamentul de faţă îmi spunea că stăpâna avea o încredere covârşitoare în fata asta. Copila a făcut o pauză şi şi-a încreţit sprâncenele. Ce a spus apoi m-a luat prin surprindere.

— A fost ideea ei iniţial, da, însă eu am sugerat să fie la micul dejun. Stăpânul meu obişnuieşte să mănânce friptură la cină, cu prietenii lui, iar uneori după cină pleacă şi lipseşte chiar şi câteva zile. M-am gândit că micul dejun ar fi cea mai potrivită idee.

M-am uitat la scrisoarea Elizei de pe masă şi am atins-o cu degetele. Ţinând cont de vârsta ei, am simţit că era necesar să-i amintesc ceva.

— Şi înţelegi că asta nu doar îi va face rău, da? Nu îl va îmbolnăvi, ci... îl va ucide pur şi simplu. Aşa cum ucizi un animal. E ceea ce vă doriţi tu şi stăpâna ta?

Am rostit vorbele răspicat, să mă asigur că sunt înţeleasă până la capăt.

Micuţa Eliza m-a privit cu ochii ei ageri, apoi şi-a înlănţuit degetele în faţa ei, pe masă.

— Da, doamnă.

A spus-o fără ca măcar să clipească.

4. CAROLINE

În prezent, luni

— N-ai putut rezista chemării străvechi a fluviului, aşa-i?, a spus o voce familiară.

În faţa mea, ghidul s-a desprins de grup şi a păşit spre mine. Purta cizme de cauciuc până la genunchi şi mănuşi albastre, de menaj.

— Cred că n-am putut, i-am răspuns.

Adevărul fie spus, nici nu aveam habar ce ar fi trebuit să facem aici, pe mal, dar poate că tocmai asta şi era tentaţia. I-am rânjit larg bărbatului, fără să mă pot abţine.

— Am şi eu nevoie de o pereche de cizme ca ale tale?

A clătinat din cap.

— Tenişii tăi sunt foarte buni, dar ia o pereche de din astea.

Din rucsac, a scos şi mi-a întins o pereche de mănuşi. Folosite deja, erau pline de pete de noroi.

— Sunt bune ca să nu te tai în ceva. Haide, pe aici.

A pornit înaintea mea, apoi s-a întors brusc.

— Ah, apropo, eu sunt Alfred. Toată lumea îmi spune Burlacu' Alf. Amuzant, ţinând cont că împlinesc în curând patruzeci de ani de când sunt căsătorit. Porecla e dată de toate inelele îndoite pe care le-am găsit de-a lungul timpului.

Păream probabil foarte confuză, aşa că a continuat:

— Cu sute de ani în urmă, bărbaţii obişnuiau să îndoaie inele de metal, ca să-şi arate forţa, înainte de a cere mâna unei domnişoare. Dacă fata nu-l voia de soţ, ea arunca inelul de pe pod şi îi făcea vânt tipului. Am găsit pe aici sute de inele îndoite. Pare că mulţi bărbaţi s-au îndepărtat de locurile astea rămânând mai departe burlaci, dacă înţelegi ce vreau să spun. Oricum, o tradiţie ciudată.

Mi-am privit mâinile. Verigheta mea era ascunsă acum sub o mânuşă de cauciuc, murdară. Tradiţia nu mi-a servit

nici mie la nimic, dacă e s-o luăm aşa. Cu câteva săptămâni în urmă, înainte ca viaţa mea să se împotmolească, i-am cumpărat lui James o cutie vintage în care să-şi ţină cărţile de vizită primite de la partenerii de afaceri. Era din alamă, cadoul tradiţional când venea vorba despre a zecea aniversare de la căsătorie, şi semnifica rezistenţa în timp a relaţiei. Îi gravasem lui James iniţialele pe cutie, şi ajunsese prin poştă chiar cu o seară înainte ca noi să plecăm în călătoria spre Londra – chiar la timp, cum ar veni.

Nimic nu mai mersese cum trebuie de atunci.

Imediat ce ajunsese cutia, am luat-o să o duc la etaj şi să o ascund în valiza mea. În timp ce cotrobăiam prin dulap, am mai găsit nişte chestii pe care încă nu le împachetasem: un set de lenjerie, o pereche de pantofi cu toc cui, câteva uleiuri esenţiale. Am pus deoparte unul de lavandă, altul de trandafir şi unul de portocală. Cel din urmă era preferatul lui James.

Stând aşezată turceşte pe jos, lângă dulap, am ridicat un set de lenjerie de un roşu aprins, nepurtată încă, care părea foarte complicată, fiindcă lăsa fundul descoperit. Am ridicat din umeri şi am aruncat-o în geanta de voiaj, lângă un test de sarcină proaspăt achiziţionat pe care speram să-l folosesc în Londra, dacă mi-ar fi întârziat ciclul. Ceea ce mi-a amintit că trebuia să iau şi vitaminele prenatale. La recomandarea medicului meu, am început să le iau conştiincioasă imediat ce ne-am pus pe încercat să devenim părinţi.

Mergând în baie să iau vitaminele, am auzit un bâzâit – telefonul lui James, de pe noptieră. I-am aruncat o privire în treacăt, dar a bâzâit din nou şi am remarcat emoticonul: **XO**.

M-am aplecat şi am citit mesajele, tremurând. Erau trimise de cineva trecut în lista de contacte a lui James ca B.

O să-mi fie aşa de dor de tine.

Să nu bei prea multă şampanie, încât să uiţi ce s-a întâmplat vinerea trecută.

XO

Spre oroarea mea, al doilea mesaj avea ataşată o poză cu o pereche de bikini negri, într-un sertar de birou. Pe uşa sertarului era logo-ul companiei la care lucra James, aşadar poza fusese făcută la biroul soţului meu.

Am privit telefonul, înmărmurită.

Vinerea trecută îmi petrecusem seara la spital alături de Rose şi de soţul ei, pentru că ea născuse. James era la birou, lucra. Sau *nu lucra*, din câte se pare.

Nu, nu, era cu siguranţă o greşeală. Palmele începuseră să-mi transpire. Jos, l-am auzit pe James mişcându-se prin bucătărie. Am tras adânc aer în piept şi am apucat telefonul, degetele mele ţinându-l strâns ca pe o armă.

Am alergat pe trepte până jos.

— Cine e B?, am zbierat la James, arătându-i telefonul.

Expresia din ochii lui spunea totul.

— Caroline, a zis el, de parcă aş fi fost vreun client pe care încerca să-l aducă înapoi cu picioarele pe pământ şi să-i prezinte o analiză financiară. Nu e ceea ce crezi.

Cu degete care îmi tremurau, am deschis primul mesaj.

— *O să-mi fie aşa de dor de tine*!, am citit, urlând.

James s-a sprijinit de masă şi s-a aplecat spre mine.

— Este doar o colegă de muncă. I s-a pus pata pe mine de luni bune. Mai glumim despre asta, la birou. Pe bune, Caroline, nu înseamnă nimic.

O minciună brutală, spusă fără tresărire. Încă nu avea habar de al doilea mesaj.

— S-a întâmplat ceva între voi doi?

Mi-am forţat vocea să-mi rămână calmă.

Şi-a trecut o mână prin păr.

— Ne-am întâlnit la un eveniment cu câteva luni în urmă.

Firma organizase un eveniment în Chicago, pe un vas de lux. Soţiile erau încurajate să vină, dar pe cheltuiala lor, iar noi doi strângeam bani asiduu pentru călătoria din Londra, aşa că eu refuzasem.

— Ne-am sărutat o singură dată în seara aia, după ce băusem prea mult. De abia vedeam bine.

S-a apropiat de mine, încercând să mă îmbuneze.

— Mi-am pierdut minţile pentru un moment. Nimic altceva nu s-a mai întâmplat, şi nu am mai văzut-o de atunci...

Încă o minciună.

I-am băgat din nou telefonul sub ochi, arătându-i perechea neagră de bikini.

— Eşti sigur de asta? Pentru că ţi-a trimis o poză şi te-a implorat să nu uiţi ce aţi făcut vinerea trecută. Se pare că-şi ţine chiloţii în sertarul biroului tău, mai nou.

Broboane de sudoare i s-au format pe frunte, în timp ce se chinuia să caute o explicaţie.

— E doar o glumă proastă, Caroli...

— Pe dracu’, l-am întrerupt, cu lacrimi curgându-mi pe obraji.

În minte mi se contura deja silueta unei femei necunoscute, tipa care purta acei bikini negri minusculi, şi am priceput, pentru prima dată în viaţă, cum ia naştere genul ăla de furie greu de descris care îi împinge pe oameni să comită crime.

— Nu prea ai muncit la birou vinerea aia, aşa este?

James nu a răspuns: tăcerea lui era o recunoaştere implicită.

Ştiusem că nu mai aveam cum să cred nimic din ce-mi spunea. Suspectam nu doar că văzuse chiloţii negri din sertar cu ochii lui, dar că fusese chiar el cel care i-i scosese. Rareori rămânea James fără cuvinte; dacă într-adevăr nu s-ar fi întâmplat nimic serios între ei, s-ar fi dat de ceasul morţii acum să mă convingă de nevinovăţia lui. În schimb, rămăsese tăcut, cu vina imprimată în fiecare cută de pe chip.

Secretul, infidelitatea lui, era destul de rău în sine. Dar în clipa aia, întrebările brutale şi oribile despre acea femeie şi despre dimensiunea relaţiei dintre ei păreau mai puţin oribile decât faptul că păstrase secretul vreme de luni întregi. Dacă nu aş fi găsit telefonul şi nu aş fi citit mesajele? Cât timp mi-ar mai fi ascuns ce se petrecea? Chiar cu o noapte în urmă făcuserăm dragoste. Cum îndrăznise să aducă fantoma acelei tipe în patul nostru, locul sacru în care încercam din răsputeri să concepem un copil?

Umerii şi mâinile îmi tremurau.

— Toate nopţile în care am încercat să facem un copil... Te gândeai la ea, în loc să te gândeşti la...

Nu am putut pronunţa *la mine*. Nu puteam să alătur mizeria asta de mine, de căsnicia mea.

Înainte ca el să poată răspunde, m-a lovit o greaţă incredibilă şi am alergat spre baie, trântind uşa în urma mea şi încuind-o. Am icnit de cinci, şapte, zece ori, vomitând până ce nu mai rămăsese nimic în mine.

Zgomotul bărcii cu motor în apropierea mea, pe apă, mi-a risipit fumul amintirilor. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Burlacu' Alf urmărindu-mă cu atenţie, ţinându-şi braţele larg deschise.

— Eşti gata?, m-a întrebat.

Ruşinată, am dat din cap că da şi l-am urmat către grupul compus din cinci sau şase persoane. Câţiva dintre ei stăteau în genunchi şi căutau ceva printre pietrele de pe marginea fluviului. M-am apropiat de ghid şi i-am spus, în şoaptă:

— Îmi cer scuze, dar nu ştiu îndeajuns de bine ce înseamnă acest căutat în noroi. Căutăm ceva anume, cum ar veni?

S-a uitat la mine şi a început să chicotească, iar burta i-a tremurat.

— În definitiv, nici nu ţi-am dat prea multe amănunte, nu-i aşa? Ei bine, uite ce trebuie să ştii – Tamisa traversează întregul oraş, pe o distanţă foarte mare. Mici rămăşiţe ale diferitelor perioade istorice, mergând chiar până în epoca romană, pot fi descoperite aici, în noroi, dacă ai răbdare să cauţi îndeajuns. Pe vremuri, căutătorii în nămol găseau monede antice, inele, vase şi se duceau să le vândă. Despre lucrurile astea scriau victorienii, despre copiii săraci care vindeau ce găseau ca să îşi cumpere o pâine. Astăzi însă căutăm prin noroi doar de amorul artei, de plăcere, cum s-ar spune. Păstrăm pentru noi ceea ce găsim, asta e regula noastră. Uite, chiar acolo.

A făcut un semn spre piciorul meu.

— Stai pe o pipă din lut, a zis şi s-a aplecat să o ridice.

Părea mai degrabă un fel de piatră pentru ochii mei neinstruiţi în vânarea comorilor, dar Burlacu’ Alf mi-a zâmbit larg.

— O să găseşti cam o mie pe zi. Nu sunt mare lucru, poate doar dacă e prima ta zi pe aici. Astea erau umplute până la refuz cu tutun mărunţit. Vezi încrustaţiile de aici de pe ţeavă? Aş spune că datează undeva între 1780 şi 1820.

A făcut o pauză, aşteptând reacţia mea.

Mi-am ridicat o sprânceană şi am privit pipa cu mai multă atenţie, brusc cuprinsă de emoţia dată de faptul că ţineam în mână un obiect care nu mai fusese atins de secole. Mai înainte, Burlacu' Alf spusese că torenţii dau naştere diferitelor mistere, când înaintează sau când se retrag. Oare ce artefacte mai erau prin apropiere? Mi-am verificat mănuşile, să mă asigur că îmi acopereau cum trebuie degetele, apoi m-am lăsat în genunchi. Poate că aveam să mai descopăr şi alte pipe, sau poate monezi. Sau acele inele îndoite despre care îmi povestise Burlacu' Alf. Poate că, în cele din urmă, mi-aş fi făcut pierdută propria verighetă pe acolo. Aş fi îndoit-o şi aş fi aruncat-o în apă, să se alăture celorlalte simboluri ale iubirilor înşelate, distruse.

Încet, mi-am trecut mâna peste pietrele ude, de culoarea ruginii, sclipind în lumină. Totul era neted şi identic. M-am încruntat – părea că orice obiect s-ar fi ascuns acolo ar fi fost greu de descoperit.

— Ai să-mi dai vreun pont?, am strigat în urma ghidului. Sau poate o lopată?

Era ocupat să inspecteze un obiect ce, de la distanţă, părea un ou, şi care fusese găsit de altcineva din grup. A râs.

— Autorităţile portului londonez interzic expres lopeţile, din păcate, la fel ca şi orice formă de săpat. Nu avem voie să căutăm decât la suprafaţă. Aşa că, dacă vei găsi vreun obiect, e mai mult mâna destinului. Cel puţin aşa îmi place să cred.

Mâna destinului sau o pierdere colosală de vreme. Dar aveam de ales între albia râului sau un pat rece şi mare la hotel, gol, bineînţeles, aşa că am mai făcut câţiva paşi înainte, apropiindu-mă tot mai mult de apă, alungând nişte ţânţari care dădeau târcoale. Mi-am trecut ochii din nou peste pietre şi am văzut ceva sclipind. Am icnit de bucurie,

gata să îl chem pe Burlacu' Alf şi să-i arăt că am descoperit ceva. Dar, când m-am apropiat să trag obiectul afară din apă, mi-am dat seama că era doar coada putrezită a unui peşte mort.

— Ah, ce scârbos, am mormăit.

Un ţipăt entuziasmat s-a auzit din spatele meu. M-am întors şi am văzut o femeie între două vârste, cu părul aproape atingând apa, aplecată peste o piatră albicioasă, cu marginile tăioase. A şters-o şi a ridicat-o cu mândrie.

— Ah, o bucată dintr-un vas ceramic!, a exclamat Burlacu' Alf. Minunat de frumoasă! Nu mai găseşti pe nicăieri un albastru ca ăla. Azuriu ca cerul, datând din secolul optsprezece. Astăzi, toate vopselurile pentru vase sunt atât de ieftine şi proaste. Uite aici, i-a arătat el femeii. Pare marginea unei canoe, poate o barcă-dragon.

Femeia a pus bucata de vas în geantă, mulţumită, şi toată lumea şi-a reluat căutările.

— Ascultaţi aici, fraţilor, i-a îndemnat Burlacu' Alf. Şmecheria e să vă lăsaţi subconştientul să sesizeze anomalia. Creierul nostru e antrenat să observe tot ceea ce iese din comun. Aşa am evoluat, cu multe milioane de ani în urmă. Nu căutaţi neapărat lucruri, ci mai degrabă o nepotrivire a lor, o absenţă.

Mda, erau câteva chestii absente pentru mine în clipa aia, şi nu pe ultimul loc se afla lipsa siguranţei cu privire la ce avea să-mi rezerve viitorul.

După ce mă încuiasem în baie şi vomitasem, James încercase să intre cu forţa peste mine, aşa cum stăteam ghemuită pe covoraşul de lângă cadă. L-am rugat să mă lase în pace. De fiecare dată când îi vorbeam, el începea să îmi explice, să mă convingă. Toate variaţiuni pe tema *Lasă-mă să mă revanşez faţă de tine* şi *O să-mi petrec toată viaţa reparând ce am stricat*.

Tot ce-mi doream de la el era să plece şi să mă lase naibii în pace.

O sunasem pe Rose şi îi împărtăşisem întreaga poveste nenorocită. Cu un copil urlând pe fundal, năucită, mă ascultase răbdătoare în timp ce-i spuneam că nu mă văd mergând la Londra alături de el, chiar a doua zi, să ne aniversăm căsnicia.

— Atunci nu merge cu el, spusese ea. Du-te singură.

Oricât de diferite ar fi fost vieţile noastre în acel moment, Rose reuşise să vadă ceea ce eu nu fusesem în stare: aveam nevoie să fiu cât mai departe de James. Nu puteam suporta să fiu aproape de mâinile lui, de buzele lui. Îmi stârneau imaginaţia, îmi făceau stomacul să se strângă dureros. Excursia la Londra era o vestă de salvare, aruncată unui înecat peste bord. M-am întins spre ea cu disperare, nerăbdătoare.

Cu câteva ore înainte de zbor, când James m-a văzut împachetându-mi şi ultimele lucruri, a dat din cap în tăcere, vizibil învins, în timp ce corpul meu, lipsit de somn şi devastat de plâns, trecea prin toate etapele furiei.

Şi, deşi avusesem într-adevăr nevoie de timp şi de distanţă, totuşi îmi aminteam de absenţa lui la fiecare pas, la fiecare colţ. În aeroport fusesem privită ciudat, iar femeia de la ghişeu văzuse rezervările şi întrebase unde este domnul Parcewell, care era şi el trecut pe bilet. Tipa de la hotel se încruntase când îi spusesem că îmi este de ajuns o singură cheie. Şi acum, evident, mă aflam într-un loc la care nu m-aş fi aşteptat: lângă Tamisa, prin noroaie, căutând artefacte şi nepotrivirile lor, cum spusese Burlacu’ Alf.

— Să aveţi mai multă încredere în instinctele voastre decât în proprii ochi, continuase el.

În timp ce mă gândeam la cuvintele ghidului, am simţit mirosul sulfuros de canal de undeva din apropiere şi m-a

lovit un val puternic de greaţă. Aparent, nu doar eu fusesem deranjată de miros, căci i-am auzit şi pe alţii icnind.

— Ăsta-i un alt motiv pentru care nu folosim lopeţi la săpat, ne-a explicat Burlacu' Alf. Mirosurile de aici nu sunt foarte plăcute.

Mi-am continuat drumul pe marginea apei, am nimerit cu piciorul într-o groapă şi pantoful mi s-a umplut de apa rece. M-am întrebat ce ar spune ghidul dacă aş renunţa la restul aventurii, pur şi simplu. Pe lângă mirosurile oribile, căutarea asta nu prea îmi înveselea spiritul.

Mi-am aruncat un ochi la telefon şi am decis să-i mai ofer numai douăsprezece minute din timpul meu, mai exact până la 3 fix. Dacă nu aveam să găsesc nimic până atunci, urma să mă scuz şi să plec.

Douăsprezece minute. O bucată atât de mică din timpul unei vieţi, şi totuşi îndeajuns încât să-i schimbe cursul.

5. NELLA

4 februarie 1791

Am mers până la raftul din spatele Elizei şi am luat ulcica mică, de culoarea untului. În ea se aflau acele patru ouă de găină, două dintre ele fiind mai mari decât celelalte. Am aşezat-o pe masă.

Eliza s-a aplecat spre ulcică, iar palmele ei umede au lăsat o dâră pe masă.

Să fiu sinceră, vedeam mult din copilăria mea în fata aceasta. Ochii ei mari, curioşi la vederea oricărei noutăţi, ceva ce alţi copii nu au cum să trăiască. Dar acea parte din mine părea moartă de mii de ani. Spre deosebire de ea, eu văzusem tot ce conţinea această prăvălie la o vârstă şi mai fragedă decât doisprezece ani. Mama şi-a prezentat munca imediat ce am fost în stare să ridic şi să triez obiecte, să le aranjez şi să le ordonez.

Pe când aveam şase sau şapte ani şi atenţia mea zbura în toate părţile, mama m-a învăţat lucrurile simple, cum ar fi culorile – tincturile albastre şi negre trebuie să stea în flacoane pe acest raft, cele galbene şi roşii, pe raftul alăturat. Pe când am păşit în adolescenţă şi am căpătat mai multă îndemânare, sarcinile au devenit mai variate. Putea să deşerte conţinutul unui borcan pe masă şi să mă roage să aranjez ingredientele în funcţie de complexitatea lor. În timp ce lucram, mama îşi făcea treburile mai departe lângă mine, explicându-mi deosebirile dintre unităţile de măsură pentru poţiuni şi dintre vasele în care pot fi ele preparate.

Erau jucăriile mele. În vreme ce alţi copii se amuzau cu beţe, cuburi şi cărţi de joc pe aleile noroioase, eu mi-am petrecut întreaga copilărie chiar în această încăpere. Am ajuns să cunosc consistenţa, culoarea şi aroma a sute de ingrediente. I-am studiat pe cei mai celebri botanişti şi am memorat denumirile în latină ale plantelor. Nu exista niciun dubiu că într-o bună zi aveam să preiau prăvălia mamei şi să îi duc mai departe munca pusă în ajutorul femeilor.

Nu am vrut nici măcar o clipă să murdăresc moştenirea ei, să o las în urma mea alterată şi distrusă.

— Ouă, a şoptit Eliza, trezindu-mă din reverie şi uitându-se la mine confuză. Aveţi o găină care face ouă otrăvitoare?

În ciuda întâlnirii serioase pe care o aveam cu fata asta, nu m-am putut abţine şi am râs. Era o întrebare perfect logică, venind din partea unui copil. M-am lăsat pe spate în scaun.

— Nu, nu chiar.

Am ridicat un ou, ca să-l vadă mai de aproape.

— Vezi tu, dacă iei toate aceste patru ouă... ai putea să-mi spui care dintre ele sunt mai mari?

Eliza s-a încruntat, s-a aplecat mai mult deasupra mesei şi a studiat ouăle preţ de câteva clipe. Apoi s-a ridicat, mândră, şi mi-a arătat cu degetul.

— Acestea două.

— Foarte bine, am încuviinţat. Cele două sunt mai mari. Va trebui să ţii minte. Cele două, mai mari, sunt otrăvite.

— Cele mai mari, a repetat, apoi a luat o înghiţitură de ceai. Dar... cum?

Le-am pus înapoi în ulcică pe celelalte trei şi am păstrat unul în mână.

— Ceea ce tu nu poţi vedea, Eliza, este o mică înţepătură aici, la baza oului. Acum este acoperită cu ceară. Dar, dacă ai fi venit ieri, ai fi putut observa un punctuleţ negru. Locul pe unde am introdus otrava, folosind un ac.

— Şi nu s-a spart!, a exclamat fata, ca şi cum ar fi asistat la un truc de magie. Nici nu pot zări ceara.

— Exact aşa. Şi, cu toate acestea, otrava este înăuntru. Într-o cantitate suficientă cât să ucidă pe cineva.

Eliza a dat din cap, fără să scape oul din priviri.

— Ce fel de otravă este?

— Stricnină. *Nux vomica*, otravă pentru şoareci. Oul este recipientul perfect pentru ea, deoarece gălbenuşul o păstrează în stare ideală. Vei folosi ouăle curând?

— Mâine dimineaţă, a spus Eliza. Când el este acasă, stăpânul şi stăpâna iau micul dejun împreună.

A făcut o pauză, de parcă şi-ar fi imaginat masa cu micul dejun aşternută în faţa ochilor ei.

— O să-i servesc stăpânei mele cele două ouă mai mici.

— Dar cum vei mai şti să le deosebeşti, odată ce le vei fi spart în tigaie?

Asta a părut să o încurce, dar numai preţ de o secundă.

— O să prăjesc ouăle mai mici întâi, le voi scoate pe farfuria pregătită pentru stăpâna mea, apoi voi prăji şi ouăle mai mari.

— Foarte bine, am încurajat-o. Nu va dura mult, să ştii. În câteva secunde, se va plânge că i-a luat foc gura. Ai grijă să-i serveşti ouăle fierbinţi, să creadă că este din cauza asta. Poate le adaugi un condiment puternic, ardei iute sau piper. Va crede că şi-a ars limba. Câteva minute mai târziu, se va simţi îngreţoşat şi ameţit şi cu siguranţă va dori să se întindă pe pat.

M-am aplecat spre ea, să mă asigur că înţelege ce urma să-i spun.

— Ţi-aş sugera să nu mergi să-l vezi imediat după.

— Pentru că va fi mort, vreţi să spuneţi, a comentat ea, pe un ton plat.

— Nu imediat, i-am explicat. În orele de după ce au ingerat stricnină, cele mai multe victime capătă o poziţie rigidă a corpului. Poate că se va arcui pe spate, ca şi cum ar fi tras de cineva de extremităţi. Nu am fost eu însămi martoră la aşa ceva, dar mi s-a spus că este un spectacol înspăimântător. Poate cauza coşmaruri o viaţă întreagă celui care asistă la asemenea spasme.

M-am lăsat înapoi, lipită de spătarul scaunului, iar vocea mea a devenit mai blândă.

— După ce moare, rigiditatea dispare. Va arăta mai împăcat atunci.

— Şi mai târziu... dacă va dori cineva să inspecteze bucătăria şi tigaia în care am prăjit ouăle?

— Nu va găsi nimeni nimic, am asigurat-o.

— Din pricina magiei?

Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă în poală şi am clătinat din cap.

— Micuţă Eliza, lasă-mă să-ţi spun cu toată sinceritatea – asta nu e câtuşi de puţin magie. Nu e vorba despre vrăji şi incantaţii. Sunt lucruri cât se poate de materiale, la fel de reale ca firul de praf care ţi s-a aşezat pe obraz.

Mi-am umezit degetul în gură, apoi l-am trecut peste obrazul ei, unde avea într-adevăr o mică pată de murdărie.

— Magia şi trucurile prin care faci un obiect să dispară pot avea uneori acelaşi rezultat ca o poţiune, dar te asigur că ceea ce fac eu este foarte diferit.

A căpătat o expresie confuză.

— Ştii ce înseamnă a te *deghiza*?

A clătinat din cap.

Am făcut un semn spre uşa pe unde intrase Eliza.

— Când ai intrat în depozit de dimineaţă, ştiai că te urmăresc printr-o găurică din perete, de pe partea astălaltă?

— Nu, a recunoscut ea. Nu aveam idee că sunteţi aici. Când am intrat în încăpere şi am văzut că este goală, m-am gândit că veţi veni de pe alee, în urma mea. Mi-ar plăcea şi mie să am o cameră din asta în casa mea, cândva.

Mi-a înclinat capul spre ea.

— Păi, dacă ai ceva de ascuns, chiar va trebui să-ţi construieşti o astfel de încăpere, vrând-nevrând.

— Aşa a fost dintotdeauna? Încăperea aceasta ascunsă?

— Nu. Pe când eram şi eu un copil şi lucram aici cu mama mea, nu era nevoie de această cameră. Nu preparam otrăvuri pe atunci.

Fata s-a încruntat.

— Nu aţi vândut mereu otravă?

— Nu mereu, nu.

Deşi nu avea niciun sens să intru în diferite amănunte în faţa micuţei Eliza, discuţia mi-a amintit pe loc lucruri dureroase, pe care mi le-aş fi dorit uitate.

Cu douăzeci de ani în urmă, mama începuse să tuşească în primele zile ale unei săptămâni, să aibă febră la mijlocul ei şi fusese moartă până duminică. Se prăpădise în cursul a doar şase zile. La vârsta de douăzeci şi unu de ani, îmi pierdusem tot ce mai rămăsese din familia mea. Îmi pierdusem şi cea mai bună prietenă, şi femeia care mă învăţase tot ce ştiam. Munca mamei devenise munca mea. Tincturile pe care le preparam reprezentau totul, tot sensul vieţii. Mi-am dorit atunci să fi murit şi eu împreună cu ea.

Cu greu am putut să ţin barca pe ape, dat fiind oceanul de durere care căuta să mă tragă la fund. Nu aveam cum să-mi caut tatăl, pentru că nu-l cunoscusem niciodată. Cu decenii în urmă, locuise în Londra pentru câteva luni şi lucrase pe un vapor. Fusese de ajuns cât s-o seducă pe mama, apoi echipajul lui pornise mai departe pe mare. Nu aveam nici alte rude, nici prieteni. Viaţa unei apotecare este una stranie şi solitară. Natura afacerii pe care o conducea mama presupunea să petrecem mai mult timp printre leacuri decât printre oameni. După ce ea m-a părăsit, am crezut că mi s-a frânt inima, şi m-am gândit că tot ce îmi lăsase ea moştenire se va duce pe apa sâmbetei.

Dar un elixir izbucnise chiar din flăcările durerii mele şi îmi colorase clipele. Un tânăr brunet pe nume Frederick intrase pe neaşteptate în viaţa mea. La vremea aia, văzusem întâlnirea noastră ca pe o binecuvântare – prezenţa lui îmi vindeca uşor rănile. Era un comerciant de carne, şi se ocupase de tot ce lăsasem încurcat după moartea mamei mele: datorii neplătite, marfa rămasă

căreia nu-i făcusem inventarul, bani pe care îi aveam la rândul meu de recuperat. Şi, chiar şi după ce prăvălia fusese pusă cât de cât în ordine, Frederick a rămas alături de mine. Nu voia să stea departe de mine, şi nici eu de el.

Pe cât de pricepută mă credeam – şi eram – în prepararea de poţiuni, pe atât de neexperimentată eram când venea vorba de o relaţie dintre două persoane care abia s-au cunoscut. În săptămânile ce au urmat, ne-am îndrăgostit unul de celălalt într-un mod teribil şi minunat. Oceanul de durere din suflet începea uşor-uşor să-şi restrângă teritoriul. Puteam din nou să respir şi puteam vedea un viitor – unul alături de Frederick.

Nu aveam de unde să ştiu că, la numai câteva luni după ce mă îndrăgostisem de el, urma să prepar o doză fatală de otravă de şoareci, menită să-l ucidă.

Prima trădare. Prima victimă. Începutul unui drum pătat cu sânge.

— Înseamnă că nu era nimic amuzant la prăvălia asta pe atunci. Fără cameră secretă, fără otravă? Partea ascunsă a magazinului face tot farmecul.

Inocenţa ei era de invidiat. Fata era prea tânără ca să înţeleagă blestemul unui loc care fusese cândva plin de iubire, dar apoi devenise un simbol al pierderii.

— Nu-i vorba aici despre amuzament, Eliza. Este despre a te ascunde. De asta ţi-am vorbit de deghizare: oricine poate cumpăra otravă, dar nu o pot trimite într-o cutie la adresa clientului, care s-o presare apoi după bunul plac în mâncarea victimei, pentru că autorităţile ar găsi urme de otravă în gunoi; cel mai important e să faci în aşa fel încât să nu i se dea de urmă. Vezi tu, otrava este ascunsă în ou, aşa cum prăvălia mea este deghizată sub forma unei încăperi părăsite. În felul acesta, cineva care nu are treabă aici se va întoarce pe călcâie şi va pleca. Depozitul prin care se intră este o măsură de siguranţă pentru mine.

Eliza a încuviinţat din cap, cu părul clătinându-i-se pe ceafă. Avea să fie în curând o tânără foarte atrăgătoare, mai frumoasă decât multe, cu genele ei lungi şi cu bărbia ascuţită delicat.

A strâns ulcica cu ouă la piept.

— Atunci, asta e tot ce am nevoie să iau cu mine..., a zis şi a scos câteva monezi din buzunar, pe care le-a aşezat pe masă.

Le-am numărat repede: patru şilingi, şase penny.

S-a ridicat de pe scaun şi şi-a atins buzele cu vârfurile degetelor.

— Dar... cum să le duc în aşa fel încât să nu se spargă? Nu cred că le pot duce în buzunarele rochiei.

Am vândut otravă unor femei care aveau de trei ori vârsta ei şi cărora totuşi nu le trecuse prin minte că flacoanele s-ar putea sparge în buzunare. Eliza era mai înţeleaptă decât ele toate la un loc.

I-am întins un borcan din sticlă transparentă, roşiatică, şi am pus împreună fiecare ou înăuntrul lui, cu mare atenţie. Între ouă, am presărat puţină cenuşă, ca să le ţină şi mai în siguranţă.

— Chiar şi aşa, să manevrezi borcanul cu grijă, am avertizat-o. Şi...

Mi-am pus o mână peste ale ei.

— ...să ştii că şi un ou poate fi de ajuns.

Privirea i s-a întunecat şi mi-am dat seama că, în ciuda vârstei şi a inocenţei sale, înţelegea totuşi gravitatea a ceea ce urma să facă.

— Vă mulţumesc, doamnă... ăăă...

— Nella, i-am răspuns. Nella Clavinger. Şi care este numele *lui*?

— Thompson Amwell, a spus ea, redobândindu-şi stăpânirea de sine. De pe Warwick Lane, aproape de catedrală.

A mai privit o dată cu atenţie borcanul, apoi s-a încruntat.

— Un urs, a zis, referindu-se la imaginea inscripţionată pe borcan.

Mama alesese acea inscripţie cu mult timp în urmă. Existau multe străzi cu numele Back Alley în Londra, dar numai a noastră se învecina cu una numită Bear Alley[1]. Emblema era micuţă şi avea semnificaţie doar pentru cei care se documentau în prealabil.

— Da, ca să nu încurci borcanul acesta cu un altul, i-am spus.

A păşit spre uşă. Şi-a trecut un deget peste pietrele înnegrite de funingine de lângă intrare, şi degetul ei a lăsat o dâră subţire de-a lungul lor. Mi-a zâmbit, amuzată de parcă tocmai mi-ar fi făcut un desen pe o coală de hârtie.

— Mulţumesc, doamnă Nella. Trebuie să vă spun că a fost minunat ceaiul şi că îmi place nespus prăvălia dumneavoastră ascunsă şi sper din suflet să ne întâlnim din nou.

Am ridicat o sprânceană. Cei mai mulţi clienţi ai mei nu erau criminali în serie. Doar poate dacă s-ar fi întors căutând vreun medicament, altfel nu m-aş fi aşteptat s-o revăd vreodată.

Dar, cu toate acestea, i-am zâmbit fetei cu minte iscoditoare.

— Da, poate ne vom revedea.

Am descuiat şi am dat uşa de perete, uitându-mă la Eliza cum iese întâi în depozit şi apoi pe alee, iar silueta ei fragilă se pierde în umbrele de afară.

Odată plecată, am petrecut câteva minute gândindu-mă la vizita fetiţei. Era un copilaş ciudat. Nu aveam dubii că urma să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, şi am fost

[1] *Bear Alley* = Aleea Ursului, în engl. (n. trad.).

recunoscătoare pentru energia şi veselia cu care umpluse pentru un moment prăvălioara mea tristă, acest loc tăcut al otrăvurilor.

Eram bucuroasă că nu o refuzasem, bucuroasă că nu-mi ascultasem instinctul care întrezărise ceva de rău augur în scrisoarea ei.

M-am aşezat din nou la masă şi am tras registrul mai aproape. Am găsit următoarea pagină goală şi m-am pregătit să notez esenţialul din vizita tocmai primită.

Înmuind pana în cerneală, am scris:

> Thompson Amwell. Ou prep. cu NV. 4 februarie 1791. În contul domnişoarei Eliza Fanning, în vârstă de doisprezece ani.

6. CAROLINE

În prezent, luni

Mi-am dat pe cât am putut la o parte noroiul de pe tenişi şi am continuat înaintarea pe malul fluviului. Distanţându-mă de restul grupului de căutători, ciripitul lor s-a auzit tot mai slab, fiind înlocuit de zgomotul monoton şi liniştitor al valurilor. Am privit cerul şi am văzut un nor mare, vineţiu, chiar deasupra mea. Am tremurat şi am aşteptat să se îndepărteze, dar i-au urmat alţii, de îndată. Mă temeam că se apropia o furtună.

Cu braţele încrucişate, am examinat pământul de sub picioarele mele, un amestec de pietriş gri şi cărămiziu. Burlacu’ Alf ne instruise să căutăm lucruri care ies din monotonie, o nepotrivire în peisaj. M-am apropiat şi mai mult de apă, urmărind valurile micuţe apropiindu-se, aduse de curenţi, apoi o barcă trecând în viteză şi tulburând apele. Am auzit un clipocit ciudat, ca nişte bule care încearcă să iasă dintr-o sticlă plină cu apă.

Când apa s-a retras, m-am apropiat şi mai mult de locul de unde s-a auzit clipocitul şi am văzut o sticluţă azurie, adăpostită între două pietre. Poate o sticlă veche de sirop?

M-am aşezat în genunchi ca s-o inspectez. Am tras de gâtul sticluţei, dar era bine ancorată între cele două pietre. Manevrând-o, am observat o imagine micuţă pe o parte a ei. Poate logo-ul companiei? Am mişcat piatra cea mai mare şi am eliberat obiectul.

Sticluţa nu avea mai mult de vreo doisprezece centimetri. Era mai degrabă un flacon, făcut din sticlă albăstrie, parţial acoperită de noroi. L-am scufundat în apă şi mi-am folosit mănuşile pentru a-l curăţa, apoi l-am inspectat şi mai de aproape. Imaginea de pe o parte părea imprimată acolo rudimentar, arăta parcă scrijelită de mână, nu realizată cu ajutorul unui aparat. Părea să sugereze forma unui animal.

Burlacu’ Alf deja pornise spre mine, curios să vadă cu ce mă ocupam.

— Ce ai găsit?

— Nu sunt sigură. Cred că e un flacon, cu un animal imprimat pe sticlă.

Burlacu’ Alf a luat sticluţa şi a ridicat-o în dreptul ochilor.

— Cât de straniu! Seamănă cu un flacon pentru medicamente aparţinând unui apotecar, dar în mod normal putem observa şi alte însemne: numele firmei, dată, adresă. Poate că e doar o sticluţă folosită în

gospodărie, mai degrabă. O sticlă pe care cineva îşi exersează abilităţile de imprimare a unor figurine. Să sperăm că şi-au mai perfecţionat talentul în timp.

A rămas tăcut, inspectând şi fundul sticluţei.

— Sticla e uşor neregulată pe alocuri, când vine vorba despre grosime. Nu a fost făcut într-o fabrică, asta e cert, aşa că are o vechime considerabilă. E al tău, în orice caz. Păstrează-l.

Şi-a desfăcut larg braţele.

— Fascinant, nu-i aşa? E cel mai minunat job din lume.

M-am forţat să zâmbesc, cumva invidioasă că nu puteam spune acelaşi lucru despre propria mea slujbă. Trebuia să recunosc că să fac liste de numere pe un calculator vechi la ferma familiei mele nu mă umplea de entuziasmul pe care-l observam acum la Burlacu' Alf. În loc de asta, petreceam zi după zi după zi la biroul din lemn, vopsit în galben, acelaşi la care şi mama mea lucrase vreme de decenii. Cu zece ani în urmă, fără o altă oportunitate, cu o casă de întreţinut, slujba de la fermă păruse prea bună şi prea sigură ca s-o refuz. Dar, uneori, mă întrebasem într-adevăr de ce rămăsesem acolo atât de mult. Doar fiindcă nu puteam preda istoria la liceu nu însemna totuşi că nu aveam alte variante – puteam găsi ceva mai interesant decât munca la fermă, cu siguranţă.

Era vorba despre *copii*, cel mai probabil. Cu ei cândva în peisajul viitor, stabilitatea jobului meu era capitală, aşa cum James îmi amintea nu de puţine ori. Aşa că am rămas acolo şi am învăţat să-mi înăbuş frustrarea legată de gândul că aş fi putut găsi ceva mai bun. Că am pierdut lucruri de valoare, renunţând să le caut. Poate chiar ceva cu totul şi cu totul diferit.

Stând pe malul fluviului cu Burlacu' Alf, m-am gândit la posibilitatea ca, în urmă cu mult timp, şi el să fi avut o slujbă neinteresantă la vreun birou. Decisese oare în

sfârşit că viaţa era prea scurtă ca să-ţi permiţi să fii nefericit patruzeci de ore pe săptămână? Sau poate că fusese mai curajos decât mine şi îşi transformase pasiunea într-o carieră. Îmi trecea prin minte să-l întreb direct, dar, înainte s-o fac, un alt membru al grupului l-a strigat ca să-i arate o descoperire.

Am luat flaconul din mâna lui şi m-am aplecat, cu intenţia de a-l pune la loc, acolo unde îl găsisem, dar o parte sentimentală din mine a refuzat s-o facă. Am simţit brusc o conexiune stranie cu persoana care ţinuse flaconul în mâini, pentru ultima dată, cu mulţi ani în urmă. Degetele acelei persoane lăsaseră cândva o urmă pe sticlă, aşa cum lăsau ale mele acum, şi asta ne apropia într-un fel. Oare ce tinctură fusese ascunsă în sticluţa asta şi pe cine fusese ea menită să vindece?

Ochii s-au pornit să mă înţepe în timp ce mă gândeam care ar fi fost de fapt şansele să fi găsit exact acest obiect pe malul Tamisei: un artefact istoric, care aparţinuse cândva cel mai probabil unei persoane lipsite de importanţă pe scara socială, cineva al cărui nume nu figura în vreun manual de istorie, dar a cărui viaţă fusese fascinantă, cu toate acestea. Era exact ce mă atrăsese spre acel domeniu: poate că mă separau secole de persoana care ţinuse între degete înaintea mea acest flacon, dar amândouă împărtăşeam aceeaşi senzaţie provocată de sticla rece pe piele. Era ca şi cum universul, în felul lui lipsit de logică, îmi trimitea abia acum un semn ca să-mi amintească de entuziasmul pe care-l avusesem cândva faţă de epocile trecute şi bucăţele aparent lipsite de importanţă care rămâneau în urma timpului, dacă aveai răbdare şi interes să le cauţi, chiar şi în noroi.

M-a lovit dintr-o dată revelaţia că, încă de când aterizasem pe Heathrow, nu irosisem nici măcar o secundă ca să plâng după James. Şi până la urmă nu plecasem fix

pentru asta? Să tai legăturile, să las în urmă, fie şi numai pentru o perioadă, marea de durere? Am zburat până la Londra ca să respir, şi la naiba dacă n-o făcusem, chiar dacă îmi petrecusem o parte din zi îngropată într-o mare de noroi.

Am ştiut că trebuie să păstrez sticluţa. Nu doar pentru că simţeam acel ataşament subtil pentru persoana căreia îi aparţinuse, dar mai ales pentru că o găsisem în urma unei runde de căutare prin noroi, vizită care nu fusese câtuşi de puţin planificată în itinerariul stabilit împreună cu James. Venisem aici, lângă Tamisa, de una singură. Îmi strecurasem mâna în crevasa dintre două pietre. Îmi alungasem lacrimile. Obiectul acesta de sticlă – delicat, şi totuşi intact, cumva aşa cum eram şi eu – stătea ca o dovadă vie că puteam fi curajoasă, aventuroasă, puteam face lucruri dificile pe cont propriu.

Am dat drumul flaconului în buzunarul meu.

Norii se adunau tot mai ameninţători deasupra noastră şi fulgerul lovise deja undeva mai sus, de-a lungul fluviului. Burlacu' Alf ne-a chemat la el.

— Îmi pare rău, fraţi şi surori, dar nu mai putem face treaba asta în timp ce fulgeră pe Tamisa. Haideţi să ne strângem lucrurile. Ne vedem aici mâine, la aceeaşi oră, pentru cei care mai vreţi să continuăm.

Mi-am scos mănuşile şi am pornit spre Alf. Acum, că începusem oarecum să mă simt în largul meu, îmi părea rău că aventura se termină. La urma urmei, găsisem şi eu în cele din urmă un obiect doar al meu, şi curiozitatea îmi crescuse – îmi doream să mai continui căutarea. Pricepeam, pentru prima dată, cum o astfel de activitate poate deveni una captivantă.

— Dacă ai fi în locul meu, unde ai merge ca să cauţi mai multe informaţii despre acest flacon?, l-am întrebat pe Alf.

Chiar dacă nu avea însemnele clasice ale unui magazin apotecar, cele la care s-ar fi aşteptat Alf, poate că totuşi aş mai fi putut descoperi ceva, mai ales datorită figurinei desenate pe exterior, care acum mi se părea că seamănă cel mai bine cu un urs, mergând relaxat, cu toate cele patru labe pe pământ.

Mi-a oferit un zâmbet cald, apoi mi-a luat mănuşile şi le-a pus într-o pungă, la un loc cu celelalte.

— Cred că poţi merge cu el la un colecţionar care analizează sticlă. Ar putea să te ajute să-l datezi. Tehnica de fabricare a sticlei s-a schimbat mult în timp, aşa că nu i-ar fi prea greu să determine perioada din care provine.

Am dat din cap, dar m-am gândit că n-am nici cea mai vagă idee unde aş putea găsi o astfel de persoană.

— Crezi că i-a aparţinut cuiva care a locuit în Londra?

Mai devreme, îl auzisem pe Burlacu' Alf vorbind despre Castelul Windsor, aflat la patruzeci de kilometri de aici, spre vest. Cine putea şti cât călătorise sticluţa prin lume şi din ce parte venise?

A ridicat o sprânceană.

— Fără vreo adresă pe el, sau măcar o inscripţie... este aproape imposibil de spus.

Deasupra noastră, s-a auzit un tunet puternic. Burlacu' Alf a ezitat, împărţit între dorinţa de a ajuta o novice şi necesitatea de a ne duce pe toţi într-un loc sigur şi ferit de ploaie.

— Uite ce zic eu: încearcă să mergi la British Library şi să întrebi de Gaynor, de la sala hărţilor. Îi poţi spune că te-am trimis eu.

S-a uitat la ceas.

— Nu mai e deschisă mult azi, aşa că ar fi bine să te grăbeşti. Ia metroul, de la Thameslink la St. Pancras. Va fi cel mai rapid mod de a ajunge acolo, şi nici nu te udă

ploaia. Biblioteca e şi un loc plăcut în care să aştepţi să treacă furtuna.

I-am mulţumit şi am luat-o la fugă, sperând să-mi mai rămână câteva minute până ce furtuna să se dezlănţuie. Am scos telefonul şi am răsuflat uşurată, fiindcă staţia de metrou era la câţiva paşi de mine. Mă resemnasem cu gândul că, dacă tot aveam să-mi petrec următoarele zece zile singură în oraş, era mai bine să mă familiarizez cu metroul londonez.

Ieşind de la metrou în mijlocul unei ploi teribile, am văzut biblioteca fix în faţa mea. Am început să alerg, trăgând de gulerul cămăşii, într-o încercare inutilă de a mă feri de revărsarea torenţială. Ca să fie şi colacul peste pupăză, pantofii – pe care mi-i murasem bine în apele Tamisei – rămăseseră uzi ca naiba.

Când am păşit în holul bibliotecii, am tras cu ochiul la reflexia mea din geam şi am suspinat, imaginându-mi ce părere proastă avea să aibă despre mine acea Gaynor pe care venisem s-o văd.

Holul era plin de studenţi, turişti şi trecători, cu toţii adăpostindu-ne mai ales de ploaie. Totuşi, eu aveam şi un motiv clar pentru care să mă aflu acolo. În vreme ce restul oamenilor aveau câte un aparat de fotografiat şi un rucsac, eu venisem doar cu o bucată neidentificată de sticlă în buzunar, şi cu prenumele unei persoane despre care nici nu eram foarte sigură că mai lucrează aici. Pentru o clipă, m-am gândit chiar să abandonez armele: poate era timpul să mă îndrept spre un sandviş şi să planific un itinerar adevărat.

Dar, imediat ce mi-a trecut asta prin minte, am scuturat din cap. Părea exact o idee pe care ar fi avut-o James. Ploaia bătea în geamurile bibliotecii, iar eu m-am forţat să ignor vocea raţiunii, aceeaşi care mă făcuse să arunc

dosarul pentru înscrierea la Cambridge, aceea care mă încurajase să accept slujba plictisitoare la ferma familiei mele. În schimb, m-am întrebat ce ar face acum vechea Caroline, acea Caroline din urmă cu un deceniu, studenta înflăcărată care încă nu fusese orbită de un diamant care îi fusese aşezat pe deget.

Am pornit spre scară, unde nişte turişti stăteau cu umbrele aşezate la picioare şi cu o broşură deschisă în faţă. Lângă scări, era un birou la care se afla o tânără; m-am apropiat şi m-am bucurat că nu priveşte cu dezaprobare hainele mele ude şi răvăşite.

I-am spus că aveam nevoie să vorbesc cu Gaynor, iar fata de la birou a început să râdă.

— Avem peste o mie de angajaţi, a spus. Aveţi idee la ce departament lucrează?

— La hărţi, am spus eu, cu mai multă convingere de astă dată.

Fata şi-a verificat computerul, a dat din cap şi mi-a confirmat că o anumită Gaynor Baymont lucrează la etajul al treilea, în sala unde pot fi consultate hărţile. Mi-a făcut un semn spre lifturi.

Câteva minute mai târziu, stăteam în faţa biroului de la intrarea în sala dedicată hărţilor şi urmăream cum o femeie pe la treizeci de ani, atrăgătoare, cu părul roşcat şi ondulat, căuta ceva cu lupa pe o hartă imensă, alb-negru, ţinând un creion în mâna cealaltă. Era adâncită complet în procesul căruia i se dedica. După vreo două minute, s-a ridicat şi şi-a îndreptat spatele, şi abia atunci m-a observat.

— Îmi pare rău dacă deranjez, am şoptit eu. O caut pe Gaynor?

Mi-a întâlnit privirea şi mi-a zâmbit.

— Ai nimerit în locul potrivit. Eu sunt Gaynor.

A lăsat lupa deoparte şi şi-a netezit părul.

— Cu ce te pot ajuta?

Acum, că ajunsesem în faţa femeii, cererea mea părea să capete un aer ridicol. În mod evident, harta pe care o cerceta era un studiu important care nu suferea amânare.

— Pot veni altă dată, am spus, pe jumătate sperând ca ea să accepte, să mă trimită de acolo şi să mă determine să-mi dedic ziua unor activităţi cu ceva mai mult sens.

— Oh, nici vorbă. Harta asta are o sută cincizeci de ani vechime. Nimic nu se va schimba la ea în următoarele cinci minute.

Am băgat mâna în buzunar şi i-am observat privirea uimită. Probabil era obişnuită cu studenţi care-i aduc să studieze foi de pergament adăpostite în tuburi mari de plastic, nu cu tipe ude leoarcă de ploaie care scotocesc prin buzunare după artefacte.

— Am găsit asta în râu, nu cu mult timp în urmă. Căutam în noroi alături de un grup, condus de cineva pe nume Alf, care mi-a şi recomandat să vin să te caut pe tine. Îl cunoşti?

A rânjit larg.

— E tatăl meu, de fapt.

— Ah!, am exclamat, şi am trezit iritarea unui student aşezat la un pupitru, care mi-a aruncat o privire revoltată.

Ce misterios Alf, să nu-mi spună că-i vorba de fiica lui!

— Ei bine, este o imagine micuţă aici..., i-am arătat eu. Singurul însemn de pe sticlă. Cred că-i vorba despre un urs. Mă tot întreb oare ce semnifică.

Şi-a înclinat capul, curioasă.

— Pe cei mai mulţi oameni nu i-ar interesa prea tare aşa ceva.

Mi-a întins palma, iar eu i-am aşezat în ea flaconul.

— Lucrezi în domeniul istoric, cu siguranţă. Cercetător?

Am zâmbit.

— Nu profesez în domeniu, nu. Dar sunt foarte interesată de istorie.

— Suntem spirite înrudite. În munca pe care o fac, am contact cu tot felul de hărţi, iar cele vechi, obscure, sunt preferatele mele. Lasă loc de interpretare, pentru că locurile se schimbă cu trecerea timpului.

Atât locurile, cât şi oamenii, mi-am spus. Puteam sesiza evoluţia mea chiar în această clipă: dezamăgirile mele vechi sesizau acum speranţa unei aventuri, o călătorie spre entuziasmul meu pierdut pentru epoci trecute.

Gaynor a îndreptat flaconul spre lumină.

— Am mai văzut astfel de flacoane antichizate, deşi în mod normal ele sunt un pic mai mari. Mereu m-a atras gândul că nu vei putea şti niciodată ce au conţinut. Pe când eram copil, îmi imaginam că sânge sau otravă.

Şi-a trecut degetul peste miniatura acelui animal imprimat pe sticlă.

— Chiar seamănă cu un urs mititel. Ciudat că nu există alte însemne. Dar aş spune fără îndoială că i-a aparţinut unui apotecar.

A suspinat şi mi-a dat flaconul înapoi.

— Tata are o inimă de aur, dar nu prea ştiu exact de ce te-a trimis la mine. Chiar n-am idee ce reprezintă flaconul sau care este provenienţa lui.

Şi-a îndreptat din nou privirea spre harta aşezată pe birou, un mod politicos de a-mi arăta că întâlnirea noastră se terminase.

Nimerisem într-o fundătură şi am simţit cum dezamăgirea îmi inundă corpul. I-am mulţumit lui Gaynor pentru timpul acordat, am băgat flaconul înapoi în buzunar şi am pornit spre uşă.

Dar imediat m-am auzit strigată.

— Iartă-mă, n-am reţinut cum te numeşti.

— Caroline. Caroline Parcewell.

— Eşti venită în vizită din Statele Unite?

Am zâmbit.

— Accentul m-a dat de gol, cu siguranţă. Da, sunt în vizită.

Gaynor s-a aplecat din nou peste hartă, cu un pix în mână.

— Ei bine, Caroline, dacă mai este ceva cu care te-aş putea ajuta, sau dacă afli ceva în plus despre flacon, m-aş bucura să-mi spui.

— Sigur, i-am răspuns, atingând cu degetele flaconul din buzunar.

Dar mă simţeam deja descurajată şi hotărâsem să uit de obiect şi de căutările prin noroi, şi asta cât mai curând. Oricum nu prea credeam eu în destin şi în semnificaţia aparte a găsirii unor obiecte imposibil de identificat.

7. ELIZA

5 februarie 1791

M-am trezit cu o durere de burtă diferită de orice altceva mai simţisem eu vreodată. Mi-am băgat mâinile pe sub cămaşa de noapte şi mi-am apăsat degetele pe piele. Era fierbinte şi părea cumva umflată. Mi-am încleştat dinţii când un alt val de durere mi s-a răspândit în corp.

Nu era acelaşi gen de durere de stomac pe care o ai după ce ai mâncat multe dulciuri sau după ce alergai de nebună o zi întreagă după licurici, în grădina de acasă.

Durerea asta era mai joasă, ca şi cum aş fi avut nevoie să merg la baie să mă uşurez. Am alergat spre oala de noapte, dar greutatea aia din burtă tot nu a dispărut nici pe urmă.

Oh, şi ce sarcină dificilă aveam în faţă! Cea mai importantă pe care mi-o încredinţase stăpâna vreodată. Era mai importantă decât orice farfurie pe care o spălasem şi lustruisem la perfecţie, decât orice prăjitură pe care o copsesem şi avusese o culoare minunată, decât toate plicurile pe care le sigilasem. N-o puteam dezamăgi spunându-i că nu mă simt bine şi că am nevoie să rămân în pat. Scuzele astea mai mergeau pe vremea când lucram la fermă, alături de părinţii mei, într-una din zilele în care trebuia să pieptănăm caii sau să culegem boabele de mazăre din teci. Dar nu şi astăzi, nu în casa asta mare de cărămidă care aparţinea familiei Amwell.

Mi-am scos cămaşa de noapte şi m-am îndreptat spre locul unde îmi făceam toaleta zilnică, reuşind să ignor durerea. După ce m-am spălat, mi-am făcut patul şi am dereticat puţin cămăruţa mea de la mansardă, am mângâiat pisica grasă care se aşezase să doarmă liniştită pe marginea patului, apoi mi-am spus în şoaptă, ca şi cum să aud vorbele rostite cu voce tare le dădea mai multă greutate:

— În dimineaţa asta, îi voi da lui ouăle otrăvite.

Ouăle. Rămăseseră ascunse în siguranţă în acel borcan cu cenuşă, în buzunarul larg al rochiei mele atârnate lângă pat. Am scos borcanul şi l-am strâns la piept, iar răceala sticlei mi-a pătruns prin ţesătura hainei. Mâinile nu îmi tremurau, nici măcar un pic.

Eram o fată curajoasă, cel puţin în anumite privinţe.

Cu doi ani în urmă, pe când aveam doar zece ani, am venit cu mama din sătucul nostru mic, Swindon, până la

marele şi întinsul oraş care este Londra. Nu mai fusesem în Londra până atunci şi auzisem doar zvonuri despre cât de murdar şi de bogat este.

— Un loc lipsit de ospitalitate pentru oameni ca noi, mormăia mereu tatăl meu, un fermier.

Dar mama mea nu era de acord cu el. Când rămâneam doar noi două, îmi vorbea despre culorile strălucitoare ale Londrei – cupolele de aur ale bisericilor, rochiile elegante de un albastru-coadă-de-păun, despre magazinele de lux ale oraşului. Mi-a povestit despre animale exotice, pe care stăpânii lor le îmbrăcau şi le scoteau la plimbare pe străzile oraşului, şi despre pieţele care vindeau brioşe fierbinţi cumpărătorilor care se aşezau la cozi interminabile.

Pentru o fată ca mine, înconjurată numai de animale domestice şi de vegetaţie sălbatică, de tufişuri în care nu găseai altceva decât poame otrăvitoare, un astfel de loc era de neimaginat.

Cu patru fraţi mai mari decât mine care îi dădeau o mână de ajutor la fermă, mama insista să-mi găsească mie ceva de lucru în Londra, odată ce voi fi ajuns la vârsta cuvenită. Ştia că dacă nu voi pleca de la ţară la o vârstă fragedă, voi ajunge să-mi petrec întreaga viaţă între păşune şi cocina porcilor. Părinţii mei s-au certat pe tema asta luni întregi, dar mama nu voia deloc să dea înapoi, cu niciun preţ.

Dimineaţa plecării mele a fost una încordată, plină de lacrimi. Tata ura că va trebui să se lipsească de două mâini harnice care să-l ajute la treabă; mama ura că trebuie să se despartă de copilul ei cel mai mic.

— Parcă îmi smulge cineva o bucată din inimă, spusese ea printre lacrimi, netezind şorţul pe care mi-l punea în valiză. Dar nu voi lăsa asta să te condamne la o viaţă asemănătoare celei pe care o duc eu.

Destinaţia noastră era oficiul de muncă. Pe măsură ce căruţa înainta prin oraş, mama se aplecase spre mine, iar tristeţea ei părea să fie înlocuită de entuziasm:

— Trebuie să începi din punctul în care te duce viaţa, mi-a spus, punându-şi o mână pe genunchiul meu. De acolo, mergi cât mai departe poţi. Nu e nimic greşit să începi ca o servitoare într-o casă cinstită. În plus, Londra e un oraş magic.

— Cum adică magic, mama?

Ochii mi se făcuseră mari şi încercau să cuprindă cât mai mult din ce trecea prin faţa lor. Era o zi senină, cu cer albastru. Parcă îmi şi imaginam cum bătăturile din palmele mele muncite încep să se vindece şi să dispară aici, în locul ăsta desprins din poveste.

— Vreau să spun că poţi deveni orice doreşti în Londra, mi-a răspuns. La fermă, pe câmp, nu te aşteaptă nimic măreţ. Gardurile te vor ţine captivă, aşa cum îi ţin pe porci şi cum m-au ţinut pe mine. Dar în Londra? Ei bine, cu timpul, dacă îţi pui mintea, îţi vei extinde puterea asemeni unui magician. Într-un oraş atât de grandios, chiar şi o fată săracă se poate transforma în orice îi doreşte inima.

— Ca un fluture indigo, am spus eu, gândindu-mă la coconii pe care îi văzusem pe durata verii.

În numai câteva zile, coconii se înnegreau de parcă animalul dinăuntru s-ar fi chircit şi ar fi murit. Dar, apoi, negreala se risipea, dezvăluind aripile albastru închis ale fluturilor. Un pic mai târziu, aripile sfâşiau coconul şi fluturele se ridica în zbor.

— Da, asemeni unui fluture, fusese de acord mama. Nici măcar oamenii învăţaţi nu pot explica exact ce se întâmplă înăuntrul unui cocon. E magie, desigur, cam la fel cu tot ce se întâmplă în Londra.

De atunci înainte, mi-am dorit să aflu tot mai multe despre ce însemna acest cuvânt, *magie*. De abia aşteptam să explorez oraşul în care ajunsesem.

La biroul de împărţire a celor care căutau de lucru, mama a stat răbdătoare deoparte cât timp două doamne m-au sucit pe toate părţile. Una dintre ele era doamna Amwell, îmbrăcată într-o rochie roz de satin, pe deasupra cu o capă tivită cu dantelă. Nu puteam face altceva decât să mă holbez – în viaţa mea nu mai văzusem o rochie roz de satin.

Doamna Amwell a părut să mă placă pe loc. S-a aplecat să-mi vorbească, atât de jos încât feţele noastre aproape s-au atins. La scurt timp după asta, i-a pus mamei mele un braţ pe după gât, emoţionând-o atât de tare încât a făcut-o să plângă. Am fost teribil de bucuroasă când doamna aceasta mi-a luat mâna într-ale ei, m-a condus până la biroul lat, de mahon, şi a cerut să vadă actele mele.

În timp ce completa datele, am observat că mâna doamnei Amwell tremura tare atunci când scria. Părea că face un efort să ţină peniţa pe foaie. Chiar şi literele îi ieşiseră tremurate. Sigur, pentru mine lucrurile alea nu aveau mare importanţă. Nu ştiam să citesc pe atunci, şi fiecare scris de mână părea la fel de ininteligibil pentru mine.

După ce mi-am luat la revedere în lacrimi de la mama mea, împreună cu noua mea stăpână m-am urcat într-o trăsură şi am mers până la casa unde locuia cu domnul Amwell, soţul dânsei. Pentru început, aveam să lucrez în camera pentru spălat vase, aşa că doamna Amwell m-a prezentat lui Sally, bucătăreasa şi stăpâna încăperilor unde se făcea curăţenie.

În săptămânile care au urmat, Sally m-a tot dăscălit neîntrerupt. Potrivit ei, nu ştiam cum să lustruiesc o cratiţă sau cum să curăţ cartofii, în aşa fel încât să se piardă cât

mai puţin din legumă. Nu m-am plâns deloc, deşi multe critici erau lipsite de temei. Mă bucuram că am ajuns în gospodăria doamnei Amwell. Aveam propria mea cameră la mansardă, mai mult decât mă pregătise mama că aveam să primesc, şi de acolo puteam urmări întreaga activitate intensă de pe stradă, cu amuzament: cuşetele cu perdeluţe în care erau transportaţi cei bogaţi, portarii cărând în braţe pachete grele al căror conţinut rămânea neştiut, plecările şi venirile unui cuplu care mi se părea aflat la începutul poveştii de dragoste.

În cele din urmă, Sally a părut mulţumită că m-am dat pe brazdă şi mi-a permis s-o asist când prepara mesele. Era o urcare în ierarhie, aşa cum spusese mama că avea să se întâmple. Mi-a dat speranţă: poate că într-o bună zi aveam să mă perind şi eu pe străzile Londrei, în căutarea a ceva mai mult decât oale şi cartofi.

Într-o dimineaţă, în timp ce aşezam condimente uscate pe un raft, o cameristă a alergat pe scări şi mi-a spus că doamna Amwell doreşte să mă vadă în camera ei de desen. M-a lovit brusc teroarea. Sigur făcusem ceva greşit. Am urcat scările cât de lent am putut, trasă înapoi de un sentiment de panică. Nu eram în casa familiei Amwell nici de două luni măcar. Mama ar fi fost oripilată dacă aş fi fost făcută pachet şi trimisă înapoi atât de devreme.

Dar, când am intrat în încăperea decorată în albastru, stăpâna a închis uşa în urma mea şi doar mi-a zâmbit, rugându-mă să stau jos, alături de ea, la birou. A deschis o carte şi a scos o foaie albă de hârtie, o peniţă şi o călimară. Mi-a arătat câteva cuvinte din carte şi m-a rugat să le scriu pe foaie.

Nu mă simţeam în largul meu să ţin în mână o peniţă, dar, cu toate acestea, am tras cartea mai aproape şi am copiat cu grijă cuvintele, pe cât de bine am putut. Doamna Amwell mă privea cu atenţie, ţinându-şi bărbia sprijinită în

mâini. Când am terminat, a mai ales câteva cuvinte, şi mi-am dat seama că scrisul mi se îmbunătăţea pe măsură ce exersam. Stăpâna trebuie să fi observat şi ea, căci a clătinat din cap în semn de încurajare.

M-a întrebat dacă am înţeles cuvintele, iar eu am dat din cap că nu. Mi-a făcut semn spre câteva cuvinte simple – *ea*, *coş*, *prune* – şi mi-a explicat cum fiecare literă se citeşte într-un anume fel şi cum cuvintele puse împreună pe o foaie pot transmite o idee şi pot spune o poveste.

Ca şi cum ar fi magice, m-am gândit eu. Magia părea să fie pretutindeni, dacă ştiai unde să priveşti.

În acea după-amiază, în camera de desen, a avut loc prima noastră lecţie. Una dintre nenumăratele lecţii, uneori ţinute şi de două ori pe zi – deoarece boala stăpânei mele, pe care am observat-o din prima zi în care ne-am întâlnit, se înrăutăţea. Tremuratul mâinii devenise atât de puternic încât nu-şi mai putea scrie singură corespondenţa. Avea nevoie s-o fac eu în locul dânsei.

Cu timpul, am trebăluit tot mai puţin la bucătărie; stăpâna mă chema din ce în ce mai frecvent în camera de desen. Lucrul acesta nu era văzut cu ochi buni de ceilalţi servitori, mai ales de către Sally. Dar nu îmi făceam prea multe griji, deoarece doamna Amwell era stăpâna mea, nu Sally, şi cum aş fi putut eu să refuz dulciurile cu ciocolată şi panglicile şi lecţiile de caligrafie din camera de desen?

Mi-a luat luni întregi până să învăţ să citesc şi să scriu, şi chiar mai mult de atât până ce să învăţ să vorbesc ca un copil care nu venea de la ţară. Dar doamna Amwell era un dascăl extraordinar: blândă, vorbindu-mi mereu dulce, ţinându-şi mâna pe a mea în timp ce formam literele, râzând împreună cu mine când aluneca peniţa de pe foaie. Dorul meu de casă dispăruse. Mi-era ruşine să o recunosc, dar nu îmi doream să mai văd ferma vreodată. Voiam să rămân în Londra, în camera de desen a stăpânei mele, să

mă bucur de toată grandoarea care mi se oferea. Lungile după-amiezi la masa ei de scris, unde nu eram tulburată decât de privirile invidioase ale celorlalţi servitori, aveau să fie cele mai frumoase şi mai dragi amintiri ale mele.

Apoi ceva s-a schimbat.

În urmă cu un an, când rotunjimea feţei mele s-a risipit şi corsetul mi-a devenit mai strâmt pe piept, nu am mai putut ignora adevărul – şi altcineva începuse să mă privească neîncetat. O privire nouă, iscoditoare, ca şi cum ai fi fost cercetat în permanenţă, prea de aproape.

Era domnul Amwell, soţul stăpânei mele. Începuse să-mi acorde mult interes, din motive pe care puteam doar foarte vag să le pricep.

Şi mi-am dat seama că şi stăpâna mea observase.

Deja era timpul.

Durerea mea de burtă nu mai era la fel de stăruitoare, se pare că îmi fusese de ajutor să trebăluiesc puţin prin bucătărie. M-am bucurat, căci instrucţiunile primite de la Nella spuneau că trebuie să fiu foarte atentă şi sigură pe mine. Dacă mi-ar fi tremurat mâna, consecinţele ar fi putut fi oribile, astăzi. Altădată, am fi glumit pe seama neîndemânării mele, în camera de desen a stăpânei.

Cele două ouă mai mici au sfârâit când le-am pus în tigaie. Uleiul mi-a sărit pe şorţ, iar albuşurile s-au umplut de băşicuţe şi s-au bombat, de parcă ar fi fost vii. Am rămas nemişcată, concentrându-mă, apoi le-am scos cu lingura din tigaie când marginea lor a devenit de culoarea mierii, aşa cum îi plăceau stăpânei. Am pus ouăle ei pe o farfurie şi le-am acoperit cu un şervet. Le-am pus deoparte şi m-am ocupat să pregătesc nişte condimente, aşa cum sugerase Nella.

În timp ce pregăteam un sos picant, mi-am dat seama că era ultimul moment în care mai puteam da înapoi, să

nu ţes până la capăt firul pe care îl urzisem în minte. Dacă aş fi dus planul la bun sfârşit, aş fi devenit şi eu ca acei oameni de la Tyburn[2], despre care se vorbea la târguri – o criminală. Pielea mi s-a făcut de găină în timp ce mă gândeam la lucrurile acelea şi mi-a trecut prin minte chiar să-mi mint stăpâna, să le înlocuiesc şi să-i spun că probabil ouăle otrăvite nu şi-au făcut efectul, că au fost prea slabe.

Dar am clătinat din cap. Ar fi fost o laşitate să mint, iar domnul Amwell ar fi rămas în viaţă. Planul pus la cale de doamna Amwell s-ar fi prăbuşit din cauza mea.

N-ar fi trebuit să mă aflu deloc în bucătărie astăzi. Săptămâna trecută, Sally o rugase pe doamna Amwell să-i dea liber câteva zile ca să-şi viziteze mama bolnavă. Stăpâna fusese de acord şi, imediat după discuţie, mă chemase în camera de desen pentru o nouă lecţie. Dar nu fusese una de caligrafie; fusese despre o prăvălie ascunsă cu otrăvuri. Mi-a spus că va trebui să las o scrisoare într-un butoi cu grâne dintr-un depozit de la numărul 3 de pe Back Alley şi că acea scrisoare, mai degrabă o notă fugitivă, va specifica data şi ora la care trebuia să mă întorc pentru a lua medicamentul. Vorba vine medicament... în fapt, o poţiune fatală.

Nu am întrebat-o pe stăpână de ce dorea să-i facă rău soţului ei. Am bănuit că este din cauza a ceea ce se întâmplase în urmă cu o lună, chiar după Anul Nou, când stăpâna plecase de acasă şi îşi petrecuse o zi întreagă la grădinile de iarnă de lângă Lambeth.

În ziua aceea, doamna Amwell mă rugase să-i sortez un teanc de scrisori, înainte să plece la plimbare, dar eu nu am putut duce la capăt sarcina din cauza unei migrene. De dimineaţă, domnul Amwell dăduse peste mine şi văzuse că aveam lacrimi în ochi – durerea de cap devenise aproape

[2] Loc celebru unde erau spânzuraţi condamnaţii la moarte (n. trad.).

insuportabilă. A insistat să mă retrag în camera mea şi să mai dorm. La câteva minute după asta, mi-a oferit o băutură despre care a spus că îmi va fi de ajutor, iar eu am dat pe gât lichidul de culoarea mierii, în ciuda faptului că mă făcuse să tuşesc şi chiar să mă înec. Semăna cu acel coniac din care stăpâna mai gusta uneori, deşi eu nu puteam pricepe cum poate cineva să bea o băutură atât de scârboasă la gust de bunăvoie şi nesilit de nimeni.

Am dormit până ce mi-a trecut capul, în liniştea însorită a camerei mele, şi m-am trezit învăluită de un miros de seu. Stăpâna venise să vadă cum mă simt, ţinând în mână o lumânare lungă. M-a întrebat cât timp am dormit, şi i-am spus cu sinceritate că nu am idee. Din ce îmi aminteam, mă culcasem înapoi de dimineaţă, iar acum durerea de cap îmi trecuse complet.

— Este zece şi jumătate seara, mi-a spus ea, ceea ce însemna că dormisem mai bine de douăsprezece ore.

M-a întrebat dacă visasem ceva. Deşi am clătinat din cap că nu, adevărul era că aveam o vagă amintire, care părea mai degrabă un vis pe care-l avusesem cu câteva ore în urmă. Era o imagine cu domnul Amwell în camera mea: trezise pisica grasă care dormea la picioarele mele, în pat, şi o gonise pe coridor, apoi închisese uşa şi se apropiase de mine. Se aşezase pe un scaun de lângă pat, îşi pusese o mână pe stomacul meu şi începuse să vorbească. Nu-mi aminteam ce-mi spusese în vis, oricât aş fi încercat. A început apoi să-şi mişte mâna, înaintând spre buricul meu, când s-au auzit paşi pe scări. Se pare că veniseră doi domni care cereau să vorbească urgent cu domnul Amwell.

I-am povestit până la urmă stăpânei mele visul, şi i-am spus că nu-mi dau seama dacă s-a întâmplat în somnul meu sau în realitate. Figura ei a căpătat o expresie de preocupare. A arătat spre paharul gol de coniac şi a

întrebat dacă domnul Amwell fusese cel care mi-l dăduse. I-am răspuns că da. Apoi s-a aplecat şi mi-a pus o mână pe cap.

— Este prima dată când a făcut asta?

Am încuviinţat.

— Şi te simţi bine acum? Nu te doare nimic?

Nu, nu mă durea nimic.

Stăpâna a mai privit paharul o vreme, apoi m-a învelit şi mi-a urat noapte bună.

Doar după ce ea a plecat, am auzit plânsetul pisicii de pe coridor. Mieuna ca să-i dau drumul înăuntru.

Am manevrat ouăle mai mari cu atâta grijă, de parcă ar fi fost din sticlă. Niciodată nu mai acordasem atâta atenţie felului în care sparg un ou pentru a-l pune în tigaie. Uleiul era încă fierbinte, iar gălbenuşurile au început să se prăjească imediat. M-am ferit să stau prea aproape, să nu inspir otravă, aşa că am întins braţul cât de mult am putut pentru a mişca tigaia pe foc. În cele din urmă, a început să mă şi doară umărul, aşa cum se întâmpla când mă căţăram prea mult în copaci, la ţară.

Odată prăjite, am trecut ouăle mari pe o a doua farfurie. Le-am turnat sos din abundenţă. Apoi, am aruncat la gunoi cojile tuturor celor patru ouă, mi-am netezit şorţul şi – cu mare atenţie la felul în care pun farfuriile pe tavă – am ieşit din bucătărie.

Stăpânul şi stăpâna erau deja aşezaţi la masă. Aveau o discuţie în şoaptă despre un banchet care se apropia.

— Domnul Batford zice că va fi o expoziţie de sculptură, spunea doamna Amwell. Exponatele vor fi aduse din toate colţurile lumii.

Drept răspuns, stăpânul doar a scos un mârâit, apoi a ridicat privirea spre mine, care tocmai intram în încăpere.

— Aha. Iată, în sfârşit.

— Vor fi nişte exponate superbe, cel puţin aşa promite el, a continuat stăpâna mea, masându-şi gâtul.

Pielea îi era roşie şi iritată sub degete. Părea să stea ca pe arcuri, deşi eu eram cea care ducea tava cu ouăle otrăvite, şi treaba asta m-a enervat cumva. Fusese prea înfricoşată să meargă ea în persoană şi să ia ouăle, iar acum părea incapabilă să-şi stăpânească nervii.

— Mmm, a zis el, fără a-şi lua ochii de la mine. Adu alea aici, fetiţo. Hai mai repede.

Am păşit pe la spatele lui, am luat farfuria din partea dreaptă a tăvii şi i-am aşezat-o în faţă. În timpul ăsta, a întins mâna şi a strecurat-o între picioarele mele, ridicându-mi fusta. A urcat cu degetele pe coapsa mea.

— Încântător, a spus el, luând în cele din urmă mâna de pe piciorul meu şi apucând furculiţa.

Pielea mă mânca acolo unde mă atinseseră degetele lui, ca o iritaţie invizibilă. M-am îndepărtat de el şi am pus cea de-a doua farfurie în faţa stăpânei mele.

Ea a dat din cap spre mine, cu gâtul încă iritat de cât de mult îşi scărpinase pielea. Avea ochii întunecaţi, maronii, la fel ca rozetele decorative de pe peretele din spatele ei.

Mi-am ocupat locul din colţul sufrageriei şi am aşteptat, nemişcată asemeni unei pietre, să văd ce urma să se întâmple.

8. CAROLINE

În prezent, luni

Când m-am trezit în miez de noapte, ceasul de pe noptieră arăta ora trei. Am mormăit şi m-am întors cu spatele la cifrele roşii luminoase pe care mi le băga în ochi, încercând să adorm la loc. Dar stomacul îmi tresălta ciudat şi aveam o senzaţie de nelinişte, care îmi lăsa pielea umedă şi fierbinte. Am dat pilota la o parte, mi-am şters transpiraţia de pe faţă şi m-am ridicat să verific termostatul. Era setat în grade Celsius, nu Fahrenheit, aşa că poate îi greşisem temperatura şi făcusem prea cald, cu o seară în urmă. Am păşit pe covor, ţinându-mă cu o mână de perete, ca să-mi păstrez echilibrul.

Brusc, am ţâşnit de pe loc.

Am alergat spre baie şi de abia am reuşit să ajung la vasul de WC înainte să vomit absolut tot ce mâncasem cu o zi în urmă. O dată, de două ori, de trei ori am icnit, cu trupul inert deasupra colacului.

După ce mi-am recăpătat suflul cât de cât, m-am întins după prosopul de pe raft. Mâna mea a atins un obiect mic, solid. Flaconul. După ce mă întorsesem la hotel, îl scosesem din geantă şi îl pusesem pe raftul de pe peretele băii. Acum, ca să mă asigur că nu mai dau peste el să-l sparg, l-am luat şi l-am pus pe fundul valizei. M-am întors în baie, să mă spăl pe dinţi.

Intoxicaţie alimentară într-o ţară străină, mi-am spus în gând, suspinând. Dar apoi mi-am acoperit gura cu degete umede, tremurătoare. Dacă nu este totuşi o intoxicaţie alimentară? Nu-mi mai fusese greaţă şi cu o zi în urmă? De abia mâncasem ceva, aşa că nu avea cum să fie de vină vreun aliment alterat.

Părea o glumă oribilă; dacă eram cu adevărat însărcinată, nu ar fi fost deloc aşa cum îmi imaginam să se întâmple. Visasem la momentul în care James şi cu mine

vom afla vestea împreună: lacrimile de bucurie, sărutul, graba cu care mergeam să cumpărăm prima cărticică pentru copii. Noi doi, împreună, bucurându-ne de ceea ce am realizat. Şi acum iată-mă aici, singură, în baia unui hotel, la orele târzii ale nopţii. Sperând că n-am făcut asta, că n-am făcut nimic împreună. Nu mai voiam copilul lui James, cel puţin nu acum. Voiam doar să simt durerea neplăcută care îmi dădea de veste că urma să-mi vină ciclul.

Mi-am făcut o cană cu ceai de muşeţel. Am băut-o încet, stând în pat o jumătate de oră, complet trează, aşteptând să-mi treacă greaţa. Nu mă puteam obişnui cu gândul unui test de sarcină. Aveam să mai las să treacă vreo câteva zile. M-am rugat ca stresul călătoriei să fie de vină; poate că voi avea menstruaţia într-o zi sau două.

Stomacul mi se mai liniştise, dar nu şi starea de spirit. Am întins mâna spre cealaltă parte a patului, unde ar fi trebuit să fie acum James, şi am răsucit între degete aşternutul rece. Pentru o clipă trecătoare, am acceptat gândul că îmi lipsea teribil de tare.

Nu.

Am dat drumul aşternutului şi m-am întors pe partea mea, cât mai departe de locul gol de lângă mine. Nu-mi voi da voie să-i duc dorul acum. Nu încă.

Ca şi cum secretul lui James nu ar fi fost destul să mă apese, mai era ceva – până acum, mărturisisem infidelitatea soţului meu doar în faţa celei mai bune prietene, Rose. Trează în miez de noapte, am cochetat cu ideea de a-mi suna părinţii şi a le spune totul. Dar părinţii mei îmi plătiseră această călătorie cu economii făcute în timp şi nu mă lăsa inima să le dezvălui că doar unul dintre noi se cazase aici. Aveam să le spun când mă întorceam, după ce îmi voi fi oferit timp să întorc lucrurile pe toate

părţile, după ce aveam să decid cum va arăta viitorul căsniciei noastre.

În cele din urmă, am renunţat să mai încerc să adorm. Am aprins veioza şi mi-am scos telefonul de la încărcat; am ezitat cu degetele pe taste, pregătită să mă familiarizez cu atracţiile turistice ale Londrei. Cele mai importante monumente, ca Westminster şi Buckingham Palace, erau trecute deja în jurnalul meu, cu program, cost al biletelor şi alte detalii – şi totuşi nu mă atrăgeau deloc. De abia suportam absenţa lui James din camera de hotel. Cum aveam oare să mă plimb pe aleile din Hyde Park şi să nu resimt spaţiul pustiu de lângă mine? Mai degrabă nu aş mai fi mers deloc acolo.

Am intrat în schimb pe site-ul Bibliotecii Britanice. În timp ce vorbeam cu Gaynor, văzusem un pliant informativ despre baza de date care se află online. Acum, cu capul încă ameţit şi fără ore de somn înaintea mea, m-am îngropat mai bine între perne şi am decis să fac nişte cercetări.

Am intrat în catalogul principal şi am tastat în bara de căutare: *flacon urs*. Au apărut câteva rezultate, destul de variate: un articol recent dintr-o revistă de biomecanică; o carte din secolul al şaptesprezecelea cu profeţii apocaliptice; şi, în cele din urmă, o colecţie de documente de la începutul secolului nouăsprezece, de la Spitalul St. Thomas. Am dat click pe acest al treilea rezultat, aşteptând să se încarce pagina.

Au mai apărut şi alte detalii, mai precis perioada exactă din care datau documentele – 1815 până în 1818. Era specificat faptul că ele fuseseră găsite în aripa de sud a spitalului şi conţineau date atât despre echipa medicală, cât şi despre pacienţi.

În partea de sus a paginii era un link de unde puteai solicita documentul. Am dat click şi am suspinat,

aşteptându-mă să fiu trimisă să mă înscriu şi să cer actul în format fizic. Dar, spre surprinderea mea, mi-au apărut câteva pagini în format digital, materializându-se în doar două, trei secunde pe ecranul telefonului meu.

Trecuse un deceniu de când făcusem ultima dată genul acela de săpături, şi nu mi-am putut stăpâni un val de adrenalină care mi-a inundat pieptul. Gândul că Gaynor petrecea zi după zi în bibliotecă, cu acces deplin la arhive, aproape îmi stârnea invidia.

În timp ce imaginea se contura tot mai bine pe ecran, mi-a apărut peste ea un apel. Nu am recunoscut numărul, ci doar că era cineva care mă suna din Minneapolis. M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte dacă ştiu pe cineva din Minnesota, dar am clătinat din cap – probabil, doar o persoană care încerca să-mi vândă ceva. Am respins apelul, m-am afundat şi mai bine în pernă şi am început să citesc paginile descărcate pe telefon.

Primele nu mi s-au părut relevante: nume ale administratorilor spitalului, un act de închiriere şi o copie semnată a unui testament – poate al unui pacient aflat pe patul de moarte. Însă, pe a patra pagină, un cuvânt mi-a atras imediat atenţia. *Urs*.

Era o imagine digitalizată a unei note scrise de mână, cu unele litere aproape şterse de trecerea timpului:

> 22 octombrie 1816
>
> Pentru bărbaţi, un labirint. Aş fi putut să le arăt eu tot ce doreau să vadă la Bear Alley.
>
> Că o criminală nici nu avea nevoie să-şi ridice mâna ei delicată, cu degete subţiri. Nu trebuia să-i atingă, înainte ca ei să moară.

Există căi mai înţelepte: flacoane şi farfurii cu mâncare.

Apotecara a fost prietena noastră, a femeilor, păstrătoarea tainei noastre: bărbaţii au murit pentru că noi am vrut aşa.

Doar că nu s-a întâmplat aşa cum am intenţionat.

Nu a fost vina ei, a apotecarei. Nu a fost nici măcar a mea.

Arunc vina asupra soţului meu, asupra setei lui de a avea ceea ce nu i se cuvenea.

Nota nu era semnată. Mâinile au început să-mi tremure; cuvintele *urs* şi *flacon* apăreau acolo, însemnând că era pagina rezultată din căutarea mea. Iar autoarea notei, oricine ar fi fost ea, voia să împărtăşească un secret în timp ce era internată în acel spital. Să fi fost o confesiune pe patul de moarte?

Dar ce o fi vrut să spună prin *tot ce doreau să vadă la Bear Alley*? Autoarea notei făcea aluzie la un labirint, sugerând că ea ar fi ştiut drumul.

Fiind vorba despre un labirint, părea logic ca un lucru de valoare – sau un secret – să fie de partea cealaltă a lui.

Am început să-mi rod o unghie, simţindu-mă complet băgată în ceaţă.

Mai era ceva care mă frapase: menţionarea unei apotecare. Se spunea despre ea că era *o prietenă*, *păstrătoarea unei taine*. Dacă secretul era moartea unor bărbaţi, în mod clar nu printr-un accident, concluzia ar fi

fost aceea că apotecara reprezenta numitorul comun al acelor decese. Ca un criminal în serie?

Mi-au trecut fiori înghețați pe șira spinării și am tras pătura până sub bărbie.

În timp ce examinam din nou biletul, am primit o notificare pe email. Am ignorat-o, trecând cu înfrigurare la Google Maps, unde am tastat Bear Alley, Londra, după cum era trecut la începutul biletului.

Într-o clipită, mi-a apărut un rezultat, unul singur. Exista, într-adevăr, o Aleea Ursului în Londra. Contrar așteptărilor mele, chiar era în apropierea hotelului meu. O plimbare pe jos de zece minute, nu mai mult. Dar oare să fi fost aceeași la care făcea referire și biletul? Cu siguranță unele străzi fuseseră redenumite în ultimele două sute de ani.

Versiunea satelit a Google Maps arăta că zona în care se afla strada era una cu clădiri din beton, iar firmele ce apăreau pe hartă erau de contabilitate sau de investiții. Ceea ce însemna că, și dacă ar fi fost în realitate aceeași Bear Alley despre care vorbea notița, tot nu aș fi găsit acolo mare lucru, în afară de o grămadă de bărbați în costume, foindu-se de colo până colo. Bărbați asemeni lui James.

M-am uitat spre valiză, aceea în care pusesem flaconul. Gaynor fusese și ea de acord că imaginea imprimată pe el era cea a unui urs. Să fi fost legat de Bear Alley? Ideea aceasta era ca o momeală așezată cu grijă într-un cârlig. Nu puteam rezista atracției pe care o degaja misterul – necunoscutul, *ce ar fi dacă*.

M-am uitat la ceas – era aproape patru dimineața. Imediat ce avea să răsară soarele, urma să-mi iau o cafea și să mă aventurez pe Aleea Ursului.

Înainte să las deoparte telefonul, am intrat să citesc emailul primit recent și am scos un oftat: era de la James. Maxilarul mi s-a încleștat când am început să citesc.

Am încercat să te sun din MSP. Nu mai pot respira, Caroline. Jumătate din inima mea este în Londra. Trebuie să te văd. Tocmai mă îmbarc spre Heathrow. Aterizez la ora 9 dimineaţa, ora de acolo. O să-mi ia ceva până ajung la hotel. Pe la 11 te găsesc acolo?

În tăcere, am mai citit emailul o dată. James era în drum către Londra. Nici nu mă întrebase dacă am chef să-l văd, nici nu-mi permitea să mă bucur de distanţa şi singurătatea de care aveam nevoie cu disperare. Apelul de la un număr necunoscut de mai devreme trebuie să fi fost de la James, aflat în aeroport, poate de la un telefon public – ştia că nu aş răspunde dacă i-aş fi recunoscut numărul.

Mâinile au început să-mi tremure. Era ca şi cum de abia aflasem din nou despre aventura lui. Mi-am plimbat degetul pe butonul de *Răspunde*, pregătită să-i scriu să nu cumva să îndrăznească să apară aici. Dar îl cunoşteam de prea mult timp – dacă i-aş fi interzis ceva, s-ar fi străduit de două ori mai mult să-l obţină. Ştia la ce hotel sunt şi, chiar dacă aş fi refuzat să-l întâlnesc, m-ar fi aşteptat în hol, oricât ar fi fost nevoie. Nu aveam cum să rămân încuiată în cameră la nesfârşit.

Nu mai era posibil acum să adorm. Dacă James avea de gând să fie aici la ora unsprezece, îmi rămâneau doar câteva ore neîngreunate de prezenţa şi scuzele lui. Doar câteva ore în care mai puteam evita să mă confrunt cu dezastrul căsniciei noastre destrămate. Doar câteva ore în care mă mai puteam aventura până la Bear Alley.

M-am ridicat din pat şi am traversat camera până la ferestre, uitându-mă câteva minute la cer, aşteptând cu disperare să văd o rază de lumină.

Parcă soarelui îi lua prea mult până să răsară.

9. ELIZA

5 februarie 1791

A trecut un minut, au trecut două, şi nimic nu s-a schimbat în comportamentul pe care domnul Amwell îl avea la masa pregătită cu micul dejun. Curajul meu începea să se risipească. Îmi doream cu ardoare încă o cană din ceaiul fierbinte de valeriană al Nellei, care mă relaxase atât de mult în prăvălia ei cu acea odaie secretă.

Fapta în sine, săvârşirea ei nu fusese atât de îngrozitoare – să sparg ouăle în tigaie, în ulei încins. Nu mă temeam nici de vorbele pline de furie pe care domnul Amwell poate că avea să mi le spună în timp ce ouăle otrăvite îi ardeau stomacul. Nici de postura rigidă pe care corpul lui ar fi putut s-o ia pe urmă, despre care Nella mă avertizase că ar putea provoca o viaţă întreagă de coşmaruri.

Dar, chiar dacă eram curajoasă în unele privinţe, nu eram chiar în *toate* privinţele. Mi-era teamă de fantoma lui care ar fi putut să mă bântuie după moarte. Mişcările aproape nevăzute ale spiritului de-a lungul zidurilor, pe care le simţi pe piele.

Teama mea de fantome se născuse de curând, cu câteva luni în urmă, când Sally mă trăsese după ea în pivniţa rece şi întunecată şi îmi spusese povestea unei fete pe nume Johanna.

După ziua aceea, nu mai fusesem la fel de curajoasă. Aflasem că magia se poate strica, ca un aliment pe care îl laşi la soare. O putea apuca pe cărări nebănuite.

Potrivit lui Sally, Johanna muncise la moşia Amwell nu cu mult timp înainte să vin eu aici. Era doar cu un an sau doi mai mare decât mine. Se îmbolnăvise atât de tare, din senin, că nici nu-şi mai putea părăsi camera. În timp ce stătea acolo, izolată, zvonurile s-au împrăştiat de-a lungul coridoarelor – aparent, nu ar fi fost deloc bolnavă, ci purta în pântece un copilaş căruia avea să-i dea curând naştere.

Sally îmi povestise cum, într-o dimineaţă friguroasă de noiembrie, una dintre servitoare o asistase pe Johanna care se luptase mult să aducă pe lume copilul. Împinsese iar şi iar, devastată de efort, dar nu se auzise niciun scâncet. Copilul nu mai ieşise, iar Johanna căzuse într-un somn adânc, din care nu se mai trezise niciodată.

Camera mea de la mansardă se afla chiar învecinată cu aceea în care muriseră Johanna şi bebeluşul ei. După ce Sally îmi spusese povestea, începusem să aud plânsetele Johannei târziu în noapte, prin ziduri. Părea uneori că mă strigă, îmi spunea numele. Uneori, auzeam ca un zgomot de apă ce curge, apoi nişte sărituri şi bocănituri, de parcă bebeluşul din burta ei bătea cu pumnişorii lui să iasă la lumină.

O întrebasem pe Sally, în pivniţă, cine fusese tatăl.

Mă privise de parcă ar fi trebuit să-mi fi dat deja seama.

În cele din urmă, găsisem curajul de a-i dezvălui doamnei Amwell ce îmi povestise Sally despre Johanna, dar stăpâna mea insistase că nicio servitoare de-a ei nu fusese vreodată însărcinată, şi cu siguranţă nici una dintre ele nu murise. Încercase să-mi spună că Sally doar îmi invidia poziţia în ierarhia casei, iar bubuiturile pe care le auzeam noaptea erau doar bătăile inimii mele înfricoşate. Nişte vise urâte, atâta tot.

Nu am contrazis-o pe doamna Amwell. Dar ştiam prea bine ce auzeam eu după căderea nopţii. Cum ar putea cineva să se înşele când aude o voce strigându-l pe nume?

Acum, când aşteptam în sala destinată micului dejun, lipită cu spatele de perete, la genul ăsta de întâmplări mă gândeam cu înfrigurare. Mi-era tot mai teamă, aşa că îmi lipisem palmele de perete, ca să-mi păstrez echilibrul. Nu regretam ceea ce făcusem; speram doar ca ouăle otrăvite să-l ucidă rapid, la lumina zilei, pentru că nu suportam gândul ca încă o voce să-mi strige numele prin grosimea zidurilor. Speram ca sufletul domnului Amwell să nu-i părăsească trupul chiar în camera asta. Sau, dacă o face, să nu zăbovească prea mult pe aici.

Genul acesta de magie rămânea neînţeles pentru mine. Nu pricepeam de ce spiritul Johannei încă mai este captiv între aceşti pereţi sau de ce mă bântuia tocmai pe mine. Mă temeam că şi cel al domnului Amwell avea să i se alăture pe coridoare.

Eram curajoasă în unele privinţe, da, şi otrăvurile nu mă speriau câtuşi de puţin. Dar spiritele dezlănţuite şi furioase mă făceau să vreau să cad în genunchi şi să cer îndurare.

Când a ajuns la al doilea ou prăjit, şi-a dus mâna la gât.

— Dumnezeule!, a urlat. Ce dracu’ e în sosul ăsta? Mă arde pe gât.

A dat pe gât jumătate din carafa cu apă, în vreme ce eu am rămas pe margine, aşteptând să iau farfuriile goale.

Ochii stăpânei mele s-au lărgit. Şi-a atins funda galben deschis care îi strângea corsetul. Îi tremura mâna, sau doar mi se părea mie?

— Dragule, te simţi bine?, l-a întrebat.

— Par eu că m-aş simţi bine?, s-a răstit la ea.

I se înroşiseră şi i se umflaseră buzele.

— Ai pus ardei iute? Mă ustură gura grozav.

I-a căzut şervetul pe jos, ca şi cum degetele lui pierduseră controlul. Atunci am putut vedea clar: furia lui începea să lase loc fricii.

— Nu, domnule, am spus eu. Le-am pregătit exact ca de obicei. Laptele era doar pe cale să se strice.

— Cred că s-a stricat dracului deja!, s-a răstit din nou, începând să şi tuşească.

Stăpâna şi-a făcut de lucru în propria farfurie, apoi a luat o înghiţitură din ouăle ei cu sos.

— La dracu'!, a urlat el şi s-a ridicat, iar scaunul a tremurat şi apoi a căzut pe jos. Mi se face rău, fetiţo! Ia mâncarea asta de aici!

Am alergat spre masă şi am apucat farfuria, bucuroasă să văd că terminase primul ou şi mâncase chiar destul şi din al doilea. Nella îmi promisese că unul va fi de ajuns, oricum.

Domnul Amwell a pornit spre scări, apoi paşii lui s-au auzit de la etajul de deasupra. Eu şi stăpâna mea ne-am privit în tăcere, şi trebuie să recunosc că o parte din mine se mira că planul chiar mersese ca uns. M-am dus la bucătărie şi am şters repede farfuria, apoi am lăsat-o în apa murdară, stătută.

În camera destinată micului dejun, stăpâna încă îşi făcea de lucru cu mâncarea. Ea părea să se simtă bine, Slavă Domnului, deşi icnetele domnului Amwell se auzeau atât de puternice, încât m-am temut că mai degrabă accesul de vomă îi va pune capac, înainte s-o facă otravă. Niciodată nu auzisem pe cineva vomitând atât de violent, de zgomotos. Oare cât urma să dureze? Nella nu îmi spusese, iar eu nu mă gândisem să întreb.

S-au scurs două ore. Ar fi părut suspect dacă doamna Amwell s-ar fi ascuns la birou şi am fi lucrat amândouă la nişte scrisori, purtându-ne ca şi cum nimic nu ar fi fost ieşit din obişnuinţă.

Toată lumea ştia că domnului Amwell îi plăcea să bea şi că petrecuse multe zile şi nopţi cu capul îngropat în oala

de noapte. Dar adevărul e că niciodată nu urlase în agonie cum o făcea acum – asta era ceva complet diferit şi cred că toţi cei care se aflau în casă îşi dăduseră seama. Eu şi stăpâna ne-am dus să-l vedem. Când ea a realizat că bărbatul îşi pierduse capacitatea de a articula cuvinte, a trimis un servitor să-l aducă pe medic.

Doctorul a spus de la prima privire că starea domnului Amwell este foarte gravă, observând că stomacul pacientului este atât de umflat şi cuprins de convulsii, ceva ce nu mai văzuse niciodată. I-a explicat stăpânei mele cum stăteau lucrurile, dar cu nişte cuvinte stranii, de medicină, pe care nu le-am putut pricepe. Însă oricine se cutremura la vederea convulsiilor: parcă avea în burtă un animal ce încerca să iasă la lumină. Ochii îi erau injectaţi şi nu putea să se uite nici măcar la lumina făcută de lumânare.

În timp ce medicul şi stăpâna stăteau unul lângă celălalt şi discutau în şoaptă, domnul Amwell şi-a întors capul spre mine şi m-a privit cu ochii ăia goi, ca două găuri negre, şi jur că în acel moment eu am fost convinsă că el chiar *ştia*. Înăbuşindu-mi un ţipăt, m-am repezit să ies din încăpere, tocmai când medicul începea să-i palpeze abdomenul, făcându-l să scoată un urlet atât de animalic, încât am crezut că sufletul i s-a şi desprins de corp chiar în acea clipă.

De pe coridor, de unde m-am ascuns, se mai auzeau totuşi respiraţia lui şuierată şi oftatul.

— Aproape că i s-a rupt vezica, îi spusese doctorul doamnei Amwell, când eu ieşeam din cameră. Spuneţi că asemenea episoade s-au mai repetat?

— De multe ori chiar, spunea stăpâna mea.

Deşi minţea, ceea ce spunea nu era în întregime neadevărat. M-am sprijinit de perete, chiar lângă uşă,

ascultând cu atenţie cuvintele stăpânei mele şi răsuflările chinuite ale soţului ei aflat pe moarte.

— Băutura este slăbiciunea lui.

— Totuşi, modul în care îi este umflat abdomenul... ceva chiar neobişnuit...

Vorbele doctorului s-au pierdut. Mi-l imaginam inspectând corpul bărbatului, stând pe gânduri dacă să anunţe inspectorul de poliţie sau nu. Soţul cu un picior în groapă, soţia lui cea frumoasă... Oare văzuse şi sticlele goale de coniac pe care le împrăştiasem pe jos, în încercarea de a-l duce în eroare?

Am făcut un pas în faţă, incapabilă să-mi stăpânesc curiozitatea, şi am băgat capul pe uşa deschisă. Doctorul îşi ţinea braţele încrucişate şi părea să-şi înăbuşe un căscat. Mă întrebam dacă propria lui nevastă drăguţă îl aştepta acasă, cu masa pregătită. Ezitase puţin, apoi zisese:

— Va trebui să chemaţi preotul, doamnă Amwell. Fără întârziere. Nu va supravieţui nopţii care vine.

Stăpâna mea îşi acoperise gura cu mâna.

— Dumnezeule, suspinase ea, părând surprinsă.

Mi-a făcut un semn, iar eu l-am condus pe doctor afară. Am închis uşa casei în urma lui şi m-am întors, iar ea mă aştepta în pragul camerei.

— Haide să stăm la foc împreună, mi-a şoptit, şi ne-am dus în locul unde ne petreceam mai mereu după-amiezile.

A luat o pătură şi ne-a învelit picioarele, a luat apoi un caiet şi a început să-mi dicteze ca să îi scriu o scrisoare mamei ei, din Norwich.

— Mama, soţul meu a căzut la pat, grav bolnav...

Am scris fiecare cuvânt exact aşa cum mi l-a dictat, chiar şi pe cele despre care ştiam că nu erau adevărate. Şi chiar şi atunci când scrisoarea fusese gata – scrisesem şase pagini, care apoi s-au făcut opt, şi erau o repetare a

unor fraze pe care le mai spusese deja – stăpâna a continuat să vorbească, iar eu am continuat să scriu, sârguincioasă. Niciuna dintre noi nu voia să se mişte din locul unde stătea. Niciuna dintre noi două nu voia să meargă sus, în camera lui. Ceasul arăta aproape miezul nopţii. Lumina zilei dispăruse de mult.

Totuşi, nu am putut sta acolo la nesfârşit. Dintr-odată, am avut o senzaţie stranie: ceva lipicios şi umed mi se întindea între picioare. Chiar atunci, o servitoare a venit alergând pe scări, sărind câte două trepte deodată, cu ochii lărgiţi de spaimă.

— Doamnă Amwell, a strigat ea, îmi... îmi pare rău s-o spun, dar dânsul nu mai respiră.

Doamna Amwell a aruncat pătura la o parte şi s-a ridicat în picioare, iar eu i-am urmat exemplul şi am făcut acelaşi lucru. Însă, spre groaza mea, locul cald unde stătusem era acum pătat în roşu. Un roşu aprins, ca al unui măr proaspăt cules din pom. Gura mi s-a deschis a mirare; eram oare şi eu în pragul morţii? Am tras cu disperare aer în piept, încercând să mă agăţ cu toate puterile de viaţă.

Doamna Amwell se pornise deja pe scări, aşa că am strigat-o:

— Vă rog, vă rog nu mă lăsaţi aici singură.

Nu mai era niciun dubiu: vreun act teribil de magie dăduse iarăşi peste mine. Spiritul domnului Amwell probabil îi părăsise trupul, în încăperea de deasupra, dar, spre deosebire de cel al Johannei, încă nu o luase la sănătoasa. Altfel, de ce mi s-ar fi pornit o sângerare chiar în momentul morţii lui?

M-am trântit pe podea, în genunchi, cu lacrimi amare curgându-mi pe faţă.

— Nu mă părăsiţi, am implorat-o pe stăpâna mea.

Ea m-a privit surprinsă, pentru că mă mai lăsase de una singură în salon de mii de ori înainte, dar eu nu puteam să

mă liniştesc, căci simţeam încă sângele curgându-mi pe picioare. I-am arătat spre sofa, către locul unde stătusem împreună cât scrisesem scrisoarea. Pata era tot acolo, iar lumânarea arunca umbre, parcă jucându-se cu spaimele mele.

Aveam impresia că domnul Amwell se ascunde în fiecare colţişor întunecat al încăperii.

10. NELLA

7 februarie 1791

În cea de-a şaptea zi a lunii februarie, încă un bilet a fost lăsat în butoiul cu cereale.

Înainte să încep să-l citesc, am ridicat pergamentul fin – la fel de delicat şi uşor ca pielea uscată a mâinilor mele obosite – şi i-am inhalat parfumul. Cireşe, fără îndoială, cu o aromă blândă de lavandă şi apă de trandafiri.

La fel ca în cazul scrisorii Elizei, mi-am dat seama imediat, după caligrafia îngrijită, că autoarea era educată şi manierată. Mi-am creat în minte imaginea unei femei cam de vârsta mea: stăpână a propriei sale gospodării, soţie a unui negustor. O prietenă loială şi caldă de felul ei, dar nu o persoană obsedată de întâlniri fără rost în societate. Una căreia îi plăceau teatrele şi parcurile, dar nu aşa cum le gustă o curtezană. Mi-am închipuit-o având şolduri puternice şi un fund rotund. O mamă.

Dar am dat deoparte fantasmele mele şi am trecut la citirea biletului. Mi s-a uscat gura. Ceea ce scria era foarte neobişnuit. Ca şi cum persoana ce îl trimisese ezita să spună direct ce îşi dorea, şi mai degrabă încerca să sugereze.

Am lăsat biletul să cadă pe masă. Am ridicat lumânarea deasupra hârtiei şi am mai citit o dată:

> Lacheul i-a descoperit împreună, ascunşi în intrândul porţii de piatră.
>
> Avem o întâlnire stabilită peste două zile şi ea va fi prezentă. Poate aveţi ceva pentru stârnirea dorinţei? Voi veni la prăvălie mâine, la ora zece.
>
> Ah, să mori în braţele amantei, în timp ce eu stau singură, în aşteptare, cu ungherele casei tăcute.

Am disecat fiecare rând ca pe măruntaiele unui şobolan, căutând înţelesuri dincolo de ele. Moşia femeii includea un lacheu şi o poartă masivă de piatră, cum au castelele, aşa că era fără îndoială înstărită. Asta m-a pus un pic pe gânduri, pentru că nu prea voiam să mă amestec în uneltirile celor bogaţi, despre care aflasem de-a lungul anilor că sunt imprevizibili, instabili. Voia ceva care să stârnească simţurile, în aşa fel încât el – soţul ei, probabil – să moară în braţele amantei (femeia cu care îl văzuse lacheul). Planul mi s-a părut uşor pervers şi modul în care fusese compus biletul nu prea era nici el pe sufletul meu.

Unde mai pui că trebuia să prepar licoarea în numai două zile... Timpul era cam la limită.

Dar şi scrisoarea Elizei mă tulburase, dacă mă gândeam bine, iar în cele din urmă totul mersese cum nu se putea mai uşor. Eram sigură că sentimentul neplăcut la citirea

acestui bilet putea fi pus tot pe seama trupului meu vlăguit şi al sufletului îngreunat de durere. Poate că fiecare scrisoare pe care aveam s-o primesc de acum înainte urma să mă facă să mă simt aşa. Mai bine ar fi fost să mă obişnuiesc cu neliniştea, la fel cum mă obişnuisem treptat cu întunericul în care era scufundată prăvălia mea.

În afară de asta, biletul trimis de femeie sugera că avusese loc o trădare, şi trădarea era de altfel motivul pentru care începusem să împrăştii otrăvuri de la bun început. Motivul pentru care mă împovărasem cu secretele acelor femei, pentru care le înregistrasem în caietul meu, imortalizate acolo pe vecie. Motivul pentru care începusem să le ajut şi să le protejez. Cea mai bună apotecară este aia care cunoaşte îndeaproape disperarea pacientei sale, fie că este o disperare a trupului, fie că este doar a inimii. Deşi nu aveam multe în comun cu locul ocupat de această femeie în societate – fiindcă aici, în Back Alley, nu aveam nici lacheu, nici poartă masivă de piatră – puteam să-i intuiesc tulburarea sufletului. O inimă frântă găseşti peste tot, indiferent de ranguri şi avuţie.

Aşa că, lăsând la o parte îndoielile mele, am început să-mi adun lucrurile ca să plec în căutarea leacurilor. Mi-am luat cu mine haina cea mai călduroasă şi mi-am pus în picioare încă o pereche de şosete. Câmpurile spre care mă îndreptam erau umede şi neprimitoare, dar ştiam că doar acolo puteam găsi licuricii dungaţi – cel mai potrivit remediu pentru ce avea nevoie femeia care îmi scrisese.

Mi-am croit drum repede şi cu pricepere pe străzile oraşului, înfruntând vântul tăios, depăşind caii şi trăsurile, înghesuindu-mă prin mulţimea care ieşea şi intra în magazine, având drept ţintă câmpurile din apropiere de Walworth, din Southwark, unde ştiam că voi găsi acei gândaci pe care-i căutam. Pe la râul cel mare mai fusesem

de atâtea ori şi puteam merge pe Blackfriars Bridge cu ochii închişi, dar acum pietrele ieşite din caldarâm păreau dintr-o dată un pericol sub paşii mei nesiguri, aşa că am fost foarte atentă pe unde pun piciorul. Nu voiam să mă împiedic de vreun animal mort sau să calc într-un şanţ. În ultima clipă am reuşit să evit şi un şir de peşti care deja prinseseră miros, parţial acoperiţi cu hârtie de către un negustor.

Am mers în josul Water Street, cu râul chiar în faţa mea, unde de o parte şi de alta stăteau femei care spălau haine şi scuturau covoraşele de la uşile caselor. Am tuşit când am trecut printr-un nor de praf, apoi m-a apucat sughiţul şi mi-a fost tot mai greu să respir, aşa că m-am aplecat cu mâinile sprijinite pe genunchi, să-mi trag sufletul.

Slavă Domnului, nimeni nu mi-a dat câtuşi de puţin atenţie; ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu întrebată încotro mă îndrept sau cum mă cheamă. Nu, erau cu toţii prinşi cu treburile la care mergeau, îşi vedeau de marfă şi de copii.

Plămânii mei au continuat să se umple disperaţi cu aer, până ce arsura din gât mi s-a mai domolit. Mi-am şters buzele umede, oripilată de mucusul verde pe care l-am zărit pe degete. Parcă băgasem mâna în râu şi o scosesem plină de alge. Am aruncat mucusul pe pământ şi l-am împrăştiat cu piciorul, apoi am mers mai departe de-a lungul apei.

Ajungând la treptele podului, am observat un bărbat şi o femeie apropiindu-se de mine dinspre şosea. El avea privirea hotărâtă şi m-am rugat în gând să fi văzut de fapt pe altcineva în spatele meu. Femeia care-l însoţea era copleşită de greutatea unui copil pe care-l ducea în braţe – de unde stăteam, m-a frapat capul copilului, în formă de ou. Era învelit într-o pătură frumoasă şi curată, de culoare crem.

Am privit în jos şi am grăbit paşii, însă, de cum am dat să urc pe pod, am simţit o mână uşoară pe umăr.

— Domnişoară?

M-am întors şi am dat cu privirea de ei, aliniaţi în formaţie completă: tata, mama şi copilul.

— Vă simţiţi bine?

Bărbatul care îmi vorbise tocmai îşi desfăcea eşarfa de la gât.

— Da... da... s-s-sunt bine, da, am mormăit.

Balustrada podului era rece precum gheaţa sub mâna mea, dar nu am slăbit strânsoarea.

A oftat a uşurare.

— Doamne, Dumnezeule, vă văzusem acolo, tuşind aprig. Ar trebui să mergeţi undeva la căldură, lângă un foc.

A privit în sus, spre pod.

— Doar nu aveaţi de gând să traversaţi până în Southwark, nu-i aşa? Pe frigul ăsta...

Am încercat să nu privesc la copilul lor, învelit cu grijă în pătura călduroasă.

— Nu-i nicio problemă, staţi liniştit.

Femeia a înclinat din cap, uitându-se la mine cu milă.

— Haideţi mai bine cu noi, o să luăm o barcă. Ăsta mic al meu e oricum prea greu ca să merg pe jos cu el în braţe.

A făcut un semn din cap spre barcagii care aşteptau în apropiere de mal.

— Mulţumesc, dar sunt bine, chiar sunt, am insistat, ridicându-mi deja piciorul să urc treptele.

Le-am zâmbit celor doi, sperând să se ducă în treaba lor, dar m-a lovit un alt acces de tuse pe care nu l-am putut în niciun fel înăbuşi. De data asta, am simţit o mână mai fermă pe umăr.

Era femeia acum, iar privirea ei era hotărâtă, furioasă aproape.

— Insist să veniţi cu noi cu barca, dacă tot aveţi treabă pe afară. Nu veţi reuşi să urcaţi scările astea în starea în care sunteţi, vă asigur, cu atât mai mult să traversaţi podul. Haideţi, pe aici.

M-a tras după ea, cu o mână pe capul copilului din braţe şi cu una împingându-mă pe mine de la spate, conducându-mă spre barcagii care aşteptau.

M-am abandonat ei; de îndată ce am fost instalaţi în barcă, iar picioarele ne-au fost acoperite cu o pătură groasă, m-am simţit chiar recunoscătoare că o ascultasem.

Copilul a început să se agite imediat ce barca s-a dezlipit de ţărm. Mama şi-a dezvelit sânul. Ne legănam într-o parte şi-n alta pe apa îngheţată, iar eu m-am aplecat uşor, sperând din tot sufletul să nu mă apuc să vomit în timp ce traversam râul spre Southwark. Pentru o clipă, uitasem şi pentru ce mă aflam acolo, alături de familia aceea frumoasă. Apoi, brusc, mi-am amintit: licuricii. Poarta de piatră. Lacheul. Ceva care *să stârnească dorinţa*.

— Vă simţiţi rău?, m-a întrebat bărbatul. Apele sunt cam agitate astăzi. Dar şi aşa vă spun eu sigur că e mai bine cu barca decât pe jos.

Am dat din cap, fiind de acord cu spusele lui. În plus, sentimentul de acum nu-mi era chiar necunoscut. Aducea oarecum cu greţurile de dimineaţă, pe care mi le aminteam perfect, în ciuda celor două decenii scurse de atunci. Valurile de greaţă mă loviseră încă de la început, chiar înainte de dispariţia menstruaţiei. La scurt timp după, venise şi oboseala. Îmi dădusem imediat seama că nu era una obişnuită – pe cât de bine puteam să ţin două seminţe în palmă, una lângă cealaltă, şi să ştiu cu certitudine care este a unei flori de crin galbene şi care a uneia albe, la fel de sigură fusesem că aveam un copil în pântec. În ciuda greţurilor şi oboselii, părea că

descoperisem secretul fericirii. Nicicând nu radiasem vreodată aşa cum o făcusem în acele zile de început, cât purtasem copilul lui Frederick.

Femeia îmi zâmbise şi luase copilul adormit de la sân.

— Vreţi să o ţineţi în braţe?, m-a întrebat.

M-am înroşit, dându-mi abia acum seama că mă holbasem o vreme la copil.

— Da, am şoptit eu, fără să-mi dau seama prea bine ce spun. Da.

Mi-a întins copilul, spunându-mi că o cheamă Beatrice.

— Cea care aduce bucurie, mi-a spus.

Dar când greutatea trupului micuţ mi-a umplut braţele şi căldura ei a trecut prin haine până ce mi-a ajuns la piele, nu am simţit deloc bucurie. Ghemotocul de piele rozalie şi respiraţie uşoară era o piatră de mormânt, un simbol al pierderii, o amintire a ceva ce-mi fusese smuls din propria viaţă. Mi s-a pus un nod în gât şi am regretat pe dată că ajunsesem să călătoresc în felul acesta spre Southwark.

Să mori în braţele amantei, în timp ce eu stau singură, în aşteptare, cu ungherele casei tăcute. Cuvintele din scrisoarea care mă adusese aici păreau deja un blestem.

Copilul pesemne că-mi sesizase nemulţumirea, pentru că se trezise speriat şi se uita în jur, nedumerit. Deşi fetiţa era sătulă, părea a se pregăti de un plâns pe cinste.

Instinctul m-a făcut să încep să o legăn de sus în jos, apoi dintr-o parte într-alta.

— Şşştt, i-am şoptit, conştientă că părinţii copilului mă priveau. Gata, micuţo, nu are de ce să-ţi fie teamă.

Beatrice s-a calmat şi şi-a fixat pe mine privirea, de parcă ar fi vrut să-mi descopere toate ascunzişurile sufletului, să-mi afle secretele care mă făceau să mă ghemuiesc de durere.

Măcar de ar fi putut ea sau oricine altcineva să descopere ce aveam dureros în suflet, taina care putrezea

acolo. Dacă inima ei micuţă ar fi putut înţelege greutatea care mă apăsase vreme de două decenii, dând naştere apoi unui şir de răzbunări care pârjoliseră Londra şi mă îngreunaseră şi mai mult cu tainele altora...

Astea erau gândurile mele, în vreme ce barca tăia râul cel mare până pe malul celălalt. Chiar şi cu micuţa Beatrice în braţe, copilul ce ar fi trebuit să aducă tuturor bucurie, nu m-am putut opri din a-mi îndrepta privirile spre Blackfriars Bridge. Uitându-mă la coloanele de piatră care susţineau greutatea construcţiei şi o ridicau atât de mult deasupra apelor, mi-am permis un moment de visare. Câtă eliberare şi ce uşurare s-ar fi putut atinge, cu un singur pas în gol, de pe acel pod...

O clipă de cădere liberă, apoi o plonjare în apa îngheţată. Într-un moment, blestemul s-ar fi curmat, iar secretele celorlalte femei ar fi fost şi ele în siguranţă, pierite odată cu mine. O clipă, atât ar fi durat până ce durerea, pierderea şi putreziciunea mi-ar fi ieşit pentru totdeauna din oase. Un minut de spaimă, apoi m-aş fi alăturat micuţei mele, oriunde ar fi fost ea acum.

Am continuat să o legăn pe Beatrice şi mi-am jurat în gând că fetiţa aceasta nu va avea niciodată gândurile teribile pe care le aveam eu în clipa aceea. Am fost convinsă că dacă propria mea fiică ar fi trăit – acum ar fi o adevărată domnişoară, în vârstă de nouăsprezece ani – eu nu aş gândi astfel, nu m-aş uita cu dor la podul negru, aflat la mică distanţă de mine.

Mi-am întors privirea către chipul lui Beatrice. Nu avea nicio imperfecţiune, nici măcar vreo iritaţie care să-i păteze pielea. I-am dat uşor păturica la o parte, ca să-i privesc bărbia grăsulie şi gâtul. Materialul era atât de moale şi cred că pătura costase mai mult decât hainele purtate de părinţii ei la un loc. *Beatrice, părinţii tăi te*

iubesc foarte mult, i-am spus fără cuvinte, sperând să-i transmit ceea ce simţeam.

Mărturisirea aproape m-a făcut să izbucnesc în lacrimi; nicicând nu-mi simţisem pântecul mai pustiit. Mi-aş fi dorit să-i fi putut spune acelaşi lucru propriului meu copil pierdut, că părinţii lui îl iubeau, dar nu o spusesem niciodată, pentru că ar fi fost doar pe jumătate adevărat.

Tremurând, am întins-o pe Beatrice mamei ei, în timp ce barcagiul ne ducea aproape de ţărm.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, după ce culesesem gândacii dungaţi şi îi prăjisem în vatră, de abia m-am putut ridica de pe podea, acolo unde mă odihneam. Aerul rece şi umed din urmă cu o zi îmi înţepenise genunchii, iar lungul drum făcut pe jos, la întoarcere, încă îmi făcea picioarele să se clatine de efort. Degetele îmi erau şi ele umflate şi pline de răni, dar era şi de aşteptat – culesesem mai bine de o sută de licurici cu dungi, băgând mâna după ei prin scorburi, luându-i definitiv şi nemilos de lângă propriile lor familii.

Singura alinare îmi era dată de căldura sobei şi de ceaiul cu opiu care fierbea deasupra. Aveam o oră de odihnă până ce clienta bogată, a cărei vizită mă neliniştea în continuare, avea să sosească.

Dar, imediat ce m-am ridicat puţin şi m-am rezemat de vatră, am şi auzit o bătaie în uşa secretă. M-a speriat atât de tare că aproape am lăsat să-mi scape un ţipăt. Am dat să-mi pun gândurile în ordine. Oare fusesem atât de obosită încât uitasem că aveam vreo programare? Ratasem vreo scrisoare? Era prea devreme pentru clienta care trebuia să vină de la zece, chiar dacă poate ceasul meu nu ar fi mers tocmai bine.

Pe toţi dumnezeii, trebuie să fi fost vreo femeie căutând pelin sau vreun leac pentru febră, remediile de zi cu zi. Am

mormăit şi am încercat să mă ridic de pe podea, dar propria mea greutate mă trăgea în jos, asemeni nisipurilor mişcătoare. Apoi a venit o altă bătaie în uşă, mai puternică, de această dată.

Am înjurat cu voce slabă pe cel care mă deranja, care îmi aducea şi mai multă durere peste trupul ostenit.

M-am dus la uşă şi am tras cu ochiul prin crăpătura îngustă, să văd cine era vizitatorul neaşteptat.

Era nimeni alta decât Eliza.

11. ELIZA

8 februarie 1791

Când Nella a deschis uşa, trăgând-o spre corpul ei micuţ şi ascunzându-se parcă în spatele ei, părea speriată din cale afară.

— Îmi pare foarte rău că v-am luat prin surprindere, am zis, mai mult din politeţe.

— Ah, intră, intră, a spus ea, respirând şuierat, cu o mână apăsată pe piept.

Mi-am scuturat picioarele umede şi am păşit înăuntru. Încăperea arăta exact ca în urmă cu câteva zile, doar mirosul parcă se schimbase. Mirosea a pământ umed. Curioasă, am aruncat o privire spre rafturi.

— Am citit ziarele de ieri, mi-a spus Nella, prinzându-mi privirea.

Cearcănele îi erau adânci, iar părul de culoarea cărbunelui îi stătea ciudat în jurul feţei, îndreptat în toate direcţiile.

— Cu ştirea despre domnul Amwell, care în cele din urmă a fost răpus de viciul băuturii. Pare că totul a mers potrivit planului.

Am încuviinţat din cap şi am simţit încolţind în mine un impuls de mândrie. De abia aşteptam să-i povestesc cât de bine mersese treaba cu ouăle otrăvite. Îmi doream să nu fi citit înainte detaliile, ca să am eu ocazia să i le povestesc.

— I s-a făcut rău imediat, am zis. Nu şi-a mai revenit.

Era totuşi o singură problemă. Mi-am dus mâna la burtă, care mă duruse încontinuu de la moartea domnului Amwell. E adevărat că el fusese răpus de otravă, conform planului, dar mie îmi începuse o sângerare imediat ce spiritul lui fusese eliberat în interiorul casei. Singura posibilitate păruse să mă întorc la prăvălia Nellei – cu siguranţă, una dintre tincturile ei ar fi putut să alunge fantoma lui.

În afară de asta, flacoanele şi poţiunile ei mă fascinau de-a dreptul. Poate că ei nu i se păreau magice, dar eu nu eram de acord. Ştiam că domnul Amwell nu a murit pur şi simplu; ceva din el s-a transformat, aşa ca fluturii în coconul lor. Luase o nouă formă şi eram convinsă că un elixir al Nellei ar putea să restabilească asta. Doar aşa mi-ar fi încetat sângerarea din burtă.

Însă nu eram încă pregătită să-i dezvălui totul Nellei, pentru că ea negase existenţa magiei la prima mea vizită aici. Nu voiam să mă găsească obositoare sau sărită de pe fix, aşa că venisem înarmată cu o altă tactică.

Nella şi-a încrucişat braţele, privindu-mă de sus până jos. Încheieturile degetelor îi erau umflate şi roşii ca nişte cireşe coapte.

— Mă bucur că a mers treaba cu oul, a zis. Dar, ţinând cont că ţi-ai îndeplinit sarcina, sunt curioasă ce vânt te mai aduce pe-aici. Mai ales că ai venit neanunţată.

Nu o spusese chiar pe un ton de reproş, dar nu părea nici să se bucure de prezenţa mea în micuţa prăvălie.

— Bănuiesc că nu ai venit ca să pui la cale aceeaşi soartă şi stăpânei tale?

— Sigur că nu!, am sărit eu, clătinând din cap. A fost mereu o persoană minunată faţă de mine.

O pală de vânt a trecut prin încăpere şi am simţit din nou acea aromă umedă, ca de pământ stropit de ploaie.

— Ce miroase aşa?

— Vino aici, a zis Nella şi m-a condus spre un vas mare, aflat lângă vatră.

În el, mi s-a părut că fierbea nişte noroi negru. Am dat să merg mai aproape, dar Nella m-a oprit.

— E suficient atât, m-a avertizat.

Şi-a luat o pereche de mănuşi de piele şi, cu un instrument ca o sabie, a amestecat în oală până ce a ieşit la iveală un obiect albicios şi tare.

— Rădăcină de omag, mi-a spus. Iarba lupului.

— Iarba... lupului, am repetat eu, încetişor.

Obiectul arăta ca o piatră. Dar, privindu-l mai atentă, am văzut că avea nişte bulbi, cum apar uneori pe morcovi sau cartofi.

— Pentru omorât lupii?

— Cândva, era bună şi la aşa ceva, da. Grecii obişnuiau să-i extragă otrava şi să îşi ungă cu ea vârful săgeţii, când mergeau la vânătoare de câini sălbatici. Dar noi nu vom face nimic de felul ăsta.

— Noi vom omorî cu ea bărbaţi, nu lupi, m-am grăbit eu, ca să-i arăt că sunt destul de ageră.

Nella a ridicat sprâncenele.

— Eşti deosebită de orice altă fetiţă de doisprezece ani pe care am cunoscut-o.

S-a dus înapoi la oala imensă şi a acoperit rădăcina de omag cu noroiul împrăştiat.

— În aproximativ o lună, o să tai rădăcina asta în vreo mie de bucăţi. Câteva fărâmiţe din ea, amestecate cu un sos iute din hrean, vor opri inima celui care o consumă, în mai puţin de o oră. Dar tu tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai nevoie şi de altceva de la mine?

Şi-a scos mănuşile, apoi şi-a înlănţuit degetele în poală.

— Nu vreau să mai rămân în casa familiei Amwell, am mormăit.

Nu era o minciună, dar nici întregul adevăr. Am tuşit, şi chiar atunci am simţit acea neplăcută scurgere a sângelui pe picioarele mele. Ieri, luasem o cârpă de la spălătorie şi o tăiasem în bucăţi, doar-doar voi reuşi să ţin sângele la distanţă de hainele mele curate, în special de lenjerie.

Nella s-a uitat la mine confuză.

— Păi, şi cum rămâne cu stăpâna ta? Cu munca pe care o faci acolo?

— Stăpâna a plecat în nord pentru câteva săptămâni, să fie alături de familia dânsei, în Norwich. În dimineaţa asta a plecat. Cu trăsura învelită în mătase neagră, pentru că voia să fie alături de ai ei pe perioada doliului.

Am repetat cuvintele pe care mă rugase să le scriu în cele câteva scrisori, înainte s-o ia din loc.

— Cu atât mai mult, trebuie că ai o mulţime de treabă de făcut în absenţa ei.

Am clătinat din cap. Cu stăpâna plecată, stăpânul mort, Sally întoarsă din vizita pe care i-o făcuse mamei ei, nu erau prea multe de făcut pentru mine.

— Eu îi scriu doar scrisorile, aşa că doamna Amwell mi-a zis că nu e nevoie să rămân în gospodăria lor, cât timp dânsa este plecată.

— Îi scrii scrisorile? Asta explică felul tău îngrijit de a aşterne cuvinte pe foaie.

— Doamnei îi tremură mâinile. Nu prea mai poate scrie nimic.

— Înţeleg, a spus Nella. Cum s-ar spune, te-a pus pe liber o perioadă.

— Mi-a sugerat să-mi vizitez părinţii la ţară, în Swindon. S-a gândit că puţină odihnă îmi va prinde bine.

Nella a ridicat iarăşi sprâncenele, dar era adevărul gol-goluţ. După ce m-am prăbuşit pe podea, suspinând, şi doamna Amwell a găsit pata de sânge de pe fotoliul său, m-a luat în braţe. Nu îmi puteam opri suspinele, speriată teribil de fantoma stăpânului mort, însă ea părea mai degrabă calmă, netulburată. Cum de nu vedea ce se întâmplă? Îmi pornise sângerarea chiar în ora morţii domnului Amwell – cum de nu putea vedea că spiritul lui venise să se răzbune pe mine? Fantoma aia urâtă se înfăşurase precis în jurul pântecelui meu.

Nu risipi lacrimi pentru aşa ceva. Este un lucru natural, la fel ca luna care se plimbă pe cer, îmi zisese ea.

Dar nu era nimic natural la sângele ăsta roşu ca focul, care tot continua să curgă, deşi trecuseră de atunci două zile. Stăpâna se mai înşelase o dată: spusese că Johanna nu a murit, deşi eu ştiam care era adevărul. Se înşela şi acum, în privinţa mea.

— Şi, totuşi, nu te-ai dus la Swindon, a remarcat Nella, aducându-mi atenţia înapoi la treburile din prezent.

— Este o călătorie lungă.

M-a privit cumva cu neîncredere. Ştia că mint; ştia că mai era şi altceva, un alt motiv pentru care nu voiam să mă întorc acasă. Nella s-a uitat la ceas, apoi spre uşă. Nu ştiu dacă se aştepta ca altcineva să apară, sau era doar o sugestie ca eu să plec. În orice caz, dacă nu eram

pregătită să-i spun despre sângerare, trebuia să găsesc repede un alt motiv ca să rămân aici.

Mi-am încleştat pumnii, gata să recit ceea ce-mi pregătisem în minte, pe drum până aici. Vocea îmi tremura, dar nu puteam da greş. Dacă o făceam, ea avea să mă gonească.

— Mi-aş dori să rămân la dumneavoastră şi să vă ajut cu treburile prăvăliei.

Am rostit cuvintele dintr-o singură suflare.

— Mi-ar plăcea să învăţ cum să toc rădăcini care ucid lupii şi cum să pun otravă într-un ou, fără să-i sparg coaja.

Am privit chipul Nellei, dar nu părea să aibă nicio reacţie, şi asta mi-a dat curaj.

— Ca o ucenică, dar pentru o scurtă perioadă de timp. Până ce doamna Amwell se întoarce din Norwich. Promit să vă fiu de mare ajutor.

Nella mi-a zâmbit, şi ochii ei au făcut riduri spre colţuri. Dacă înainte bănuisem că avea vârsta stăpânei mele, acum mă întrebam dacă nu cumva era trecută de patruzeci, poate chiar cincizeci de ani.

— Nu am nevoie de ajutor cu tincturile mele, copilă.

Fără să fiu descurajată, mi-am îndreptat spatele. Venisem pregătită şi cu a doua idee, în caz că rugămintea mea iniţială dădea greş.

— Atunci, v-aş putea ajuta cu flacoanele, am zis, făcând un semn spre rafturi. Unele etichete s-au şters şi am văzut că vă ţineţi braţul ca şi cum v-ar durea. Aş putea să le rescriu eu, ca să nu vă doară mâna şi mai rău.

M-am gândit la orele şi zilele petrecute alături de doamna Amwell, perfecţionându-mi scrisul.

— Nu veţi fi dezamăgită de munca mea.

— Nu, micuţă Eliza, a spus. Nu pot fi de acord cu asta.

Inima mi s-a lăsat grea în piept. Mi-am dat seama că nu mă aşteptasem să mă refuze şi cu aşa ceva.

— De ce nu?

A râs.

— Vrei să fii o ucenică, o asistentă care să înveţe cum se fac otrăvurile cu care femeile nefericite îşi ucid soţii? Cu care îşi omoară stăpânii, fraţii, peţitorii sau fiii? Nu e un magazin cu dulciuri aici, fetiţo. Nu sunt flacoane cu ciocolată în care să punem fructe pisate.

Mi-am muşcat limba, rezistând tentaţiei de a-i aduce aminte că numai cu câteva zile în urmă am spart un ou otrăvit într-o tigaie şi i l-am servit la micul dejun stăpânului meu. Dar aflasem, scriind scrisorile doamnei Amwell, că lucrul pe care îţi doreşti cel mai tare să-l spui într-un anumit moment este tocmai acela pe care trebuie să-l ţii doar pentru tine. Am spus, calmă:

— Ştiu că nu e un magazin cu dulciuri.

Faţa îi devenise serioasă.

— Ce interes ai putea avea să te amesteci în treburile astea, copilă? Inima mea este neagră, neagră asemeni cenuşii din vatră, din motive pe care eşti prea tânără ca să le poţi pricepe. Pe tine ce te-ar fi putut răni, în numai doisprezece ani de viaţă, ca să-ţi doreşti să faci ceea ce fac eu?

A făcut un semn din mâini, cuprinzând întreaga încăpere, apoi ochii i-au poposit pe vasul în care bolborosea rădăcina de omag.

— Te-ai gândit cum ar fi să dormi pe patul ăla din colţ, care nu e de ajuns nici pentru o persoană? Ai văzut că aici nu ai pic de intimitate? Nu există odihnă în prăvălia mea, Eliza. Mereu fierbe ceva, se scurge, se strecoară. Mă trezesc la fiecare oră a nopţii ca să am grijă de ierburile mele. Aici nu e o casă unde să fie linişte noaptea şi pereţii să aibă atârnate pe ei tablouri frumoase. Poate că eşti acum doar o servitoare modestă, dar sunt convinsă că ai o cameră care nu arată în halul ăsta.

A inspirat adânc şi şi-a lăsat o mână pe mâna mea.

— Nu-mi spune că-i visul tău să munceşti într-un asemenea loc, fetiţo. Nu ai aspiraţii mai mari, mai frumoase?

— Oh, ba da. Îmi doresc să trăiesc undeva aproape de mare. Am văzut tablouri cu Brighton, cu castele pe nisip. Mi-aş dori să locuiesc acolo, cred.

Mi-am trecut mâna pe bărbie, unde simţeam că îmi iese o bubiţă minusculă. Rămasă în pană de idei, am suspinat, hotărâtă să-i spun Nellei şi restul poveştii.

— Sunt bântuită de fantoma domnului Amwell. Mi-e teamă că, dacă rămân în acea casă, în absenţa stăpânei mele, el îmi va face şi mai mult rău.

— E o prostie, copilă, a spus Nella, clătinând cu putere din cap.

— Jur că aşa este! În casă mai bântuie şi o altă fantomă, a unei fete ce a lucrat acolo înaintea mea, pe nume Johanna. A murit în camera învecinată cu a mea. Uneori, îi aud plânsul la ceasurile nopţii.

Nella mă privea de parcă vorbeam fără sens, de parcă aş fi fost nebună.

Dar, hotărâtă, am continuat:

— Îmi doresc foarte mult să rămân în slujba doamnei Amwell. Şi vă jur că m-aş întoarce la lucru imediat ce dânsa ar reveni în oraş. Nu vreau să vă creez neplăceri. Speram doar să mă învăţaţi cum să prepar un leac care să alunge fantomele din casă, ca să nu mai aud plânsul Johannei, şi pentru ca domnul Amwell să mă lase în pace, odată pentru totdeauna. Aş mai putea învăţa şi alte lucruri folositoare, plus că v-aş ajuta cât aş sta aici.

Nella mi-a aruncat o uitătură severă.

— Ascultă la mine, Eliza. Nicio poţiune nu are puterea de a alunga fantomele. Dacă ar exista aşa ceva, dacă aş

cunoaşte o poţiune pentru asta, aş fi o femeie bogată şi aş trăi într-un conac pe undeva.

A urmărit cu degetul o crestătură a mesei.

— Ai avut curaj să-mi spui adevărul, copilă. Dar îmi pare rău – nu te pot ajuta şi nici nu poţi rămâne aici.

M-am simţit descurajată. Părea că orice aş fi spus, orice rugăminte i-aş fi adresat, Nella nu voia deloc să mă ajute, nici măcar în scurtul răgaz până la întoarcerea stăpânei mele.

Însă, chiar şi aşa, m-am agăţat cu speranţă de tremurul pe care-l sesizam în vocea ei, când îmi vorbise.

— Credeţi în fantome? Doamna Amwell nu mă crede absolut deloc când îi povestesc lucrurile acestea.

— Nu cred în genul acela de fantome, în norişori albi şi răi de care copiii se tem la ceas de noapte. Gândeşte-te şi tu: dacă devenim cu toţii fantome după moarte, şi dacă bântuim locul unde am trăit cândva, nu ar fi Londra de-a pururi în ceaţă?

A tăcut şi s-a auzit trosnind focul, în spatele ei.

— Însă cred că, uneori, simţim rămăşiţe ale celor ce au trăit printre noi, cândva. Nu sunt fantome, ci creaţii ale imaginaţiei noastre disperate.

— Aşadar credeţi că pe Johanna doar mi-o imaginez eu? Când o aud plângând?

Era imposibil. Nici nu o întâlnisem vreodată, pe când trăia.

Nella a ridicat din umeri.

— Asta nu pot spune, copilă. Nu te cunosc de îndeajuns de mult timp. Dar eşti tânără şi pari să ai o imaginaţie dezlănţuită.

— Am doisprezece ani, am izbucnit eu, cu răbdarea ajunsă la limită. Nu sunt atât de tânără.

Prinzându-mi privirea, Nella s-a ridicat în cele din urmă, strâmbându-se, ca şi cum ar fi durut-o ceva. Şi-a croit

drum până la dulapul din fundul încăperii. A trecut un deget pe cotorul câtorva cărţi, plescăind din limbă, nemulţumită. Negăsind ceea ce căuta, a deschis dulapul şi a scos o altă stivă de cărţi. A ales una micuţă, de la fundul grămezii, şi a tras-o afară.

Părea mai mult o broşură, atât de subţirică era.

— A fost a mamei mele, a spus şi mi-a întins-o. N-am văzut-o niciodată deschizând-o şi, în ce mă priveşte, nici eu nu am avut nevoie.

Am deschis coperta vişinie a cărţii, nu înainte de a scoate un sunet de uimire când am văzut desenul: o femeie ce dădea naştere unei recolte bogate de napi, căpşune şi ciuperci. Pe sânii dezgoliţi ţinea câţiva peşti şi un purcel de abia născut.

— Ce-i asta?, am întrebat-o pe Nella, cu obrajii îmbujoraţi.

— Cineva i-a dat-o mamei mele cu mult timp în urmă, cu un an înainte ca ea să moară. Este o carte ce pretinde a fi plină de magie, destinată gospodinelor şi vracilor.

— Dar nici ea nu credea în magie, am presupus eu.

Nella a clătinat din cap, apoi a mers până la registru şi a dat paginile înapoi, încreţind o sprânceană, concentrată să găsească ceva.

— Uite, da. Vino să vezi.

A întors caietul cu faţa spre mine, apoi mi-a arătat însemnarea:

> 6 aprilie 1764, Domnişoara Breyley, miere sălbatică, 1/2 x picături, local.

— O jumătate de livră de miere sălbatică, mi-a explicat Nella.

Am făcut ochii mari.

— Să o mănânce?

Mi-a făcut un semn cu degetul spre cuvântul *local*.

— Să o întindă pe piele, a spus ea, dregându-şi vocea. Domnişoara Breyley nu era cu mult mai mare decât mine la vremea aia... sau decât tine, acum. A venit în prăvălia mamei mele după miezul nopţii. Ţipetele ei ne-au trezit din somn. Avea un copilaş în braţe... Ne-a spus că, în urmă cu două zile, copilaşul a fost opărit de o oală cu apă clocotită care s-a vărsat peste el. Mama nu a întrebat cum s-a întâmplat accidentul. Nici nu conta, oricum nu la fel de mult ca starea groaznică în care se afla copilul. Rănile i se infectaseră, erau pline de puroi. Mai mult, avea un fel de urticarie şi pe părţile neopărite ale corpului, ca şi cum rana ar fi vrut să i se întindă şi acolo, să-i distrugă întreaga piele. Mama a luat copilaşul în braţe, a simţit cât de fierbinte era, apoi l-a aşezat pe masă şi i-a scos hainele. A desfăcut borcanul cu miere sălbatică şi i-a întins-o pe corp. Băieţelul urla, iar mama mea începuse şi ea să plângă. Îşi dădea seama ce tare trebuie să-l fi durut pielea lui sensibilă... E foarte tulburător să provoci cuiva durere, Eliza, chiar şi atunci când ştii că este spre binele lui.

Nella şi-a frecat ochii roşii.

— Mama nu a lăsat-o pe tânără să plece de aici cu copilul timp de trei zile. Au stat cu noi în prăvălie, pentru ca mama să-i aplice mierea pe corp din două în două ore. Nu a ratat nici măcar o singură şedinţă de tratament – nici măcar un minut de întârziere. A învelit copilul ăla în miere timp de trei zile. S-a purtat cu el de parcă ar fi fost propriul ei fiu.

A închis caietul.

— Puroiul s-a scurs în întregime. Iritaţia nu s-a mai întins mai mult decât era deja. Rănile i s-au vindecat, aproape fără nicio cicatrice.

A făcut un semn spre broşura pe care mi-o dăduse.

— De asta mama nu a avut nevoie să deschidă vreodată cărţulia pe care o ţii în mână. Pentru că a salva vieţi cu

darurile pe care ni le dă pământul, Eliza, e la fel de minunat ca magia.

M-am gândit la copilaşul învelit în miere care a stat cândva pe masa la care mă aflam eu acum, şi brusc m-am simţit ruşinată că adusesem în discuţie magia.

— Dar înţeleg curiozitatea ta faţă de fantome, a continuat Nella. Şi, oricum, nu mai e vorba despre a salva vieţi. Pe coperta din spate vei găsi numele unei librării şi adresa ei. Nu o ştiu pe de rost – ceva asemănător cu Basing Lane. Am auzit că au tot soiul de cărţi despre magie. Poate că acel magazin nu mai există... dar e un punct de pornire, ţinând cont că tu eşti în căutarea unei poţiuni care să alunge spiritele din casă.

A închis uşa dulapului.

— E un loc mai potrivit decât acesta, cu siguranţă.

Cartea era rece în palmele mele umede. O carte de magie, cu adresa unui magazin unde puteam găsi mai multe ca ea, mi-am repetat bucuroasă. Poate că vizita mea aici nu fusese degeaba, la urma urmei. Nerăbdarea îmi bătea ca o tobă în piept. Aveam să o zbughesc direct spre acea librărie.

Brusc, s-au auzit patru bătăi în uşă. Nella s-a uitat la ceas şi a scos un mormăit. M-am ridicat în picioare, pregătită de plecare. Dar Nella, în timp ce se îndrepta spre uşă, mi-a apăsat o mână pe umăr, îndemnându-mă să mă aşez şi să aştept.

Mi-a spus, cu vocea şoptită:

— Îmi tremură mâinile şi nu pot turna în flacon pulberea pe care trebuie să i-o vând femeii care tocmai a sosit. Mi-ar fi de folos ajutorul tău, doar de data asta, dacă nu te superi.

Am dat din cap, entuziasmată; magazinul cu cărţi mai putea să aştepte. Apoi, cu încheieturile ei roşii şi umflate, Nella a deschis uşa.

12. CAROLINE

În prezent, marţi

Imediat ce s-a făcut ora şase, cu o cafea în mână şi cu destulă lumină naturală cât să nu-mi bag degetele-n ochi, am ieşit din hotel şi am pornit spre Bear Alley. Am tras adânc aer în piept, de mai multe ori, punându-mi ordine în gânduri, făcând un plan de acţiune vizavi de apariţia intempestivă a lui James. L-aş fi putut ruga să-şi rezerve o cameră la un alt hotel, de preferat chiar în alt oraş. Sau aş putea printa jurămintele noastre de la nuntă, să-l întreb ce n-a înţeles exact din exprimarea *Voi rămâne fidel*. Orice l-aş fi pus să facă, un lucru era clar – lui nu îi va fi pe plac, când aveam să dăm ochii unul cu celălalt.

Distrasă de multele mele gânduri, nu am văzut semaforul şi aproape că am fost călcată de un taxi, când traversam Farringdon Street. I-am făcut cu mâna şoferului, cerându-mi nişte scuze inutile, apoi l-am înjurat pe James, că era să fiu omorâtă din cauza lui.

Pe fiecare parte a Farringdon se înălţau clădiri imense de beton şi sticlă. Aşa cum mă temeam, toată zona unde se afla Bear Alley părea cucerită de mega-corporaţii, şi părea improbabil să mai existe azi orice s-ar fi aflat aici în urmă cu două sute de ani. Mă resemnasem deja cu ideea că Bear Alley se transformase probabil într-o fundătură folosită drept parcare.

Într-un final, am ajuns în dreptul unei plăcuţe în alb şi negru, înghesuită între două clădiri, pe care scria Bear Alley, EC4. Părea un intrând pentru accesul camioanelor,

ca să încarce marfă, destul de aproape de ceea ce îmi imaginasem eu. Coşuri de gunoi care dădeau pe dinafară, plus o grămadă de mucuri de ţigară şi cutii de fast-food stăteau împrăştiate pe o parte a drumului. Dezamăgirea mi s-a aşezat grea în piept. Deşi, într-adevăr, nu mă aşteptam să găsesc o pancartă pe care să scrie *Apotecara criminală a fost aici*, speram ca totuşi să dau de un fir... ceva mai mult decât ceea ce aveam în faţa ochilor în clipa asta.

Am înaintat pe alee, iar zgomotul străzii s-a estompat în urma mea. Am observat că, în spatele clădirilor de beton şi sticlă, se aflau ascunse vechi case din cărămidă. În faţa mea, aleea se lărgea puţin, preţ de câteva sute de metri. Am privit în jur, după vreo prezenţă umană, şi am văzut un bărbat sprijinit de un perete, fumând şi cercetându-şi telefonul. În rest, nici ţipenie. Chiar şi aşa, nu simţeam deloc teamă – adrenalina îmi era la cote maxime, mai ales că urma să-l întâlnesc în curând şi pe James.

Am înaintat spre capătul aleii, uitându-mă atentă la casele din cărămidă, dar nu am găsit decât şi mai mult gunoi revărsat pe ambele părţi. M-am întrebat oare ce căutam, de fapt. Nu cred că o dovadă a faptului că flaconul sau apotecara aveau legătură cu locul acesta. La urma urmei, nici nu eram convinsă că femeia a existat în realitate: poate că biletul din spital fusese scris de o femeie cu halucinaţii şi mintea rătăcită, chiar în orele de dinainte de moarte.

Dar posibilitatea existenţei apotecarei, misterul pe care-l presupunea, toate astea mă atrăgeau ca un magnet. Caroline cea tânără, deschisă spre aventuri, începea să iasă la lumină. M-am gândit la diploma mea de istoric, nefolosită, care zăcea într-un sertar. Mi-am amintit iarăşi cum, în vremea studenţiei, fusesem fascinată de vieţile oamenilor obişnuiţi, de cei ale căror nume nu apăreau pe

nicăieri în manuale. Iar acum dădusem exact peste misterul unei astfel de persoane, fără nume, o femeie uitată. Era un plus pentru mine şi faptul că era o femeie, nu un bărbat.

Dacă eram sinceră cu mine până la capăt, aventura mă atrăgea şi pentru un alt motiv – voiam să fiu distrasă de la mesajul care mă aştepta în Inbox. La fel ca în ultima zi a unei vacanţe, căutam cu disperare ceva, orice, care să întârzie confruntarea inevitabilă ce avea să urmeze. Mi-am pus o mână pe stomac şi am oftat. Căutam o distragere şi de la realitatea în care menstruaţia mea nu îşi făcuse apariţia deocamdată.

Cu inima grea, am ajuns chiar în capătul aleii. Acolo, în dreapta, am văzut o poartă din metal, cam de doi metri înălţime, purtând amprenta timpului. Dincolo de ea se afla un mic pătrat, cam cât un teren de baschet, unde erau depozitate lucruri nefolositoare: ţevi ruginite, cartoane ce păreau locul ideal unde să se ascundă pisicile vagabonde. Pereţii care înconjurau spaţiul de depozitare erau din cărămidă, şi ei deterioraţi de trecerea timpului, asemeni porţii de metal. Mi s-a părut straniu că un astfel de teren părăsit se afla în mijlocul unei zone atât de populare şi de comerciale. Nu eram eu la curent cu preţul proprietăţilor, dar mi se părea oricum un spaţiu irosit, într-un loc altfel bine exploatat de investitori.

M-am lipit de gard şi m-am aplecat înăuntru, ca să cuprind mai bine cu privirea spaţiul gol în care erau depozitate gunoaiele. Chiar dacă trecuseră două sute de ani de când apotecara *poate* că trăise aici, imaginaţia mă îmboldea să cred că acest loc nu se schimbase prea mult. Poate că ea păşise chiar pe această bucată de pământ. Mi-aş fi dorit ca pătratul acela să nu fi fost atât de plin de buruieni, ca să mă pot uita mai bine la pereţii din jur, care

şi ei păreau la fel de vechi. Oare de când datau clădirile cu pricina?

— Ţi-ai pierdut pisica?, am auzit o voce răguşită din spatele meu.

Am sărit de lângă gard, speriată, şi m-am întors să văd cine îmi vorbise.

La câţiva metri de mine, un bărbat în pantaloni albaştri de stofă şi un tricou de culoare asortată mă privea, parcă amuzat. Un muncitor în construcţii? Avea o ţigară aprinsă care îi atârna în colţul buzelor.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să te sperii.

— Nu, e... e în regulă, m-am bâlbâit eu, simţindu-mă ridicol.

Ce motiv aş fi putut avea să trag cu ochiul la un teren abandonat şi năpădit de gunoaie?

— Soţul meu este chiar după colţ, am minţit eu. Avea de gând să-mi facă o poză în faţa gardului ăsta vechi.

Până şi eu m-am crispat când mi-am auzit cuvintele ieşindu-mi din gură.

S-a uitat în jur, căutându-mi din priviri soţul care nu exista.

— Atunci, nu mă lăsa să te încurc. Dar e un loc cam deprimant unde să faci poze, dacă mă întrebi pe mine, a zis, trăgând din ţigară.

Am apreciat că stătea oarecum la distanţă şi am aruncat un ochi la geamurile din jur. Peste tot, în clădiri, se aflau oameni, aşa că eram, bănuiesc, în siguranţă.

Liniştindu-mă un pic, am hotărât să profit de prezenţa acestui individ. Poate că reuşeam să obţin ceva informaţii de la el.

— Mda, cred că e cam deprimant decorul, într-adevăr. Ai idee ce-i cu spaţiul ăsta viran?

A aruncat ţigara şi a stins-o cu piciorul.

— N-am nici cea mai vagă idee. Cu câţiva ani în urmă, o berărie a încercat să deschidă o terasă aici. Ar fi fost la fix, dar am auzit că nu au primit autorizaţie. E greu de văzut din locul ăsta, dar există şi o intrare de serviciu pe acolo pe undeva...

Mi-a făcut semn spre nişte tufişuri, dincolo de gardul metalic.

— Bănuiesc că duce spre o pivniţă sau ceva. Probabil oamenii care deţin casa vor să păstreze terenul ăsta liber, în caz că au vreodată nevoie să intre pe acolo.

I s-a auzit un bâzâit din buzunar şi a scos repede un walkie-talkie.

— Ăsta-s io, mi-a zis. Mereu vreo ţeavă pe care s-o repar sau cine ştie ce altă urgenţă.

Aşadar, era instalator.

— Bun, mulţumesc pentru informaţii, am spus.

— Nicio problemă.

Mi-a făcut cu mâna şi s-a îndepărtat, iar eu i-am ascultat paşii, până când s-au pierdut în zgomotul de fundal al străzii.

M-am reîntors spre poartă. Urcându-mă pe un bolovan care se clătina, am privit cu mai multă atenţie dincolo de gard. În stânga, lângă un grup de arbuşti, unde îmi arătase instalatorul, chiar se vedea o bucată veche de lemn, verticală, încrustată în cărămidă. Era acoperită de buruieni dese şi înalte. Un vânt puternic a dat la o parte nişte ramuri, şi atunci am văzut-o: o clanţă ruginită, în mijlocul bucăţii de lemn.

Am scos un suspin de uimire şi aproape mi-am pierdut echilibrul, gata să cad cu bolovan cu tot. Chiar era o uşă acolo! Şi, după toate aparenţele, nu mai fusese deschisă de foarte, foarte multă vreme.

13. NELLA

8 februarie 1791

Deschizând uşa femeii de a cărei sosire îmi cam fusese teamă, am observat că întreaga ei siluetă era învăluită în întuneric, iar pe faţă purta un voal semi-transparent. Nu puteam distinge mai mult decât lungimea fustei pe care o purta şi dantela elegantă care îi mărginea gulerul jachetei.

Apoi, ezitând, a păşit uşor în prăvălie, iar în urma ei a plutit un miros de lavandă. Lumânarea i-a luminat puţin chipul.

M-am abţinut să nu tresar. Pentru a doua oară în decurs de o săptămână, în faţa mea stătea o clientă care nu semăna deloc cu acelea care îmi călcau în mod obişnuit pragul. Mai întâi, în prăvălie a apărut o fetiţă. Acum, o femeie în toată firea, ce-i drept, dar care s-ar fi potrivit mai degrabă în saloanele spaţioase de la Kensington, şi mai puţin în magazinaşul meu înghesuit şi ascuns în fundul unei străzi. Rochia ei amplă, de un verde închis, cu crini aurii brodaţi, ocupa aproape un sfert din încăpere. Mă temeam că o mişcare mai bruscă a ei ar putea să-mi dărâme flacoanele de pe etajeră.

Şi-a scos voalul şi mănuşile, le-a aşezat pe masă. Eliza nu a părut deloc surprinsă de această vizitatoare. Netulburată, a luat mănuşile şi le-a dus lângă foc, să le usuce. Gestul părea unul firesc, şi totuşi mie nu-mi trecuse prin minte să-l fac, aşa cum stăteam, împietrită, observându-mi musafira. Nu era niciun dubiu legat de avuţia ei sau de statutul în societate.

— Este aşa de întuneric aici, a spus, iar buzele ei rozalii s-au arcuit în jos.

— O să pun mai multe lemne pe foc, a ciripit Eliza.

De abia venise a doua oară în prăvălie, dar părea deja de-a casei. În orice caz, îşi îndeplinea cu brio atribuţiile de gazdă.

— Luaţi loc, doamnă, vă rog, i-am spus femeii şi am făcut un gest spre cel de-al doilea scaun.

S-a aşezat cu delicateţe şi a expirat adânc. Şi-a desfăcut o clamă din păr şi şi-a rearanjat buclele la spate.

Eliza s-a întors cu o cană, pe care a aşezat-o în faţa femeii.

— Ceai fierbinte de mentă, a spus ea, curtenitoare.

Am privit-o perplexă, întrebându-mă oare unde găsise o cană goală, sau de unde luase frunzele de mentă. Nu mai era şi un al treilea scaun pe care să stea şi ea, dar m-am aşteptat să se aşeze pe jos sau să-şi facă de lucru cu acea carte de magie pe care i-o dădusem.

— Mulţumesc pentru informaţiile din scrisoare, i-am spus femeii.

A ridicat o sprânceană.

— Nu prea am ştiut cât de mult să dezvălui. Mi-am luat măsuri de precauţie, pentru situaţia în care aş fi fost prinsă.

Iată, ăsta era un alt motiv pentru care nu prea voiam să am de-a face cu bogătaşii. Oamenii îi invidiau şi voiau să intre în posesia a tot ce aveau ei. Inclusiv secretele lor.

— Aţi spus destul şi cred că veţi fi mulţumită de preparatul pe care îl veţi primi.

S-a auzit un zgomot ascuţit şi m-am întors s-o văd pe Eliza, care trăgea o ladă de lemn pe podea. A dus-o până în dreptul mesei, s-a aşezat pe ea şi şi-a încrucişat mâinile în poală.

— Eu sunt Eliza, i-a spus clientei. Ne bucurăm să vă avem aici.

— Mulţumesc, a răspuns femeia, cu ochii mai blânzi la vederea copilei. Când mi-am croit drum spre acest loc, nu mă aşteptam să găsesc aici două persoane. Este fiica dumneavoastră?, m-a întrebat.

Ah, cât de tare mi-aş fi dorit s-o am pe fiica mea alături... Dar, dacă ar fi fost aşa, eu nu aş fi făcut ceea ce făceam în prezent, nu aş fi împărţit otrăvuri şi nu m-aş fi ascuns în umbră. M-am înecat cu salivă când am încercat să răspund.

— Mă ajută din când în când, am minţit, nevrând să recunosc că Eliza apăruse din senin, într-un moment nepotrivit.

Era un motiv pentru care se aflau două scaune la masă, şi imediat am început să regret că îi permisesem fetiţei să rămână. O viaţă întreagă preţuisem discreţia, iar acum îmi dădeam seama că era o greşeală ca ea să fie martoră la secretele pe care această femeie avea să mi le divulge.

— Eliza, poate că ar fi mai bine să ne laşi singure acum.

— Nu, a zis femeia, pe tonul cuiva obişnuit să i se facă pe plac. Ceaiul acesta de mentă este foarte bun, şi cred că o să mai vreau curând încă unul. În plus, prezenţa unui copil mi se pare... liniştitoare. Nu am copii, oricât de tare mi i-aş dori şi oricât am fi încercat noi să...

S-a oprit.

— Oh, nu mai contează. Câţi ani ai, micuţă Eliza? Şi de unde eşti?

Nu-mi venea să cred. Femeia aceasta, cu siguranţă descendentă a unei familii cu renume şi avere, avea ceva în comun cu mine: amândouă ne-am fi dorit să ni se umfle pântecul, să simţim picioruşe nerăbdătoare lovindu-ne în burtă. Şi totuşi, ea era norocoasă, mai avea timp. Pielea

din jurul ochilor ei îmi spunea că nu poate avea mai mult de treizeci de ani. Nu era prea târziu să devină mamă.

— Doisprezece, a răspuns Eliza. Şi sunt din Swindon.

Femeia a încuviinţat din cap, în vreme ce eu, disperată să duc mai repede la capăt acea întâlnire, am mers până în dreptul rafturilor şi am luat de acolo un borcănaş. I-am făcut semn Elizei să mă ajute şi am învăţat-o cum să transfere pulberea făcută din insecte în acel recipient. Aşa cum sperasem, mâinile ei erau mult mai sigure decât ale mele.

Odată ce am terminat, am aşezat borcanul în faţa femeii, să-l inspecteze. Din el sclipea o pulbere verzuie; era atât de fină, încât, dacă ţi-ai fi trecut degetele prin ea, ai fi avut senzaţia că este mai degrabă lichidă, ca apa.

— Cantaride, am şoptit.

Ochii ei s-au mărit.

— Este în siguranţă să fiu atât de aproape de el?, a întrebat şi s-a tras puţin în spate, cu fusta largă foşnindu-i în jurul picioarelor.

— Da, cât timp nu-l atingeţi.

Eliza s-a aplecat şi s-a uitat în borcan, în vreme ce femeia avea în continuare o expresie de uimire pe chip.

— Am mai auzit o singură dată despre aşa ceva. Despre folosirea pulberii în bordelurile celebre din Paris...

A atins borcanul, înclinându-l uşor spre ea.

— Cât timp a durat prepararea?

Imaginile cu mine pe malul Tamisei, traversarea, tusea, femeia care îşi hrănea copilul, Beatrice – toate astea mi-au revenit clar în minte.

— O noapte întreagă şi o dimineaţă, am spus, cu răsuflarea aproape tăiată. Nu-i vorba doar de culesul insectelor. Trebuie prăjite la foc şi apoi sfărâmate.

I-am arătat ustensilele din partea cealaltă a camerei.

— Acolo le-am preparat până am obţinut ce vedeţi aici.

Femeia al cărei nume încă nu îl aflasem a ridicat borcanul, să-l vadă mai bine în lumină.

— Şi pun această pulbere pur şi simplu în mâncare sau în băutură? Este chiar atât de simplu?

Am pus picior peste picior şi m-am lăsat pe spate în scaunul meu.

— Mi-aţi cerut ceva care să stârnească dorinţa. Pentru asta sunt menite cantaridele, în primul rând. Sângele se va aduna în josul pântecelui şi va pune stăpânire...

M-am întors spre Eliza, care părea să-mi soarbă cuvintele.

— Nu sunt lucruri potrivite pentru urechile tale. Te superi dacă mergi puţin până în încăperea cealaltă?

Dar femeia şi-a pus mâna peste a mea şi a clătinat din cap.

— E pulberea mea acum, nu-i aşa? Continuaţi, lăsaţi şi fata să afle despre ce este vorba.

Am oftat, dar am continuat:

— Părţile intime vor fi imediat cuprinse de nesaţ şi vor rămâne aşa o vreme. Apoi, vor apărea dureri abdominale şi ulceraţii bucale. Vă sugerez să presăraţi pulberea într-o băutură închisă la culoare, poate un lichior, şi să amestecaţi bine.

Am ezitat, alegându-mi cu grijă cuvintele.

— După un sfert din acest borcan, el nu va mai supravieţui încă o noapte. După o jumătate, nu va supravieţui nici măcar o oră.

Femeia a părut să chibzuiască în tăcere. Singurul sunet care s-a mai auzit a fost cel al ceasului agăţat lângă uşă. Şi, din când în când, trosnetul lemnelor din foc.

Am rămas şi eu tăcută, aşteptând, şi m-a cuprins din nou acel presentiment neplăcut de la venirea ei. Privea acum spre foc şi flăcările îi jucau în ochii aprinşi.

Şi-a ridicat în cele din urmă bărbia.

— Nu-l pot omorî. Nu mai pot avea un copil dacă îl ucid.

M-am temut că nu îi explicasem corect care era puterea uriaşă a pulberii pe care i-o încredinţam. Vocea a început să-mi tremure:

— Vă asigur că acest preparat este mortal. Nu aveţi cum să-i administraţi o doză care să nu-l ucidă...

A ridicat o mână, să mă oprească.

— M-aţi înţeles greşit. Da, caut o poţiune care să fie fatală. Ce am vrut să spun este că nu pe el doresc să-l ucid. Ci pe *ea*.

Am tresărit la auzul ultimului cuvânt. Nici nu aveam nevoie să ştiu mai mult.

Nu era prima cerere de acest fel. De-a lungul a două decenii, fusesem rugată de câteva ori să ofer otrăvuri pentru a ucide câte o amantă, dar refuzasem fără drept de apel să servesc acele cliente. Nu conta cât de mare era trădarea, hotărârea mea fusese să nu sufere nicio femeie de pe urmele mâinilor mele. Mama înfiinţase această prăvălie cu remedii pentru a vindeca şi ajuta femeile, iar eu aveam să-i păstrez dorinţa până în ziua morţii mele.

Sigur, exista posibilitatea ca vreuna dintre cliente să mă fi minţit. Poate îşi păstraseră adevăratele motive pentru ele şi folosiseră otrava pentru surorile lor sau pentru curtezane. Cum le-aş fi putut eu împiedica? Ar fi fost imposibil. Dar, măcar din ceea ce ştiam eu, ele nu fuseseră folosite împotriva unor femei. Niciodată. Cât aveam să trăiesc, nu puteam consimţi la aşa ceva.

M-am gândit cum aş putea să o refuz acum pe doamna pe care o aveam în faţa ochilor. Ochii ei întunecaţi păreau să-mi spună că mi-a aflat intenţia, deja. Îmi sesizase ezitarea, slăbiciunea, de parcă eu eram un iepure, iar ea o vulpe.

— Nu păreţi deloc încântată, a spus.

Mi-am revenit în simţiri şi cuvintele mi-au ieşit cu uşurinţă:

— Apreciez că m-aţi căutat pe mine, dar nu pot fi de acord cu ceea ce aveţi de gând să faceţi. Nu vă pot lăsa să plecaţi de aici cu această pulbere, dacă intenţia vă este de a ucide cu ea o femeie. Prăvălia mea a fost deschisă pentru a ajuta şi vindeca femei, nu pentru a le face rău. Rămâne în continuare principiul meu cel mai de preţ, de la care nu mă voi abate în niciun chip.

— Şi, cu toate acestea, sunteţi o criminală, m-a acuzat ea. Cum puteţi vorbi despre a vindeca pe cineva, fie că este bărbat, fie femeie? Măcar aveţi bunăvoinţa de a vrea să aflaţi cine este această... această insectă? A fost amanta lui, târfa lui...

Femeia a continuat să-mi explice, dar vorbele i s-au transformat într-un murmur, iar camera s-a întunecat tot mai tare în jurul meu. O amintire veche şi ruşinoasă s-a strecurat din cotloanele minţii mele. Şi eu fusesem cândva amantă, deşi la vremea aceea nu o ştiusem. Potrivit acestei doamne de societate, fusesem o *insectă*, o *târfă*, secretul păstrat în unghere pustii. O formă de amuzament, nu o persoană care să merite a fi iubită. Cât de tare îl adoram, şi tot nu aş fi putut uita vreodată clipa în care am aflat de bătaia de joc a lui Frederick – pânza lui imensă de minciuni. Duruse atât de mult să ştiu că nu fusesem pentru el decât un obiect al dorinţei.

Dar măcar de ar fi fost singura lui greşeală... Cel mai rău lucru pe care să mi-l fi făcut. Dintr-un instinct, mi-am dus mâna la pântece.

Femeia aceasta nemiloasă nu mai merita o clipă din timpul meu – nu aveam de gând să-i împărtăşesc propria mea poveste, niciun cuvânt despre bărbatul laş care a pus în mişcare toată munca mea, ce ulterior a purtat-o pe ea

până la uşa prăvăliei de aici. Camera continua să se învârtească, iar vorbăria ei încetase.

Mi-am pus mâinile nesigure deasupra mesei, înlănţuindu-mi degetele.

Nu ştiu câte minute au trecut, dar mi-am revenit când Eliza s-a pornit să mă scuture de umeri.

— Nella, Nella, eşti bine?, mi-a şoptit ea.

Privirea mi s-a limpezit şi le-am văzut pe ele două stând în faţa mea, cu expresii de îngrijorare pe chip. Eliza părea să se întrebe, într-adevăr, dacă mă simt bine. Femeia, de cealaltă parte, arăta ca un copil care se teme că nu va primi ceea ce-şi doreşte.

Alinată de atingerea Elizei, m-am forţat să dau din cap şi să alung amintirile dureroase.

— Sunt bine, da, am liniştit-o pe copilă.

M-am întors apoi spre clienta mea.

— Doar eu pot hotărî pe cine aleg să ajut, şi cui să-i fac rău. Nu vă voi vinde această pulbere.

M-a privit neîncrezătoare, cu ochii îngustaţi, de parcă aş fi fost prima persoană care îi refuzase ceva.

A lăsat să-i scape un hohot de râs, ce semăna mai mult cu un lătrat.

— Sunt Lady Clarence din Carter Lane. Soţul meu...

A făcut o pauză, privind borcanul cu pulbere din insecte.

— Soţul meu este Lordul Clarence.

M-a privit cu atenţie, aşteptându-se să mă vadă surprinsă, dar nu i-am dat această satisfacţie.

— Îmi dau seama că nu pricepeţi însemnătatea a ceea ce vă cer şi graba care mă împinge. După cum v-am spus şi în scrisoare, urmează să organizăm o petrecere mâine seară. Domnişoara Berkwell, verişoara şi amanta soţului meu, va fi şi ea prezentă acolo.

A început să tragă de panglica prinsă de corset, ţuguindu-şi buzele în acelaşi timp.

— Sunt îndrăgostiţi unul de celălalt. Eu nu mai pot continua aşa. Lună de lună, mă conving că nu am rămas grea până acum fiindcă el i se dedică acelei femei în totalitate. Pentru mine nu-i mai rămâne nimic. Voi lua această pulbere, a spus sigură pe ea, şi a dus mâna la un buzunar al fustei largi. Cât doriţi pe ea? Vă pot plăti de două ori preţul pe care mi-l cereţi.

Am clătinat din cap. Nu-mi păsa deloc de banii ei. Nu-i doream, aşa cum nu-mi doream nici să sufere vreo femeie de pe urma otrăvurilor mele, indiferent că era amanta cuiva sau nu.

— Nu, am spus, şi m-am ridicat de pe scaun. Răspunsul este nu. Puteţi pleca acum.

Lady Clarence s-a ridicat şi ea în picioare şi ne-am privit în ochi, de la aceeaşi înălţime.

Eliza se uita când la una, când la cealaltă. Ţinea buzele strânse şi avea spatele drept, încordat. Când ceruse să-mi fie ucenică, mă îndoiesc profund că se gândise că va asista la o întâlnire precum aceasta. Poate că măcar acum avea să se răzgândească.

Cu coada ochiului, am sesizat o mişcare. Am crezut iniţial că Lady Clarence aruncase banii pe masă. Dar apoi, cu oroare, am văzut că apucase cu o mână borcanul, iar cu cealaltă îşi deschidea larg buzunarul, pentru ca el să încapă acolo. Avea de gând să plece de aici cu pulberea, împotriva voinţei mele.

M-am aruncat spre borcan, lovindu-mă cu putere de Eliza, pe care aproape am dărâmat-o, şi am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi pe moment: am vărsat pulberea otrăvitoare în focul care trosnea în spatele meu.

Flăcările au explodat, aruncând o lumină verzuie în încăpere, şi într-o clipă pulberea a devenit inofensivă astfel. Am privit ca vrăjită cum ardea, gândindu-mă la toată munca de o noapte şi o dimineaţă, acum distrusă cât

ai bate din palme. Mâinile îmi tremurau, dar m-am întors spre Lady Clarence, ca să o înfrunt.

— Nu pot... Nu... Aţi înnebunit?! Petrecerea este mâine seară!

— Nu mai există altă pulbere, i-am spus şi i-am făcut semn către uşă.

Lady Clarence m-a privit o clipă, apoi s-a întors spre Eliza.

— Mănuşile mele, a cerut.

Eliza i le-a luat cu delicateţe din locul unde le pusese la uscat şi i le-a întins.

Femeia părea să respire cu dificultate.

— Sunt convinsă că îmi puteţi prepara una identică, mi-a zis.

Dumnezeule, femeia aceasta era insuportabilă... Mi-am ridicat mâinile într-un gest disperat.

— Nu există vreun medic pe care să-l puteţi plăti pentru a vă face pe plac? De ce să aruncaţi povara asupra mea, deşi v-am refuzat de două ori?

Şi-a pus vălul peste faţă, iar dantela lui delicată mi-a amintit de frunzele de ferigă.

— Femeie nebună, mi-a spus, de dincolo de vălul care îi acoperea buzele. Nu crezi că am luat în calcul fiecare medic şi vraci din oraşul ăsta? Nu vreau să fiu prinsă. Ştii măcar ce te face pe dumneata specială?

A făcut o pauză, netezindu-şi rochia.

— A fost o greşeală să mă încred în cineva asemeni ţie. Dar acum nu mă mai pot răzgândi, nici dacă aş vrea.

A lăsat privirea în jos, de parcă îşi admira mănuşile.

— Ai preparat pulberea în numai o zi, nu este aşa?

Mi-am ridicat sprâncenele, surprinsă. Ce mai conta acum?

— Da, am mormăit.

— Foarte bine, a spus Lady Clarence. Mă voi întoarce mâine, fiindcă înţeleg că durează ceva să prepari pulberea din nou. Iar tu îmi vei da un borcan cu alte cantaride, iar acel borcan va avea aceeaşi dimensiune şi formă cu acesta, al cărui preparat l-ai distrus într-un moment de nebunie. Voi fi aici la unu şi jumătate.

M-am uitat la ea nevenindu-mi să cred, pregătită să o îmbrâncesc afară, pe uşă, cu ajutorul Elizei, dacă aşa ar fi stat lucrurile.

— Dacă nu va fi gata pulberea pe care am cerut-o, a continuat Lady Clarence, atunci mai bine te-ai apuca să-ţi strângi lucrurile cât mai repede, pentru că mă voi duce direct la autorităţi şi le voi spune totul despre prăvălioara ta şi despre aşa-zisele leacuri pe care le prepari aici. Le voi spune să caute cu atenţie şi în spatele peretelui secret. Fiecare taină din gaura asta de şarpe va ieşi imediat la iveală.

A pornit spre uşă.

— Sunt soţia unui lord. Nu încerca să te pui cu mine.

A deschis singură uşa şi a ieşit, apoi a trântit-o cu putere în urma ei.

14. CAROLINE

În prezent, marţi

Cu doar câteva ore rămase înainte de sosirea lui James, nu aveam timp să mai cercetez îndeaproape uşa de

dincolo de gard, deşi curiozitatea îmi fusese pusă pe jar. Aveam senzaţia că fiecare fărâmă de informaţie care ajunsese la mine, începând cu flaconul, apoi nota criptică din spital ce făcea referire la Bear Alley, iar acum uşa din capătul aleii, toate fuseseră piese ale unui puzzle misterios şi captivant. Am luat hotărârea să mai fac cercetări şi să revin când voi avea ocazia.

În timp ce părăseam Bear Alley, soarele s-a strecurat după un nor, iar umbra mi s-a părut mai răcoroasă ca înainte. Presupunând că apotecara existase, mi-am imaginat cum ar fi putut să arate: o femeie în vârstă cu părul alb, nepieptănat şi răvăşit, ars la vârfuri pentru că stătea mereu aplecată deasupra unui cazan în care prepara licori. Uneori, alerga grăbită pe piatra cubică de pe aleea aceasta, îmbrăcată cu o pelerină neagră care-i ascundea chipul, pentru a nu fi recunoscută de trecători... Apoi mi-am alungat imaginile din minte. Femeia nu era o vrăjitoare, iar ăsta nu era un film din seria *Harry Potter*.

M-am gândit din nou la biletul din spital. Cine îl scrisese spusese că mai mulţi bărbaţi erau morţi – folosise pluralul. Era vag, într-un mod frustrant. Şi, dacă într-adevăr un număr de oameni muriseră din pricina apotecarei, undeva ar fi trebuit să existe informaţii despre acele întâmplări, femeia ar fi trebuit să aibă un fel de renume.

Am pornit pe Farringdon Street şi mi-am scos telefonul, am deschis browserul şi am tastat *Londra apotecară criminală anii 1800*.

Rezultatele erau amestecate şi diverse: obsesia pentru gin, băut cu disperare în secolul al optsprezecelea; o pagină de Wikipedia despre legile privind activitatea apotecarilor din 1815; o pagină de jurnal academic care detalia fracturile osoase. Am dat click şi pe a doua pagină cu rezultate şi mi-a atras atenţia un site cu o listă a infracţiunilor din Londra ce fuseseră consemnate la

tribunal, la Old Bailey – părea mai aproape de ceea ce căutam eu. Lista era însă enorm de lungă şi nu aveam idee cum să caut într-un document de pe telefon. O clipă mai târziu, cantitatea mare de date mi-a blocat şi browserul. Am înjurat, încercând să închid pagina.

Am oftat. Oare chiar crezusem că aveam să dezleg misterul cu o simplă căutare pe Google? James ar fi argumentat că nu sunt în stare să fac o cercetare ca la carte şi că obiceiul ăsta mi se trage din studenţie, când am citit prea puţine tomuri de ştiinţă pe băncile bibliotecilor, şi prea multe romane, în schimb.

Biblioteca.

Am întrebat primul trecător unde este cea mai apropiată staţie de metrou, apoi m-am rugat ca Gaynor să fie în tură şi astăzi.

Un pic mai târziu, am păşit din nou în sala hărţilor, bucuroasă că nu mai eram udată de ploaie până la piele şi nici cu picioarele murdare de nămol, ca data trecută. Am zărit-o imediat pe Gaynor, dar părea să fie prinsă într-o discuţie cu o persoană pe care o ajuta să caute pe computer, aşa că am aşteptat cuminte ca ea să termine.

După câteva minute, Gaynor s-a îndreptat spre pupitrul ei şi atunci m-a văzut. Mi-a zâmbit larg.

— Te-ai întors! Ai mai aflat ceva despre flacon?, m-a întrebat, entuziasmată, apoi şi-a luat o expresie serioasă. Sau ai mers la o altă căutare prin apele nămoloase şi mi-ai adus un alt mister de descifrat?

Am râs şi am simţit un val de căldură faţă de ea.

— Niciuna din astea două, de fapt.

I-am spus despre documentele din spital şi biletul cu autor necunoscut, dezvăluindu-i aluzia că apotecara fusese implicată în mai multe crime.

— Biletul era din 1816. Menţiona o anume Bear Alley, care întâmplător nu se afla departe de hotelul meu. M-am aventurat până acolo în dimineaţa asta, dar n-am descoperit cine ştie ce.

— Eşti o aventurieră plină de curiozitate, mi-a spus ea, pe un ton jucăuş. Aş fi făcut exact acelaşi lucru.

A netezit nişte coli pe care le avea în faţă, apoi le-a pus deoparte.

— Bear Alley, ai spus? Păi, imaginea de pe flacon chiar indica un urs, dar ar fi greu de spus dacă într-adevăr făcea referire la o stradă, un loc.

— Sunt de acord, am zis şi m-am sprijinit de pupitru. Toată povestea este nespus de confuză, să fiu sinceră, însă... Dacă totuşi e mai simplă de atât? Dacă are vreo semnificaţie pe care am putea s-o descoperim?

— Crezi că această apotecară chiar a existat?

Gaynor şi-a încrucişat braţele şi m-a privit cu atenţie.

Am clătinat din cap.

— Nu prea ştiu nici eu ce să cred. De asta şi sunt aici. Mă gândeam că poate ai nişte hărţi vechi ale acelei zone – partea cu Bear Alley, vreau să spun – de la începutul anilor 1800. Şi m-am gândit că, spre deosebire de mine, ştii şi ce anume să cauţi pe internet. Am dat un search după o apotecară londoneză criminală, dar n-am primit cine ştie ce rezultate.

Lui Gaynor parcă i s-a luminat faţa ascultându-mă. După cum îmi spusese la prima întâlnire, hărţile istorice vechi erau marea ei pasiune. Am simţit chiar o urmă de invidie. Cu fiecare zi care trecea, eu eram tot mai aproape de a mă întoarce la vechea mea slujbă din Ohio – una care din păcate nu avea nimic de-a face cu istoria.

— Ei bine, spre deosebire de ziua trecută, cred că de data aceasta te pot ajuta. Avem o arhivă impresionantă. Vino cu mine.

M-a condus până la un computer şi mi-a făcut semn să mă aşez. Pentru prima dată în ultima decadă, m-am simţit din nou ca o studentă la istorie.

— În regulă, cel mai bun loc de unde să începem este harta lui Rocque din 1746. Puţin mai veche faţă de perioada care ne interesează pe noi, dar este considerată una dintre cele mai complexe şi corecte ale Londrei şi a fost folosită mai bine de o sută de ani. Rocque a avut nevoie de zece ani ca să o întocmească şi să o publice.

Gaynor a dat click pe ecranul computerului şi a navigat pe o hartă cu pătrăţele albe şi negre.

— Putem să mărim fiecare pătrăţel pentru a vedea numele străzilor. Hai să punem aici Bear Alley, pentru că este strada menţionată în nota din spital.

A apăsat Enter şi harta a sărit imediat la singura stradă cu numele respectiv pe care o conţinea.

— Ca să ne orientăm, mi-a explicat ea, hai să ne uităm la zona înconjurătoare. Catedrala St. Paul’s este aici, în est, iar fluviul apare în sud. Ţi se pare că ar reprezenta zona pe care ai vizitat-o azi?

M-am încruntat, nesigură. Harta asta avea pe puţin două sute şi cincizeci de ani vechime. M-am mai uitat la numele străzilor din jur şi nu l-am recunoscut pe niciunul – Fleet Prison, Meal Yard, Fleet Market.

— Hmm... nu sunt prea convinsă. Nu prea ştiu să mă orientez pe o hartă. Îmi amintesc doar Farringdon Street, şoseaua pe care am mers până acolo.

Gaynor şi-a ciocnit limba de dinţi.

— Tot e ceva. Putem suprapune o hartă contemporană peste aceasta a lui Rocque.

A apăsat pe alte câteva butoane şi într-o clipă o hartă nouă s-a deschis peste cea la care ne uitam.

— Farringdon Street este chiar aici, a spus. Pe harta veche este trecută ca Fleet Market. La un moment dat, trebuie să-şi fi schimbat numele. Nu mă surprinde deloc.

Pe această a doua hartă, am recunoscut cu uşurinţă zona căutată – era trecută acolo până şi intersecţia unde taxiul aproape că dăduse peste mine.

— Asta e!, am exclamat, aplecându-mă să mă uit mai bine. Da, sigur este Bear Alley pe care o căutăm noi.

— Perfect. Să ne întoarcem acum la cea veche şi să mai explorăm puţin.

Pe harta lui Rocque, a mărit Bear Alley cât de mult s-a putut.

— Interesant, a spus. Vezi asta?

Mi-a arătat o liniuţă subţire, cât un fir de păr, care ieşea din Bear Alley. Numele ei era Back Alley.

Eram atât de captivată, încât am ignorat o crampă puternică pe care am simţit-o brusc în josul abdomenului.

— Da, o văd, am zis. De ce e interesant?

Imediat ce cuvintele mi-au ieşit de pe buze, inima a început să-mi bată mai repede.

Uşa.

— Cât de micuţă este..., a comentat Gaynor. Rocque a făcut o treabă foarte bună în ce priveşte dimensiunea străzilor. Trebuie să fi fost cu adevărat o străduţă teribil de îngustă, poate nu mai lată decât un intrând, un pasaj pentru o singură persoană. Are şi sens, ţinând cont că i se spune Aleea din spate[3].

A dat click apoi pe harta cea nouă.

— În mod cert, nu mai există astăzi. Nu-i ceva ieşit din comun. Mii de străzi ale oraşului au fost înlocuite, mutate sau pur şi simplu s-a construit altceva peste ele.

---

[3] *Back Alley* = Aleea din spate, în engleză (nota trad.).

M-a privit şi abia atunci mi-am dat seama că îmi ronţăisem absentă degetul arătător timp de câteva secunde.

— Ceva nu-ţi dă pace, a zis.

Privirile ni s-au întâlnit. Pentru o clipă, am simţit o dorinţă puternică de a-i împărtăşi tot ce aveam pe suflet. Dar am simţit că sunt la un pas de a izbucni în plâns, aşa că mi-am vârât mâinile sub coapse şi mi-am întors privirea spre computer. James încă nu ajunsese în Londra – timpul îmi aparţinea deocamdată şi nu aveam de gând să-l pierd plângând după el.

M-am uitat la hartă şi am ezitat, neştiind dacă să-i spun lui Gaynor că am văzut o uşă exact în acel loc, unde vechea Back Alley se intersecta cu Bear Alley. Nici nu ştiam prea bine ce ar fi putut să însemne. Cum îmi spusese instalatorul, uşa ducea spre o magazie, un subsol al clădirilor învecinate. Nimic mai mult de găsit acolo.

— Sunt bine, am zis, forţându-mă să zâmbesc. Aşadar, Bear Alley a supravieţuit vreme de două secole, dar Back Alley n-a avut acelaşi noroc. Cu siguranţă au construit o clădire peste ea.

Gaynor a dat din cap.

— Se întâmplă mai mereu. Hai să mergem acum la o sută de ani după harta întocmită de Rocque.

A mai dat click-uri şi ni s-a înfăţişat şi cea de-a treia hartă, cu multe porţiuni trecute în umbră, de data asta.

— Este o hartă comună folosită de constructori la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, mi-a explicat. Putem vedea ce clădiri au fost ridicate. OK, se vede că toată zona era plină de construcţii pe la mijlocul anilor 1800. Back Alley existase în secolul al optsprezecelea, dar dispăruse definitiv până la începutul celui de-al nouăsprezecelea. Însă... Aici este o linie întreruptă, pare că desparte două corpuri de clădiri, şi urmează perfect direcţia Back Alley.

Poate că exista şi în secolul al nouăsprezecelea, dar rămăsese doar un pasaj între clădiri. E imposibil să-ţi dai seama.

Am dat din cap – era logic ceea ce spunea. Şi cu fiecare secundă care trecea, eram tot mai convinsă că linia subţire şi tremurătoare ce reprezenta Back Alley pe harta din secolul al nouăsprezecelea avea legătură cu uşa pe care o văzusem mai devreme, în acea zi. Localizarea ei, aşa cum apărea pe cele două hărţi pe care mi le arătase Gaynor, ar fi fost o mult prea mare coincidenţă.

Pentru prima dată de când găsisem flaconul, mi-am permis să visez la felul în care aş fi putut dezvălui un mister istoric esenţial, cu semnificaţie imposibil de negat. Ce ar fi fost dacă un lucru important încă aştepta în spatele uşii, pentru a fi descoperit? Ceva ce avea legătură cu biletul din spital, cu sticluţa, cu apotecara? Şi ce-ar fi fost dacă i-aş fi împărtăşit lui Gaynor bănuielile mele, iar ea le-ar fi împărtăşit la rândul ei istoricilor? Poate aş fi fost chemată ca asistentă în alte proiecte de cercetare, poate că aş fi făcut o perioadă de probă la British Library...

Am tras adânc aer în piept, reamintindu-mi să aşez faptele într-o succesiune logică, fără să mă grăbesc şi să mă înfierbânt. Nu era cazul să mă arunc cu capul înainte.

— E destul de tare să confrunţi hărţile astea în paralel, a continuat Gaynor. Pe de altă parte, dacă vrei să afli mai multe despre apotecară, nu am idee cât de mult îţi pot fi ele de ajutor.

Nu puteam decât să fiu de acord.

M-am gândit să trec la cea de-a doua cerinţă.

— Bun, şi dacă am vrea să verificăm dacă această apotecară a existat cu adevărat, care ar fi cea mai bună cale? Cum ziceam, căutările mele online au fost cam lipsite de rezultat.

Gaynor a încuviinţat din cap, nepărând surprinsă.

— Internetul este o unealtă valoroasă, dar algoritmii pe care îi folosesc motoarele de căutare cum este Google dau mari bătăi de cap cercetătorilor. Nu sunt neapărat făcute pentru a căuta documente din arhivă, chiar şi în cazul în care au fost digitalizate.

A dat încă un click şi a intrat în arhiva British Newspaper.

— Bun, a spus, întorcându-se spre mine. Hai să facem totuşi o încercare. Aici putem căuta fiecare rând tipărit care a apărut într-un ziar britanic în ultimele câteva sute de ani. Dacă s-a scris vreun articol despre apotecară, va fi aici, doar că provocarea este să alegem cu înţelepciune cuvintele cheie. Tu cum ai căutat mai devreme?

— Ceva în genul *anii 1800, apotecara criminală, Londra*.

— Perfect, a spus ea, şi a tastat ce dictasem eu.

Ne-au apărut zero rezultate.

— Haide să scoatem data, a propus ea.

Din nou, zero rezultate.

— Ar putea fi o problemă cu funcţia de căutare?, am întrebat.

A râs.

— Partea bună ştii care este? Cu cât este ceva mai greu de găsit, cu atât satisfacţia va fi mai mare la final.

În timp ce ea continua să tasteze, m-am gândit la multiplul sens al afirmaţiei ei. Căutam o apotecară uitată, da, dar eram în acelaşi timp cuprinsă de tristeţe dându-mi seama că mai aveam şi alte dorinţe ascunse sub această căutare – o rezolvare pentru căsnicia mea care se găsea pe nisipuri mişcătoare, disperarea mea de a fi mamă, alegerea pe care o făcusem în privinţa carierei.

Construit din cioburi şi firimituri, în faţa mea se întindea un lung drum de căutări. Presupunea în primul rând să migrez printre bucăţi din mine pe care voiam să le păstrez. Şi printre cele pe care trebuia să le arunc.

Gaynor a înjurat încetişor, în mod evident cuprinsă de frustrare.

— Aşadar, nu am găsit nimic până acum. Nu-i de mirare că şi căutarea ta de mai înainte a fost nemulţumitoare. Hai să încercăm altfel.

A tastat un singur termen, *apotecară*, apoi a filtrat manual rezultatele primite.

A stabilit perioada de interes între 1800 şi 1850, şi a localizat-o în Londra, Anglia.

Au apărut câteva rezultate, şi inima parcă mi-a sărit din piept când am văzut titlul unui articol: *Infracţiuni de înşelăciune şi crimă, Middlesex*.

Articolul era din 1825 şi părea a fi despre o perioadă ulterioară celei căutate de mine. Mai mult, s-a dovedit a fi despre un apotecar bărbat, care fusese ucis după ce furase un cal.

Tot entuziasmul mi-a pierit.

— Cum altfel am putea încerca?

Gaynor şi-a strâns buzele.

— Cred că nu ar trebui să abandonăm deja căutarea prin ziare. Poate că trebuie să alăturăm şi altceva termenului de apotecară. Cum ar fi Bear Alley. Mai avem apoi şi varianta manuscriselor... Prin definiţie, acestea includ jurnale scrise de mână, documente de familie, testamente. Uneori, acolo sunt informaţii extrem de personale.

Am dat din cap, amintindu-mi că învăţasem toate lucrurile astea la şcoală.

Gaynor a apucat un pix şi a început să se joace cu el.

— Avem milioane de manuscrise în colecţia noastră. Dar şi această căutare pune unele probleme. Arhivele ziarelor sunt disponibile imediat ce sunt digitalizate, dar manuscrisele trebuie ordonate. Le soliciţi, apoi aştepţi la coadă, şi poate dura câteva zile.

— Deci căutarea asta ar fi de durată, ar putea să-mi ia zile întregi.

Gaynor s-a strâmbat, încuviinţând fără tragere de inimă, ca un medic care i-ar fi dat o veste teribil de proastă pacientului său.

— Mda, dacă nu chiar săptămâni sau luni.

Oboseam şi numai când mă gândeam la amplitudinea unei asemenea căutări. În plus, dacă întreaga cercetare ar fi fost în van? Dacă femeia nici măcar nu existase? M-am lăsat pe spate în scaun, învinsă. Părea că nu sunt în stare să dezvălui adevăruri în niciun aspect al vieţii mele.

— Capul sus, m-a îmbărbătat Gaynor, lovindu-mi prieteneşte genunchiul cu al său. Este evident că eşti intrigată de genul acesta de căutare, ceea ce în sine este un lucru foarte bun. Îmi amintesc prima mea săptămână de muncă la bibliotecă... Nu aveam nici cea mai vagă idee ce fac, dar adoram hărţile vechi mai mult decât orice altceva pe lume. Oamenii ca noi trebuie să stea pe aproape unii de alţii şi să nu se dea bătuţi.

Să nu se dea bătuţi. Deşi încă nu ştiam prea bine ce vreau să găsesc – sau dacă măcar era ceva de găsit – un lucru nu putea fi ignorat: uşa din capătul Back Alley se potrivea perfect pe vechile hărţi. Şi indiferent dacă apotecara muncise în acea zonă sau nu, ideea unei străduţe mici şi uitate, pe care merseseră oamenii cu sute de ani în urmă, mă captiva grozav.

Poate la asta se referea Gaynor când vorbea despre plăcerea căutării. Nu ştiam ce s-ar putea ascunde în spatele uşii – poate doar o grămadă de cărămizi peste care mişunau şobolani şi păianjeni – dar ştiam acum, mai bine decât în urmă cu câteva zile, că a privi înăuntru nu trebuie să fie neapărat plăcut sau confortabil. De asta şi evitasem să mă gândesc la James, de asta nu le spusesem părinţilor

mei ce făcuse el. Din acelaşi motiv mă aruncasem în căutarea unei apotecare pierdute.

Am făcut schimb de numere de telefon cu Gaynor şi am anunţat-o că mă voi gândi dacă merg mai departe cu căutarea manuscriselor sau a jurnalelor digitalizate.

Am ieşit din bibliotecă, m-am uitat la telefon şi am văzut că se făcuse ora nouă. James putea să aterizeze în orice minut de acum încolo. Deşi eram cumva descurajată de căutările fără rezultat, am inspirat aerul călduţ al Londrei şi am încercat să mă întăresc pentru ce avea să urmeze. M-am îndreptat spre metrou, decisă să nu mai amân, să nu mai ignor.

Deşi distrasă în ultimele zile, mă simţeam mai vie în Londra. Nu mă mai simţisem aşa de ani buni. M-am hotărât să merg mai departe cu investigarea misterului şi a poveştii. Să străbat întunericul şi să privesc la final în ochi lumina.

15. ELIZA

8 februarie 1791

După ce Lady Clarence a ieşit în goană din prăvălia Nellei, aerul din încăpere a părut dintr-o dată umed şi încins, aşa cum se mai întâmpla în bucătării. Părul de pe mâini îmi stătea ridicat – nu mai auzisem pe nimeni discutând pe tonul schimbat de Nella şi Lady Clarence cu numai câteva minute în urmă.

Chipul Nellei a părut cuprins de o oboseală cumplită. Puteam observa cum natura dificilă a muncii ei şi cererile absurde ale unor femei precum Lady Clarence îi săpaseră riduri pe frunte şi îi făcuseră obrajii să se dezumfle. Neliniştea i se întindea acum pe faţă asemeni oţetului vărsat pe masă.

— Să ucizi amanta unui gentilom sau să atârni în ştreang?, a mormăit ea.

A privit în foc, de parcă voia să vadă dacă mai erau acolo urme de insecte carbonizate.

— O alegere mai oribilă decât alta.

— Va trebui să faceţi din nou pudra.

Nu-mi ceruse părerea, dar cuvintele mi-au ieşit de pe buze înainte de a-mi da seama ce voiam să spun.

— Este singura posibilitate.

M-a privit cu ochi ce păreau cuprinşi de febra nebuniei.

— Întreaga mea viaţă am căutat să ajut femeile. Este singura moştenire lăsată de mama mea pe care am dus-o cu succes la îndeplinire.

Nella îmi arătase catalogul ei, ştiam că notările erau despre nume, date şi remediile oferite. Mai rău, ştiam şi că numele domnului Amwell, şi mai ales al meu, erau de acum trecute acolo. Ceea ce însemna că dacă Nella nu o mulţumea pe Lady Clarence şi aceasta se răzbuna, aş fi fost şi eu expusă.

Toţi cei care ne aveam numele în cartea aceea am fi fost expuşi.

Am arătat cu degetul spre catalog.

— Poate că veţi găsi o cale ca numele domnişoarei Berkwell să nu figureze acolo, dar cu mine cum rămâne? Cu toţi cei care suntem trecuţi în acele pagini?

Nella s-a încruntat, de parcă gândul nici nu-i trecuse până acum prin cap. Ca şi cum nu ar fi crezut că Lady Clarence avea să-şi ducă ameninţarea până la capăt.

— Nu mai am forţa s-o fac, a şoptit. Mi-am petrecut întreaga noapte trecută pe câmp, adunând insecte, apoi până la răsăritul soarelui le-am prăjit şi le-am zdrobit. Când se va întoarce, îi voi spune asta. O să-i arăt şi cât de bolnavă sunt, umflăturile încheieturilor mele, dacă insistă. Nu aş putea prepara din nou pulberea, nici dacă mi-aş dori-o.

Vedeam o oportunitate ivită de nicăieri, dar trebuia s-o abordez cu pricepere. Fricile mele despre spiritul domnului Amwell nu dispăruseră, iar acum dădusem şi peste beleaua cu caietul în care îmi era trecut numele.

Am luat cănile goale de pe masă şi le-am dus la chiuvetă, să le spăl.

— O voi face eu, atunci. Voi prinde gândacii, dacă mă învăţaţi cum s-o fac, apoi îi voi pune pe foc şi îi voi mărunţi.

La urma urmei, eram obişnuită să îndeplinesc sarcini neplăcute pentru altcineva. Chiar dacă însemna să scriu minciuni în scrisori pentru doamna Amwell sau să prepar pulberi otrăvitoare pentru Nella, nu eram o novice. Eram de încredere.

Nella nu mi-a răspuns o vreme, iar eu am continuat să spăl ceştile, chiar şi după ce le făcusem curate lună. Nervii păreau să i se fi calmat, dar nu-mi dădeam seama dacă din pricina ofertei mele de a o ajuta sau pentru că se resemnase cu soarta-i nefericită.

— Câmpul este dincolo de râul cel mare, a spus în cele din urmă, aplecându-se spre mine. Este mult de mers şi nu te poţi duce singură. O să-mi adun puterile. Plecăm după apusul soarelui. Insectele sunt mai uşor de prins noaptea, când se odihnesc.

A tuşit de câteva ori.

— Până atunci, ar fi bine să ne folosim timpul cu înţelepciune. Mai devreme, ai spus că m-ai putea ajuta cu etichetele flacoanelor.

Mi-a aruncat o privire lungă.

— Nu e nevoie de aşa ceva. Le ştiu pe dinafară, chiar şi fără etichetă.

— Şi dacă se vor încurca la un moment dat?

A dus o mână la nas, apoi la ochi.

— Am miros, am şi văz, a spus. Dar, uite, m-ai putea ajuta cu altceva. Ai putea împrospăta nişte note din registrul meu, care s-au şters cu timpul. Mie îmi tremură mâna şi nu o pot face.

M-am încruntat şi am tras caietul imens spre mine, întrebându-mă cum de numele şi datele din registru puteau fi mai importante decât flacoanele de pe rafturi. Mă aşteptam ca lucrurile să stea exact invers – în caiet, apăreau numele tuturor celor care cumpăraseră otrăvurile Nellei. Aş fi zis că acele pagini trebuiau mai degrabă arse, nu împrospătate.

— De ce e important să nu se şteargă notiţele?, am întrebat.

Nella s-a înclinat spre mine şi a deschis caietul la o pagină cu note datând din 1763. Şi-a trecut mâna peste colţul din stânga, jos. A luat o pană şi a împins călimara cu tuş spre mine. La indicaţiile ei, am început să plimb peniţa peste literele şterse, care de abia se mai puteau citi: *măcriş, alifie, ulei de şofrănaş*. Cu la fel de mare atenţie am copiat şi numele clientelor.

— Pentru multe din aceste femei, acesta este singurul loc care le mai păstrează numele, a şoptit Nella. Doar aici mai dăinuie amintirea lor. E o promisiune pe care i-am făcut-o mamei mele, să înregistrez trecerea prin viaţă a acestor femei, care altfel ar fi fost şterse complet de

istorie. Lumea nu este prea blândă cu noi... Sunt puţine locuri în care o femeie poate lăsa o urmă de neşters.

Am trecut la următoarea notiţă.

— Însă acest caiet le păstrează neschimbate, aşa cum au fost – numele lor, amintirile, ce au însemnat.

Sarcina era una mai grea decât îmi imaginasem. Să copiezi cuvinte nu era acelaşi lucru cu a le scrie. Era nevoie să imiţi caligrafia unei alte persoane, să te mişti cu băgare de seamă, iar eu nu eram prea mândră de cum îmi ieşea.

Dar Nellei nu părea să-i pese, aşa că mi-am lăsat umerii să se relaxeze şi treaba parcă a mers mai bine.

A deschis caietul la o pagină cu note mai recente, din urmă cu numai câteva luni. Părea că foile fuseseră lipite, iar textul avusese de suferit. M-am apucat de treabă, citind pe măsură ce copiam.

> 7 Decembrie 1790, domnul Bechem, spânz negru, 12 gr. În contul surorii, domnişoara Allie Bechem.

Am oftat, arătând la cuvântul *surorii*.

— Mi-o amintesc bine, a spus Nella, în timp ce eu înnegream literele. Fratele ei era un om din cale-afară de lacom. Fata găsise o scrisoare – fratele ei avea de gând să-l ucidă pe tatăl lor în mai puţin de o săptămână, ca să-i moştenească averea.

— Aşa că ea şi-a ucis fratele, ca să-şi salveze tatăl?

— Exact aşa. Vezi tu, Eliza, din lăcomie nu poate ieşi nimic bun. Domnişoara Bechem simţea că avea să fie cineva ucis. Întrebarea era cine.

Ochii mi-au fost încă o dată atraşi de numele femeii. Într-o notiţă ulterioară, am văzut că ea se întorsese la prăvălie, câteva zile mai târziu.

— De data aceea, i-am vândut domnişoarei Bechem un calmant făcut din rădăcini de copac, pentru mama sa, mi-a

explicat Nella. Biata femeie tocmai îşi pierduse fiul, pe neaşteptate. Poţiunea era în întregime benignă, nu avea vreun efect dăunător. Era un leac pentru isterie.

— Biata femeie. Sper că i-a fost de ajutor.

Nella mi-a făcut un semn spre caiet, îndemnându-mă să termin pagina.

— Da, e destul de eficient, deşi am o bănuială că adevărul despre conspiraţia pusă la cale de fiul ei ar fi fost cel mai bun medicament. Slavă Domnului, nu ştiu dacă fiica i-a dezvăluit secretul în cele din urmă. În orice caz, taina ei rămâne în siguranţă aici.

Şi-a trecut degetul pe cotorul registrului, jucându-se cu paginile.

Pricepeam acum de ce Nella vindea şi leacuri împreună cu otrăvurile ei. Oamenii precum domnişoara Bechem aveau nevoie de ambele.

Cu toate acestea, nu ştiam exact de ce Nella vindea otrăvuri, până la urmă. În prima mea vizită făcută prăvăliei sale, îmi spusese că încăperea ascunsă nu exista pe vremea când ea era copil şi lucra aici împreună cu mama ei. Oare de ce construise acea încăpere şi se apucase de preparat acele orori? Mi-am propus să găsesc curajul de a o întreba curând.

Nella a dat paginile înapoi, până la 1789. Anul acela îmi rămăsese bine întipărit în minte – atunci mă lăsase mama să muncesc în Londra, la familia Amwell.

Notiţele erau încă citibile, nu vedeam rostul de a le mai rescrie.

— Astea sunt fix de dinainte să ajung eu în Londra, am spus.

— M-am gândit că-ţi va plăcea pagina asta, mi-a răspuns. Apare un nume aici pe care ar trebui să-l recunoşti.

Brusc, s-a transformat într-un joc. Mi-am trecut privirea pe notiţe, făcând tot posibilul să ignor datele şi ingredientele înregistrate pe foaie, căutând doar numele. Oare să fi fost vorba despre propria mea mamă?

Apoi ochii mei au întâlnit numele.

Doamna Amwell.

— Oh, am suspinat. Stăpâna mea!

Am citit repede întreaga notă.

Oare mai otrăvise pe cineva şi înainte?

— Cânepă indiană?, am întrebat-o pe Nella, arătând spre caiet.

— Unul dintre cele mai puternice droguri din prăvălia mea, a spus. Dar nu e deloc dăunătoare. Se foloseşte în special pentru a potoli tremurăturile, spasmele.

M-a privit, parcă aşteptând.

— Eliza, stăpâna ta a venit pentru prima dată în prăvălia mea când au început să-i tremure mâinile. Uitasem despre acea vizită. Până astăzi, când ai menţionat că tu îi scrii scrisorile. Medicul care tratează mai ales bărbaţi nu i-a fost de niciun ajutor. A mers chiar la vreo doisprezece dintre aceştia. A venit la mine când a simţit că nu mai avea altă speranţă.

Şi-a pus o mână peste a mea.

— Aflase de prăvălia mea de la o prietenă.

M-am simţit dintr-o dată copleşită de tristeţe. Nu-mi trecuse prin cap că doamna Amwell ceruse ajutor de la atâţia medici. Nu mă gândeam că beteşugul ei este atât de neplăcut.

— Şi cânepa a ajutat-o?, am întrebat, privind din nou spre registru.

Nella şi-a fixat mâinile cu privirea, parcă ruşinată.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, Eliza. Aici nu se întâmplă vreo magie. Darurile pe care ni le oferă pământul au şi ele limitele lor. Dar poate că e mai bine aşa. Dacă ar fi făcut

minuni cânepa indiană, stăpâna ta nu ar fi avut nevoie ca tu să-i scrii corespondenţa. Iar acum nu ai sta aici, ajutându-mă cu acest caiet. Şi mai ştii ce ţi-am spus despre importanţa acestui registru, nu?

Încercând s-o impresionez, i-am repetat ce spusese ea cu nişte minute în urmă.

— Caietul este important, pentru că altfel numele acelor femei ar putea fi uitate de tot. Dacă nu sunt păstrate în nicio altă parte, măcar vor rămâne pentru totdeauna aici.

— Foarte bine, a concluzionat Nella. Acum, hai să mai facem câteva. Soarele o să apună în curând.

Oare cum de ştia? Fără ferestre şi fără să arunc o privire la ceas, eu una nu aş fi ştiut ce moment al zilei este. Dar nu o puteam întreba, pentru că Nella deja dăduse paginile caietului şi îmi arăta o notă care avea nevoie să fie refăcută.

M-am întors la muncă, nerăbdătoare să-mi mulţumesc noul tutore.

După asfinţitul soarelui, mi-am luat haina şi mănuşile. Mâinile deja mă dureau de la scrisul în caiet şi îmi erau în acelaşi timp uşor amorţite. Totuşi, de abia aşteptam noua noastră aventură.

Văzându-mi scânteia din privire, Nella a ridicat o sprânceană.

— Nu te aştepta ca mănuşile să-ţi fie la fel de curate când vom termina. Asta este o treabă murdară, copilă.

Am mers mai bine de o oră, până ce am ajuns la un câmp întins, separat de şosea de nişte buruieni mai înalte decât mine. Aerul era tot mai rece pe măsură ce se lăsa înserarea. Nu mă puteam împiedica să mă gândesc că, dacă aş fi fost o insectă, mi-aş fi dorit să călătoresc spre sud, către aerul umed dintr-un sat de pe malul mării. Dar

Nella m-a asigurat că licuricilor dungaţi le plăcea frigul, doar în aerul rece se puteau hrăni şi odihni.

Nu era nicio lumină, în afară de cea a razelor lunii. Atât eu, cât şi Nella aveam la noi câte un sac de pânză. M-am uitat la ea cum se lasă în genunchi lângă nişte frunze de pe pământ, scormonind ca să găsească rădăcina plantei.

— Aici avem fructul, a spus ea, continuând să sape. Insectele preferă frunzele, dar la ora asta a nopţii stau toate ascunse sub pământ.

Mi-a arătat o insectă strălucitoare, nu mai mare decât unghia ei. A aruncat-o cu grijă în sac.

— Este foarte important să nu le striveşti când le aduni.

Mi-am mişcat degetele de la picioare în pantofi. Mi se părea că deja îmi amorţiseră.

— Dar cum o pot scoate din pământ fără s-o strivesc?, am întrebat. N-o pot prinde fără s-o strâng puţin.

— Hai să-l prindem pe următorul împreună, mi-a spus ea, părând mai înviorată.

Poate că îi pria şi Nellei frigul, asemeni licuricilor.

— Bagă şi tu mâna aici, odată cu mine. Sunt sigură că am simţit alte perechi de picioare.

Îmi imaginasem că va folosi o unealtă, nu simplele noastre mâini, chiar dacă în mănuşi. Dar am făcut aşa cum mi-a cerut, bucuroasă că întunericul nu lăsa să mi se vadă strâmbătura de dezgust de pe chip. Mi-am băgat degetele pe după rădăcina sfeclei şi am simţit: ceva cât se poate de viu, mişunând în pământ. L-am cuprins în palmă, cu grijă. L-am ridicat spre Nella, cu pământul din jurul lui, şi am văzut amândouă scânteierea corpului verzui.

— Foarte bine, mi-a zis. Prima ta recoltă. Bagă-l în sac şi strânge bine sacul la gură, altfel o va lua din loc. Continuă să le numeri pe ale tale. Avem nevoie de o sută.

— O sută?!, m-am îngrozit eu. Păi... înseamnă că o să stăm aici toată noaptea.

Brusc, chipul i-a devenit serios. Luna i se reflecta straniu pe trăsături, de parcă ar fi avut două feţe, una în lumină, cealaltă complet în întuneric.

— Sunt mirată, copilă, că ai de obiectat când vine vorba despre o noapte în care să strângi insecte, dar nu ai avut nimic de zis când a fost vorba să ucizi un bărbat.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi să nu-mi fi amintit de fantoma domnului Amwell, care încă îmi înfiora sângele.

— Ştiu că e o muncă grea, şi mai ales pentru mine, în ultima vreme. Haide, haide, să ne apucăm de treabă.

Noaptea trecea prea încet. Nu fusesem de ajuns de inteligentă încât să folosesc mişcarea lunii pentru a măsura trecerea timpului, aşa că nu aveam idee cât mai rămânea până la răsărit.

— Şaptezeci şi patru, a zis Nella din spatele meu. Tu?

— Douăzeci şi opt, i-am răspuns.

Numărasem cu mare băgare de seamă, repetându-mi de fiecare dată numărul în minte, pentru că altfel ar fi trebuit să deschid sacul şi să mă uit acolo.

— Atunci am terminat, a zis ea. Avem chiar două gâze în plus.

M-a ajutat să mă ridic în picioare. Genunchii îmi tremurau.

Am pornit spre şosea, iar eu am început să mă neliniştesc.

— Nu mai trec trăsuri la ora asta, am suspinat. Nu trebuie să facem tot drumul pe jos înapoi, nu-i aşa?

N-aş fi putut, pentru nimic în lume.

— Ai două picioare sănătoase, nu?, mi-a răspuns, apoi a zâmbit. Nu te îngrijora. Ne vom odihni aici, în adăpostul acesta. E cald şi o linişte netulburată de nimic. Vom lua prima trăsură care va trece de dimineaţă.

Să intri neinvitat pe proprietatea cuiva părea o infracţiune şi mai mare decât a recolta insecte pentru a le transforma în otravă, dar am urmat-o pe Nella de bunăvoie, ba chiar bucuroasă, fiindcă îmi doream foarte mult să mă odihnesc.

Hambarul din lemn era descuiat şi, mai ales, era călduros, întunecat şi liniştit. Îmi amintea de unul asemănător de la mine de la ţară, şi m-am înfiorat gândindu-mă ce ar spune mama mea acum, dacă m-ar vedea trează în miez de noapte, cu un sac plin de gândaci otrăvitori.

— În partea asta este cel mai cald, m-a ademenit Nella. Dacă împrăştii nişte fân pe jos, arăta chiar a pat. Dar ai grijă la şoareci. Şi lor le place aici pe cât ne place şi nouă.

Am privit cu grijă spre uşă, aşteptându-mă ca în orice moment să intre proprietarul furios, dar mi-am croit totuşi drum spre Nella şi mi-am pregătit propriul cuib. Ne-am aşezat una în faţa celeilalte, cu picioarele aproape atingându-ni-se. A scos din haină o bucată de pâine, un pic de brânză şi un recipient din piele în care am presupus că era apă. Abia când mi l-a întins şi mie mi-am dat seama că îmi fusese sete cu disperare.

În timp ce beam, insectele din sac se tot foiau şi bâzâiau lângă mine.

— Bea câtă ai nevoie, m-a îndemnat. Este un butoi în spatele hambarului, plin cu apă de ploaie.

Mi-am dat seama că ştia foarte bine locul, cu siguranţă mai înnoptase aici.

În cele din urmă, i-am dat plosca înapoi şi mi-am şters buzele umede cu marginea rochiei.

— Te duci des pe proprietatea altcuiva ca să cauţi lucrurile de care ai nevoie?

M-am gândit şi la câmpul pe care petrecusem jumătate de noapte.

A clătinat din cap.

— Aproape niciodată. Pământul sălbatic, necultivat, îmi oferă întotdeauna ceea ce am nevoie. Iar otrăvurile şi le ascunde cu pricepere. Ai văzut un boboc de beladonă, nu? Se deschide ca un cocon, aproape că te seduce. Genul ăsta de lucru poate fi găsit oriunde, de fapt. Pământul îşi ascunde întotdeauna secretele, şi tot ce trebuie să faci este să ştii unde să te uiţi.

Am privit cu atenţie fânul pe care stăteam şi m-am întrebat dacă nu cumva Nella cunoştea vreun şiretlic prin care să extragă otravă din ceva atât de banal cum era iarba uscată.

— Ştii toate acestea din cărţi?

În prăvălioara ei, văzusem zeci de cărţi, unele jerpelite de atâta folosinţă. Mă simţeam ca o proastă că mă oferisem să-i fiu învăţăcel – probabil că ei îi luase ani de zile să ajungă la cunoaşterea pe care o avea acum.

Nella a băgat în gură o bucată mică de brânză şi a mestecat-o încet.

— Nu. De la mama mea.

Vorbele i-au ieşit mai degrabă răstite, fără un ton care să invite la confesiuni, dar curiozitatea mea era aţâţată la maxim.

— Mama ta, care nu a prelucrat niciodată otrăvuri şi nu avea camera secretă.

— Exact. Cum spuneam, o femeie nu trebuie să se ascundă în spatele unui zid fals dacă nu are secrete şi dacă nu face nimic rău.

M-am gândit la mine şi la stăpână, cum stăteam în camera de desen, în spatele uşii, şi cum ne prefăceam a compune scrisori, în timp ce domnul Amwell suferea şi îşi dădea duhul la etaj.

— Mama a fost o femeie cu suflet bun, a spus Nella, şi a expirat aerul cu zgomot. Nu a vândut nici măcar o singură

poţiune otrăvitoare în timpul vieţii ei. Poate că ai observat lucrul ăsta şi în timp ce meştereai la caiet. Toate notele vechi erau despre leacuri, amestecuri care vindecă. Toate.

M-am ridicat în coate, întrebându-mă dacă Nella avea în cele din urmă să-mi împărtăşească povestea ei. Curajoasă, am riscat:

— Dacă nu livra otrăvuri, cum de te-a învăţat despre ele?

Nella m-a privit cu severitate.

— Multe remedii sunt otrăvitoare în cantităţi prea mari sau când sunt preparate incorect. Mi-a spus tot ce ştia pentru a mă proteja şi pentru a-i şti pe clienţii noştri în siguranţă. În plus, doar pentru că ea nu fabrica otrăvuri, nu înseamnă că n-ar fi ştiut s-o facă.

S-a cuibărit mai bine în fân.

— Cred că asta o făcea şi mai de admirat. La fel ca un câine cu dinţii ascuţiţi, dar care nu atacă vreodată pe nimeni, tot ce ştia mama era un fel de armă pe care n-o folosea niciodată.

— Însă tu...

Mi-am strâns buzele înainte să continui. Era clar că Nella îşi folosise în schimb cunoştinţele ca pe o armă. Dar de ce?

— Eu, da. Eliza, lasă-mă să te întreb ceva. Când ai aşezat farfuria în faţa domnului Amwell – cea cu ouăle mai mari, despre care ştiai că îl vor ucide chiar în acea zi – cum te-ai simţit?

M-am gândit cu băgare de seamă, încercând să-mi amintesc acea dimineaţă de parcă s-ar fi petrecut cu numai câteva momente în urmă. Privirea lui arzătoare când am păşit în încăpere, ochii încurajatori ai stăpânei mele, cu care formasem o alianţă, senzaţia degetelor umede pe genunchiul meu, apoi în sus pe coapsă. M-am mai gândit şi la ziua în care domnul Amwell, cândva stăpânul în care eu aveam încredere, mi-a dat acea

băutură în timp ce stăpâna era plecată să viziteze grădinile înzăpezite. La ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost chemat la parter, cu treburi.

— Am simţit că mă apăram pe mine, am răspuns. Pentru că el plănuia să-mi facă rău.

Nella a dat din cap a încuviinţare, de parcă mă îndemna să o urmez pe o potecă ce ducea în pădure. Voia să merg acolo unde mergea ea.

— Şi de ce anume te protejai?

Am simţit un nod în gât. Nu-i spusesem niciodată Nellei de ce doamna Amwell voise să-şi ucidă soţul şi nici de ce îi dădusem eu o mână de ajutor. Dar acum eram datoare şi eu să-mi spun povestea, din moment ce pornisem cu întrebările iscoditoare.

— Stăpânul începuse să mă atingă în feluri care nu-mi erau pe plac.

— Da, dar priveşte şi mai adânc. Atingerea lui nedorită, care îţi provoca repulsie... era diferită de a unui străin de pe stradă? Bănuiesc că nu ai fi recurs la crimă dacă vreun necunoscut lăsa mâna să-i scape sub fusta ta?

— În străinii de pe stradă nu am încredere, am spus. Dar avusesem încredere în domnul Amwell. Nu-mi dăduse motive să nu am, până atunci.

M-am oprit, încercând să-mi calmez respiraţia, şi m-am gândit la Johanna.

— Apoi am aflat că locuinţa lui ascundea secrete. Lucruri pe care le distrugea, lucruri pe care le ţinea ascunse. M-am temut că mă voi transforma şi eu într-unul dintre acele lucruri.

Mulţumită, Nella s-a aplecat şi m-a bătut uşurel pe picior.

— În primul rând, este încrederea. Apoi, apare trădarea. Nu poţi avea una fără cealaltă. Nu poţi fi trădată de o persoană în care nu ai avut încredere. Eliza, ceea ce mi-ai

descris acum este exact aceeaşi călătorie în negura disperării pe care a trăit-o fiecare femeie căreia i-am vândut otravă. Şi este călătoria pe care am trăit-o şi eu.

S-a încruntat, de parcă se gândea la o amintire de mult îngropată.

— Să prepar otrăvuri nu a fost scopul meu iniţial. Nu e ca şi cum aş fi venit pe lume o criminală. Mi s-a întâmplat ceva, cu multă vreme în urmă. Cândva, am fost îndrăgostită. Îl chema Frederick.

S-a oprit dintr-o dată şi am crezut că nu mai are de gând să continue povestea. Dar şi-a dres vocea şi a mers mai departe.

— Aşteptam să mă ceară de soţie. Aşa îmi promisese. Slavă Domnului, erau un actor priceput, un mincinos iscusit. Curând am aflat că nu doar eu eram obiectul adoraţiei lui.

Am suspinat şi mi-am dus o mână la gură.

— Cum ai aflat?

Simţeam că sunt pe cale să aud detalii ale unui scandal despre care vorbeau în general fete mai mari decât mine.

— Este o poveste tristă, Eliza. Şi trebuie să mă asculţi cu mare atenţie. După ce preparăm pulberea asta în dimineaţa ce vine, nu vreau să mai calci în prăvălia mea vreodată. Aici e doar munca mea, durerea mea pe care o pun în sticle şi o trimit cui are nevoie de ea.

Mă simţeam dezamăgită, dar am încuviinţat din cap, pentru ca ea să continue.

Şi şi-a început povestea. Deşi fiecare cuvânt care se ridica la suprafaţă părea că bolboroseşte şi dă în clocot, simţeam că îi aduc şi uşurare. Poate că aveam doar doisprezece ani, dar acolo, în fân, am simţit atunci că Nella vedea în mine o prietenă.

— Mama mea a murit pe când eram foarte tânără, mi-a explicat. S-a întâmplat cu două decenii în urmă, dar

durerea încă mai este proaspătă, asemeni unei vânătăi. Ai suferit vreodată o astfel de pierdere?

Am clătinat din cap. În afară de domnul Amwell, nu ştiam pe nimeni care să fi murit.

— Este un lucru teribil, obositor, care te însingurează. Într-o zi, chiar în punctul culminant al suferinţei mele, un tânăr pe nume Frederick a apărut la prăvălie – care încă nu ţinea otrăvuri pe atunci – şi m-a rugat să-i dau ceva pentru sora lui, Rissa, ca să-i provoace sângerarea, pentru că nu mai avusese rânduiala lunară de mai bine de jumătate de an şi durerile de burtă erau insuportabile.

M-am încruntat. Nu eram sigură ce însemna *rânduiala lunară*, dar puteam să mă pun în locul acelei Rissa când venea vorba despre dureri de burtă.

— A fost primul bărbat care a pus piciorul în prăvălie, şi era atât de disperat! Iar dacă Rissa nu avea o soră sau o mamă care să vină în locul ei, cum l-aş fi putut refuza? Aşa că i-am dat o tinctură de talpa gâştei, sau iarba mamei, cum i se mai spune. Bun pentru a provoca sângerarea.

— Iarba mamei, am repetat eu. Este special pentru mame?

Nella a zâmbit şi a început o explicaţie despre cum, în urmă cu un secol, celebrul vindecător Culpeper credea că planta este grozavă pentru a alunga melancolia mamelor, imediat după naştere, şi pentru a readuce buna dispoziţie.

— Dar, vezi tu, talpa gâştei de asemenea stimulează uterul şi îl face să elimine ce are înăuntru. De aceea trebuie administrat cu mare grijă şi doar celor care în mod sigur nu sunt însărcinate.

A luat un fir de iarbă uscată de pe jos şi a început să se joace cu el, rotindu-l în jurul degetului, ca pe un inel.

— Săptămâna următoare Frederick s-a întors, foarte amabil şi fericit, mulţumindu-mi că am întors-o pe sora lui la starea ei firească de sănătate. M-am simţit atrasă de el,

din motive pe care n-am ştiut să mi le explic la momentul respectiv. Credeam că-i vorba despre iubire, dar acum mă întreb dacă nu a fost de fapt doar golul lăsat de suferinţă. Căutam o fiinţă cu care să umplu pustiul pe care îl aveam în suflet.

A expirat lung.

— Frederick a părut şi el atras de mine şi, în săptămânile care au urmat, mi-a promis că se va căsători cu mine. Cu fiecare promisiune, cu fiecare zi care trecea, inima mea revenea la viaţă. Mi-a promis o casă plină de copii şi o prăvălie frumoasă, cu vitrine roz, care să ducă mai departe memoria mamei mele. Imaginează-ţi cum m-au făcut lucrurile astea să mă simt... Ce puteau fi altceva în afară de iubire?

Şi-a privit firul de iarbă răsucit pe deget. L-a scuturat din poală.

— Curând, mi-am dat seama că sunt însărcinată. Ai fi crezut că ştiu cum să împiedic să se întâmple asta, dar nu a fost aşa. Viaţa din pântecul meu mă umplea de speranţă. Nu totul pe lume era muribund, nu toate fiinţele îşi dădeau ultima suflare, cum o făcuse mama. În dimineaţa de iarnă când i-am dat lui Frederick vestea, a părut din cale-afară de bucuros. Mi-a propus să ne căsătorim în două săptămâni, înainte ca sarcina să înceapă să se vadă. Chiar dacă eşti tânără, ştii cu siguranţă că pentru orice copil este mai bine să vină pe lume în cadrul unei căsătorii.

Am început să simt îngrijorare. Oare unde era acum copilul Nellei?

— Aşa cum poate bănuieşti, sarcina mea nu a mai durat mult. Se întâmplă des, micuţă Eliza, dar asta nu ştirbeşte din durere. Sper ca niciodată să nu trăieşti aşa ceva.

Şi-a tras picioarele sub ea şi şi-a pus braţele la piept, de parcă ar fi dorit să se apere de ceea ce urma să spună.

— S-a întâmplat târziu în noapte. Frederick se pregătea să plece o săptămână din oraş, să-şi viziteze familia, aşa că am petrecut întreaga seară împreună. A pregătit cina, a reparat câteva rafturi, mi-a citit un poem pe care-l scrisese... părea o seară minunată, perfectă. Aşa crezusem. M-a sărutat lung la plecare, promiţându-mi să se întoarcă săptămâna viitoare.

A urmat un moment de tăcere.

— Câteva ore mai târziu, au început crampele, iar eu am pierdut copilul. Nu există cuvinte care să descrie durerea. După ce s-a întâmplat, nu aveam nevoie de nimic mai mult decât de îmbrăţişările şi consolările lui Frederick. Agonizând, am aşteptat să treacă săptămâna, încercând să uit durerea până ce el avea să fie lângă mine. Dar nu a mai apărut – nici după două, nici după trei. Am început să am o bănuială cumplită. Mi se părea straniu că în noaptea în care am pierdut sarcina a fost şi ultima dată când l-am văzut. Se familiarizase deja cu rafturile şi sertarele prăvăliei mele. Şi, cum spuneam, chiar şi leacurile pot fi dăunătoare, dacă sunt luate în cantităţi prea mari. Am verificat câteva flacoane şi, spre oroarea mea, am văzut că din talpa gâştei dispăruse o cantitate considerabilă. Frederick îi cunoştea proprietăţile, din moment ce i-o prescrisesem surorii lui, Rissa. Mi-am dat seama că folosise propria mea tinctură împotriva mea. Împotriva copilului nostru. Era credibil că mi-o strecurase în timpul cinei, în mâncare sau băutură. În zilele ce au urmat, m-am convins că talpa gâştei, cea menită să aducă bună dispoziţie şi consolare mamelor, îmi smulsese fetiţa chiar din uter.

Simţeam o fierbinţeală în tot corpul. Am vrut să o întreb cum de se lăsase păcălită de Frederick, cum de nu-şi dăduse seama că era otrăvită, dar nu am vrut să o fac să se simtă şi mai oribil decât se simţea deja.

— Micuţă Eliza, în cele din urmă am auzit o bătaie în uşa prăvăliei. Cine crezi că venise să-mi facă o vizită?

— Frederick, am zis şi m-am aplecat spre ea.

— Nu. Sora lui, Rissa. Doar că... nu era sora lui. Mi-a mărturisit, fără să ezite, că îi era soţie.

— Cum... Cum a ştiut unde să te găsească?

— Cunoştea prăvălia mamei mele, cu leacuri pentru femei. Dacă îţi aminteşti, ea îl trimisese pe Frederick la mine, când avusese nevoie disperată de talpa gâştei. Mai ştia şi că avea o tendinţă de a umbla după fuste. Mi-a cerut să-i spun adevărul. Era la numai patru săptămâni după ce pierdusem copilul. Încă mai sângeram, încă mai aveam inima frântă, aşa că i-am pus totul pe masă, i-am dezvăluit toate detaliile. Mi-a zis că nu eram prima lui amantă, apoi a început să-mi pună întrebări despre poţiunile aflate pe rafturi. I-am spus şi ei ce ţi-am mărturisit şi ţie – că în cantităţi mari, orice poate fi fatal. Spre surpriza mea, Rissa a cerut *nux vomica*, care poate fi folosită în doze mici pentru a vindeca febra. Dar care este, în esenţă, otravă pentru şobolani. Şi este cea care l-a ucis pe stăpânul tău.

Nella şi-a desfăcut braţele.

— La rugămintea ei, întâi am ezitat un moment, apoi i-am oferit o cantitate mare, fatală, fără a-i cere un preţ. Am învăţat-o cum să-i ascundă gustul. Aşa cum Frederick îmi strecurase mie o poţiune, am învăţat-o să-i facă acelaşi lucru. Uite aşa, copilă, a pornit totul. Cu Rissa. Cu Frederick.

A făcut iarăşi o pauză, ca pentru a-şi mai aranja gândurile.

— După ce Rissa a plecat, m-am simţit uşurată, împăcată. Poate că şi răzbunarea este un leac în sine.

A tuşit.

— Frederick era mort a doua zi. Am citit în ziare. Doctorii i-au pus moartea pe seama inimii slabe, care îi cedase.

Tusea i s-a înteţit. Câteva minute, s-a ţinut cu mâinile de stomac şi a respirat cu şuierături.

— Mama mea, copilul meu, iubitul meu. Apoi, prin oraş s-au răspândit vorbe. Nu ştiu care a fost prima persoană căreia i s-a confesat Rissa, şi cui i s-a confesat acea necunoscută, dar plasa zvonurilor se pornise deja. De la un moment încolo, au început să lase scrisori, iar eu a trebuit să ridic un perete secret, ca să rămân nevăzută. Nu m-a lăsat inima să renunţ la moştenirea mamei mele, deşi stricasem deja renumele prăvăliei şi scopul pentru care fusese creată.

A nivelat fânul din jurul ei.

— Ştiu cum este ca mâinile unui bărbat să-mi smulgă pruncul din trup. Deşi povestea mea este îngrozitoare, ştiu că fiecare femeie a avut de-a face cu trădarea şi viclenia unui bărbat, la un anumit moment. Chiar şi tu. Sunt o apotecară, şi e datoria mea să ofer leacuri femeilor care au nevoie de ele. De-a lungul vremii, ele m-au căutat, iar eu le-am vândut exact ce aveau nevoie. Le-am protejat tainele. Le-am dus în spate poverile mărturisite mie. Poate dacă aş mai fi sângerat din nou după pierderea suferită, dacă pântecul meu nu ar fi fost marcat pentru totdeauna, m-aş fi oprit cu mult timp în urmă. Dar absenţa sângerării lunare a fost o amintire constantă a trădării lui Frederick şi a ceea ce a răpit el din mine.

Pe întuneric, mi-am încreţit sprâncenele, confuză. Oare ce voia să spună prin *absenţa sângerării*? M-am gândit că nu mai ştie ce vorbeşte, din cauza oboselii.

Uşor, Nella s-a lăsat pe o parte, căscând. Ştiam că povestea se apropia de sfârşit.

— Nu pot continua la nesfârşit, bineînţeles. Sunt din ce în ce mai bolnavă, oasele mă dor tot mai mult cu fiecare

săptămână. Sunt convinsă că prepararea şi vinderea otrăvurilor mă măcină din interior spre exterior, dar cum aş putea acum distruge tot ce am construit? Ai auzit-o pe Lady Clarence... Munca mea este bine cunoscută. Natura muncii mele.

Şi-a dres vocea.

— Este un labirint nesfârşit, a concluzionat. Oricât m-am zbătut să vindec bolile femeilor, nu am putut face acelaşi lucru cu a mea. Durerea nu m-a părăsit, de douăzeci de ani. Pentru o durere ca a mea nu s-a inventat încă nicio tinctură.

16. CAROLINE

În prezent, marţi

Când am păşit în holul din La Grande, teroarea mi-a strâns pieptul. Deşi gândurile îmi stăruiseră asupra poveştii cu apotecara aproape tot drumul până la hotel, acum preocuparea mai stringentă – sosirea iminentă a soţului meu – a alungat gândurile legate de Bear Alley, despre flacon sau despre arhiva bibliotecii.

Ţinând cont de cât ar fi durat să-şi recupereze bagajele şi să prindă un taxi, părea imposibil matematic ca James să fi ajuns deja la hotel. În ciuda acestui lucru, am ezitat o secundă în faţa uşii camerei mele, întrebându-mă dacă ar trebui să bat. *Pentru orice eventualitate.*

Dar nu. Era camera mea, era excursia mea. El era persoana care intervenea brutal în planurile mele. Mi-am trecut cartela prin uşă şi am intrat.

Din fericire, camera era goală, şi toate lucrurile dinăuntru erau ale mele. Se afla doar într-o stare mai bună de ordine şi curăţenie faţă de cum o lăsasem eu. Lenjeria de pat era atent împăturită, în chicinetă aveam din nou ceştile spălate şi prosoape noi, şi... la naiba. Pe măsuţa mică din hol era o vază cu hortensii albastre, superbe.

Lângă vază se afla un plic. L-am deschis, cu speranţa că părinţii mei mi-au trimis gândurile lor bune.

Nu era de la părinţii mei. Nota era scurtă, dar am ştiut din prima clipă cine o scrisese.

Îmi pare rău şi am atâtea să-ţi explic, trebuie să mă revanşez pentru tot. Te iubesc pentru totdeauna. Ne vedem curând, J.

Mi-am dat ochii peste cap. James era un tip inteligent. Îşi netezise drumul înainte să ajungă, trăgând sfori ca să se asigure că măcar îi voi deschide uşa camerei mele, când va fi sosit. Dar dacă credea că e o discuţie pe care s-o porţi în întregime într-o singură dimineaţă, apoi să te împaci romantic la un cocktail şi să ne vedem împreună de călătorie pe urmă, se înşela amarnic.

Nu mi-am permis să mă simt vinovată. Poate că nu fusesem pe deplin fericită cu viaţa noastră, dar nu eu eram cea care o făcuse ţăndări.

Un pic mai târziu, stăteam pe pat şi beam o sticlă de apă rece, de la gheaţă, când am auzit o bătaie în uşă. Am ştiut din instinct că era el. Puteam simţi chiar de acolo, la fel cum simţisem bucuria din fiecare fibră a corpului său când stătusem lângă el, la altar, în ziua căsătoriei noastre.

Am tras aer în piept şi am deschis, inspirând aroma lui – brad şi lămâie, mirosul acelui săpun pe care îl iubea cel

mai mult. Îl cumpărasem de la un artizanat cu produse hand made cu câteva luni în urmă, în vremea când îmi petreceam zilele căutând pe Pinterest sfaturi despre fertilitate.

James stătea acum în faţa mea, cu o valiză gri sprijinită de picior. Nu zâmbea, aşa cum nu zâmbeam nici eu. Dacă un străin ar fi trecut atunci pe culoar, ar fi zis că e cea mai stranie reuniune din lume. Mi-am dat seama că, până în urmă cu doar câteva minute, o parte din mine nici nu crezuse că el chiar avea să apară în Londra.

— Bună, a şoptit cu oarecare tristeţe.

Stătea dincolo de prag. Deşi nu eram despărţiţi de mai mult de un metru, între noi părea o distanţă cât un ocean.

I-am făcut semn să intre, de parcă ar fi fost băiatul care îmi aducea bagajele.

— Mi-ai găsit camera, i-am spus peste umăr.

James s-a uitat la vaza cu flori de pe măsuţă.

— E şi numele meu trecut acolo, de când am rezervat-o, Caroline.

Umerii îi erau căzuţi, ochii încreţiţi la colţuri. Nu-l mai văzusem niciodată atât de obosit.

— Pari extenuat, i-am zis şi mi-am auzit vocea răguşită.

Gura mi se uscase.

— N-am dormit de trei zile. E puţin spus că sunt extenuat.

Şi-a trecut degetul peste petalele albastre ale unei hortensii.

— Mulţumesc că nu m-ai întors din drum de la uşă, a zis, cu ochii înlăcrimaţi.

Doar de două ori îl văzusem plângând: la petrecerea noastră de nuntă, când închinase un pahar în cinstea mea, noua lui soţie, şi a doua oară după înmormântarea unchiului său, pe când ne îndepărtam de groapa proaspăt acoperită.

Dar lacrimile de acum nu mi-au stârnit milă. Nu voiam nici să fiu în preajma lui, nici să-l privesc. I-am făcut un semn spre canapeaua de sub fereastră, cu braţele ei rotunjite şi tapiseria scumpă. Nu era destinată somnului, ci pentru a te relaxa la o conversaţie plăcută şi pentru sex pasional în miez de noapte – tot ce eu şi James nu aveam de gând să facem.

— Ar trebui să te odihneşti. Mai sunt nişte pături în dulap. Dacă ţi-e foame, room service-ul este foarte rapid.

M-a privit confuz.

— Pleci undeva?

Soarele dimineţii târzii intra pe fereastră, aruncând raze lungi pe podea.

— Ies să iau prânzul, i-am spus, scoţându-mi tenişii şi încălţându-mă cu balerini.

În camera de hotel era un pliant cu câteva sugestii de restaurante. Unul, cu specific italienesc, se afla la numai câteva străzi distanţă. Aveam nevoie de o mâncare care să mă răsfeţe şi poate de un pahar de Chianti. Dacă era cu specific italienesc, probabil era şi genul retras, intim, perfect pentru cineva care avea nevoie de un loc unde să gândească, poate chiar să şi plângă. Să-l văd pe James în carne şi oase îmi pusese un nod în gât. Îmi doream să-l îmbrăţişez la fel de mult pe cât îmi doream să-l scutur şi să-l întreb de ce distrusese relaţia noastră.

— Pot să vin cu tine?

Ştiam cât de obosit poţi fi după un zbor şi, deşi aveam resentimente, m-am trezit compătimindu-l. În plus, hotărâsem să nu mai fug de situaţii neplăcute, conflictuale, dacă ele au un rost în a ajunge la adevăr. Poate că era un moment potrivit să-mi mai eliberez greutăţile de pe suflet. Speram doar să-mi pot ţine lacrimile în frâu.

— Sigur, am mormăit, apoi mi-am apucat geanta şi am ieşit pe uşă.

Restaurantul Dal Fiume era la doi paşi de malul Tamisei. Chelneriţa ne-a condus la o masă dintr-un colţ, departe de ochi curioşi – probabil presupusese că eu şi James eram la prima întâlnire, dată fiind distanţa respectuoasă pe care o păstram între noi.

Decorul era minunat, intim, dar nu mă puteam bucura de el. Din contră, mi se părea un pic prea retras, prea romantic. Însă eram amândoi înfometaţi şi obosiţi, aşa că am scos un suspin de uşurare când ne-am aşezat pe fotoliile de piele, unul în faţa celuilalt.

Meniurile cuprinzătoare ne-au permis să ne ascundem o vreme în spatele lor. Singura care a vorbit a fost chelneriţa, când ne-a adus apă, iar apoi, un pic mai târziu, două pahare de Chianti. De cum a pus paharul în faţa mea, mi-am amintit. Ciclul meu întârziat. Alcool. Sarcină.

Mi-am trecut degetul pe marginea paharului, gândindu-mă la ce ar trebui să fac. Nu puteam cere să-mi fie luat vinul din faţă, James ar fi bănuit ceva, iar eu nu aveam de gând să împărtăşesc vestea cu el. Nu aici, în decorul acesta care părea să ne sufoce pe amândoi.

M-am gândit la Rose. Oare nu băuse alcool în primele săptămâni de sarcină, înainte să-şi facă testul? Doctorul nu păruse deloc îngrijorat.

Era o veste bună pentru mine. Am luat o înghiţitură de vin, apoi am continuat să mă uit pe meniu, deşi rândurile îmi fugeau în faţa ochilor.

Câteva minute mai târziu, chelneriţa ne-a luat comanda şi a plecat cu meniurile, iar eu am simţit instantaneu lipsa acelei bariere protectoare dintre noi. Nu mai aveam la ce să ne uităm acum, doar unul la celălalt. Stăteam atât de aproape încât îl auzeam respirând.

Mi-am privit soţul în lumina difuză. Părea că mai şi slăbise, între timp. Am mai luat o gură de vin şi am început:

— Sunt atât de furioasă...

— Ascultă, Caroline, m-a întrerupt el, împletindu-şi degetele aşa cum îl văzusem făcând de fiecare dată când discuta cu un client nemulţumit. S-a terminat. Am pus să fie transferată într-un alt departament. I-am spus că, dacă mă va mai contacta vreodată, o să anunţ Resursele Umane.

— Aşadar, este vina ei? Este problema ei? Tu eşti unul dintre partenerii principali din firmă, James. Mi se pare că Resursele Umane ar trebui să fie mai interesate de implicarea *ta* în povestea asta.

Am clătinat din cap, deja nemulţumită de direcţia în care o lua discuţia.

— Şi de ce subiectul ar trebui să fie acum cariera ta? De ce nu căsnicia noastră?

A suspinat şi s-a aplecat spre mine.

— Lucrurile au ieşit la iveală într-un mod nefericit. Dar poate că nu totul este rău. Poate că va ieşi şi ceva bun din asta, pentru noi şi relaţia noastră.

— *Va ieşi şi ceva bun din asta*, am repetat, şocată. Ce ar putea fi bun din ceea ce s-a întâmplat?

Chelneriţa ne-a adus nişte linguri mari pentru paste şi ni le-a aşezat cu grijă în faţă. Tăcerea dintre noi trei era groasă, cât s-o tai cu cuţitul. S-a îndepărtat repede.

— Încerc să-mi răscumpăr vina, Caroline. Sunt aici, promiţându-ţi că o să fac terapie, o să-mi întorc sufletul pe dos, o să fac tot ce va fi nevoie.

Excursia mea de una singură la Londra intenţionasem să fie chiar asta: terapia mea. Până când, bineînţeles, James a venit din proprie iniţiativă la uşa mea. M-am simţit plină de nervi.

— Hai să începem cu întorsul sufletului pe dos, atunci. De ce ai făcut-o? De ce ai lăsat să continue şi după evenimentul de promovare?

O întrebare nouă îmi venise în minte, una la care nu mă gândisem până atunci.

— Te-ai panicat fiindcă încercăm să avem un copil? Din cauza asta ai făcut-o?

A clătinat din cap, privind în jos.

— Absolut deloc. Şi eu vreau un copil la fel de mult pe cât vrei şi tu.

Am simţit luându-mi-se o greutate de pe suflet, dar pe de altă parte mi-aş fi dorit să fi răspuns afirmativ, ca să simt că am desluşit misterul.

— Atunci... de ce?

— Cred că nu sunt pe de-a întregul fericit, a spus, obosit. Viaţa mea a fost atât de al naibii de previzibilă.

— Viaţa noastră, l-am corectat.

A încuviinţat din cap.

— Viaţa noastră, da. Ştiu că tu vrei să fie totul previzibil. În siguranţă. Iar un copil are şi el nevoie de asta...

— Eu vreau să fie previzibil?! Eu vreau siguranţă?

Am clătinat din cap.

— Nu, ai înţeles totul greşit. Tu nu m-ai sprijinit când am vrut să merg la Cambridge pentru că era departe. Tu...

— Nu eu am făcut bucăţi cererea de înscriere, mi-a spus el, sec şi rece.

Netulburată, am continuat:

— Nu ai vrut să avem copii la începutul căsniciei pentru că îţi construiai o carieră şi aveai mult de lucru. M-ai implorat să accept jobul de la fermă pentru că era sigur şi confortabil.

James a început să bată cu degetele în faţa de masă.

— Tu ai acceptat jobul, nu eu, Caroline.

Am tăcut când chelneriţa a venit cu două castroane cu paste şi ni le-a aşezat în faţă. Am privit-o depărtându-se, observându-i fundul perfect. Ochii lui James au rămas aţintiţi la mine.

— Nu vei putea niciodată să ştergi cu buretele ce mi-ai făcut, am spus, împingându-mi deoparte farfuria neatinsă. Pricepi asta? Nu voi putea uita niciodată. Va fi o rană permanentă între noi, chiar dacă relaţia noastră va supravieţui. Cât ne va lua până vom fi fericiţi din nou?

A luat o bucată de pâine de pe masă şi şi-a azvârlit-o în gură.

— Asta depinde numai de tine. Eu ţi-am spus, am terminat-o cu femeia aia. A fost o greşeală a mea, iar acum încerc s-o repar alături de tine, soţia mea.

Mi-am imaginat cum vom fi peste cinci sau zece ani de acum înainte. Dacă James chiar mi-ar rămâne fidel, poate că cealaltă femeie avea să pară într-o bună zi o greşeală veche din trecut. Una peste alta, auzisem că jumătate din cupluri se luptă cu infidelitatea la un moment dat. Însă, în ultimele zile, îmi dădusem seama că acea femeie nu era singura sursă de nefericire din viaţa mea. Stând faţă în faţă la masă, m-am întrebat cum ar fi dacă i-aş împărtăşi toate sentimentele mele. Nu îl vedeam însă deloc ca pe un aliat, ca pe un confident. Îl simţeam în continuare ca pe un adversar şi mi se părea că trebuie să apăr de el adevărurile pe care le descoperisem în călătoria asta.

— Am venit până la Londra ca să-ţi cer iertare, a spus James. Nu-mi pasă cum arată restul vacanţei. Dă-le naiba de planuri. Putem sta numai în cameră şi să mâncăm mâncare chinezească, dacă mă întrebi...

Mi-am ridicat o mână ca să-l opresc.

— Nu, James.

Chiar dacă suferea, sentimentele lui nu mai erau acum prioritatea mea. Ale mele erau în continuare al naibii de rănite.

— Nu mă bucur deloc că ai venit la Londra fără să mă întrebi dacă vreau sau nu să fii aici. Am venit să mă gândesc la ce mi-ai făcut, iar acum mă simt urmărită de tine. Ca şi cum nu mi-ai permite deloc să evadez.

M-a privit uluit.

— Te-am urmărit până aici? Nu sunt un infractor, Caroline!

Cu faţa roşie ca focul, a apucat furculiţa şi a băgat în gură o porţie mare de paste. Le-a mestecat repede şi a mai înfulecat o tură.

— Eşti soţia mea şi te afli într-o ţară străină pentru prima dată în viaţă. Ştii cât de panicat am fost? Hoţi de buzunare, sau vreun psihopat care îşi dă seama că eşti aici singură...

— Iisuse, James, ai puţină încredere în mine. Ştiu şi eu cât de cât să mă orientez în spaţiu.

Paharul de vin mi se golise şi i-am făcut semn chelneriţei că mai vreau unul.

— Culmea, chiar n-am avut niciun fel de probleme de când am venit aici.

— Ei, asta e bine, a zis pe un ton mai blând şi şi-a şters buzele cu şerveţelul. Ai dreptate, ar fi trebuit să te întreb dacă vrei să vin. Îmi pare rău că n-am făcut-o. Dar sunt aici acum şi biletul m-a costat trei mii. Unul de întoarcere nu va fi nici el prea ieftin.

Trei mii?

— Bine, am spus, cu buzele strânse, şi mai nervoasă că dăduse o avere pe un bilet de avion de care nu avea nevoie. Dar poţi să înţelegi că în următoarele câteva zile am nevoie de spaţiu şi de timp pentru mine? Am multe de procesat.

Deşi am procesat destul cât să ştiu ce parte importantă din vechiul meu sine a fost îngropată între timp, mi-am zis cu amărăciune.

A deschis gura şi a expirat lung.

— Dar poate că ar trebui să vorbim despre lucrurile importante, nu?

Am clătinat din cap cu blândeţe.

— Nu. Vreau să fiu singură. Poţi dormi pe canapeaua din cameră, dar atât. Am plecat în călătoria asta de una singură cu un scop.

Dezamăgirea i s-a lăţit pe faţă.

— Bine, a zis, şi a dat deoparte farfuria din care mâncase doar jumătate. O să mă duc în cameră, atunci. Sunt terminat de oboseală.

A scos câteva bancnote din portofel, le-a lăsat pe masă şi s-a ridicat.

— Odihneşte-te puţin, i-am zis, ferindu-mi privirea.

M-a sărutat pe creştet, iar eu m-am crispat.

— O să încerc, a zis.

Nu m-am întors să-l văd plecând. Mi-am mâncat pastele şi am băut al doilea pahar de Chianti. După câteva minute, ecranul mobilului de pe masă s-a luminat. Încruntată, am citit un mesaj trimis de un număr necunoscut.

> **Bună, Caroline! Am mai făcut nişte săpături după ce ai plecat & am găsit nişte piste prin arhiva de manuscrise. Am cerut câteva, le primesc în câteva zile. Cât timp mai stai prin oraş? Gaynor**

I-am răspuns imediat.

> **Bună! Mersi MULT de tot. Mai stau încă o săptămână! Ce fel de documente? Par promiţătoare?**

Mi-am sprijinit coatele de masă, aşteptând nerăbdătoare răspunsul lui Gaynor. În timpul cercetărilor noastre

împreună de la bibliotecă, îmi spusese că manuscrisele pot fi pe de o parte scrise de mână, pe de alta materiale tipărite. Poate mai găsise vreo altă scrisoare, vreo notă de pe patul de moarte despre apotecară?

Am dat click pe răspunsul ei imediat ce l-am primit.

Ambele sunt buletine – un fel de jurnale. Datează din 1791. Nu sunt incluse în presa care a fost digitalizată, de aia nu le-am descoperit de prima dată. Meta datele spun că unul dintre buletine include şi o poză. Cine ştie? Te ţin la curent!

Mi-am închis telefonul. Veştile erau palpitante, recunosc. Dar, uitându-mă la farfuria pe jumătate golită de James, la şervetul lui murdar rămas pe masă, îmi dădeam seama că am probleme mai presante. Chelneriţa mi-a mai oferit un pahar de vin şi am refuzat-o – două la prânz erau mai mult decât suficiente. Aveam nevoie să rămân pe loc câteva momente şi să reflectez.

Dacă era să-i dau crezare lui James, infidelitatea lui fusese cauzată de lipsa de satisfacţie pe care i-o oferea natura previzibilă a vieţilor noastre. Era oare posibil ca amândoi să fi fost nemulţumiţi de exact acelaşi lucru? Şi, dacă da, ce spunea asta despre dorinţa noastră de a deveni părinţi în viitorul apropiat? Nu eram convinsă că un copil ne-ar fi ales pe noi drept părinţi în clipa asta.

Un copil ar fi avut nevoie de un cămin stabil, un sistem educaţional bun şi măcar un părinte care să câştige bine. Sigur, viaţa noastră putea asigura toate aceste lucruri, dar pe de altă parte şi eu, şi James eram nemulţumiţi de direcţia în care mergeam, de drumul ales de noi. Unde pe lista asta se afla entuziasmul nostru, bucuria noastră? Era oare egoist să ne punem fericirea mai presus de nevoile unei alte fiinţe, una care nici nu exista încă?

Înconjurată de clădirile de cărămidă veche ale Londrei, artefacte misterioase şi hărţi uitate, mi-am amintit de ce, cu mult timp în urmă, mă îndrăgostisem de literatura britanică şi de secretele istoriei. Studenta tânără şi deschisă spre aventură începea să iasă din nou la lumină. La fel ca flaconul pe care-l pescuisem din noroi, începeam să scot la suprafaţă o parte din mine care dormitase prea multă vreme. Şi oricât mi-aş fi dorit să-l învinovăţesc pe James că mă ţinuse captivă în America, la fermă, ştiam că nu era în întregime ceva ce făcuse el. Aşa cum spusese chiar el, eu rupsesem aplicaţia de înscriere la Cambridge. Eu acceptasem slujba oferită de părinţii mei.

Dacă era să fiu complet sinceră cu mine, poate că dorinţa mea disperată de a avea un copil nu era decât o altă formă de a-mi ascunde adevărul – că lucrurile din viaţa mea nu erau aşa cum mi-aş fi dorit. Că nu îmi împlinisem încă potenţialul.

Şi, mai rău decât orice... îmi fusese frică până şi să încerc.

În timp ce mă concentrasem la visul de a deveni mamă, oare ce alte dorinţe fuseseră date deoparte, îngropate?

Şi de ce fusese nevoie de o criză existenţială ca să-mi pun în final întrebarea aceasta?

17. ELIZA

9 februarie 1791

Aşa cum promisese Nella, trăsurile începuseră să meargă spre oraş după răsăritul soarelui. Am luat-o pe prima spre Londra, singurele călătoare, murdare şi zdrenţăroase, cu câte un sac din pânză plin de insecte, dintre care unele încă vii, în pragul sufocării.

Niciuna dintre noi nu spusese mare lucru pe durata călătoriei. Eu eram groaznic de obosită, nu închisesem ochii nici măcar o clipă. Nella, în schimb, dormise bine, pentru că sforăise cea mai mare parte a nopţii. Poate că rămânea tăcută din cauza ruşinii de a-mi fi dezvăluit prea multe: iubirea ei pentru Frederick, copilul conceput în afara căsătoriei, pierderea lui teribilă. Oare regreta că împărtăşise prea mult din viaţa ei cu mine, cea pe care voia s-o trimită departe şi să n-o mai întâlnească niciodată?

Trăsura ne-a lăsat pe Fleet Street şi am mers pe străzile pline de noroi până la prăvălia Nellei, trecând pe lângă un magazin cu cărţi, o tipografie şi un hotel. Am citit o reclamă într-o vitrină care promitea extracţii dentare fără durere – trei şilingi numai, şi unde mai pui că includeau şi o înghiţitură de whisky. M-am încordat şi am trecut pe lângă două tinere cu rochii pastelate, dar cu chipurile obosite. Am prins şi o frântură din conversaţia lor, ceva despre o nouă pereche de pantofi. Una dintre fete ducea pe braţ o sacoşă cu cumpărături.

M-am uitat la sacul pe care-l ţineam eu în mână, plin cu insecte târâtoare. Importanţa sarcinii pe care o aveam de îndeplinit îmi aducea valuri de teroare în corp. Să fac rost de ouăle otrăvite pentru domnul Amwell nu mă speriase nici pe departe la fel de mult – un poliţist nu ar fi oprit o fetiţă să o întrebe unde se duce cu ouăle alea. Dar, acum, o privire aruncată în sac de către omul legii ar fi ridicat o

mulţime de întrebări. Nu aveam un răspuns pregătit. M-am străduit să nu întorc capul, ca să văd dacă ne luase cineva urma.

Mă întrebam cum poate Nella să poarte povara fărădelegilor ei în fiecare zi.

Am continuat să mergem grăbit, ferindu-ne de cai şi găini, ajungând în cele din urmă la prăvălie. Niciodată în viaţa mea nu mai fusesem atât de recunoscătoare să mă aflu pe o alee pustie, populată doar de umbre şi şobolani. Odată intrate în încăperea secretă, Nella a aprins focul. Lady Clarence avea să ajungă la unu şi jumătate şi chiar nu aveam nicio clipă de pierdut.

Încăperea s-a încălzit repede şi am scos un oftat de recunoştinţă când am simţit mângâierea focului pe chip. Nella a scos napi, mere şi vin dintr-un dulap, le-a pus pe masă şi m-a îndemnat să mănânc, în timp ce ea îşi făcea de lucru cu ustensilele din atelier.

Am înghiţit repede şi a început imediat să mă doară stomacul. Mi-am apăsat o mână pe burtă, sperând să ascund ghiorăiturile de urechile Nellei. Pentru o secundă, m-am întrebat dacă nu cumva mă otrăvise. Ar fi fost, la urma urmei, un mod convenabil de a scăpa de mine. În timp ce panica îmi creştea, durerea de stomac a început să se mai domolească.

Nella şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs, poate primul râset sincer de când o cunoşteam.

— Te simţi mai bine?, m-a întrebat.

Am dat din cap şi am chicotit, la rândul meu.

— Ce faci acolo?, am întrebat-o, privind-o cum agită sacul plin de insecte.

— Le ameţesc. Sau, cel puţin, pe alea care mai sunt în viaţă. O să le răstorn apoi în găleata asta şi nu vreau să înceapă să zboare pe aici.

Am luat şi eu celălalt sac şi i-am imitat mişcările. Auzeam insectele zumzăind înăuntru, speriate de mişcarea bruscă, şi sinceră să fiu îmi era un pic milă de ele.

— Acum răstoarnă-le aici, mi-a zis şi a împins spre mine găleata, cu piciorul.

Am strâns din dinţi şi am desfăcut sacul, temându-mă de ceea ce aveam să găsesc în el. Am estimat că jumătate dintre insecte erau deja moarte. Celelalte nu au opus mare rezistenţă când le-am răsturnat. Nella a luat cele două găleţi şi le-a pus pe vatră.

— Acum le prăjeşti? Aşa, pur şi simplu?, am întrebat.

A clătinat din cap.

— Încă nu. Căldura focului le va ucide pe cele care mai sunt în viaţă, dar nu le putem prăji în căldarea asta, căci ar însemna să servim mai mult o fiertură de insecte.

— Fiertură?, am întrebat mirată.

— Corpurile lor conţin apă, la fel ca ale noastre. Acum, Eliza, tu ai mai muncit la bucătărie... Ce s-ar întâmpla dacă ai pune douăzeci de peşti pe foc, într-o tigaie mică? S-ar face ei crocanţi, rumeniţi, aşa cum îi vrea stăpâna?

Am clătinat din cap, pricepând în cele din urmă.

— Nu, ar fi umezi şi nefăcuţi.

— Şi îţi imaginezi cum ai putea transforma un peşte ud şi nefăcut într-o pulbere? Ei bine, la fel şi cu insectele astea. Va trebui să le prăjim pe o suprafaţă mai întinsă, în mai multe ture, ca să ne asigurăm că devin crocante.

În mai multe ture?, m-am gândit eu. Asta ar putea dura chiar mai mult decât ne-a luat să le culegem.

— Şi după ce devin crocante?

— Le vom măcina până ce obţinem o pastă atât de fină, încât poate fi lejer dizolvată în apă. Important e să le măcinăm una câte una.

— Una câte una, am repetat eu, şocată.

— De asta Lady Clarence nu ar trebui să ajungă cu nici măcar un minut mai devreme. Vom munci taman până în ultima clipă.

Mi-am amintit momentul în care Nella a aruncat pulberea în foc, creând o vâlvătaie verde. Ce îndrăzneală trebuie să fi avut – să arunci pe apa sâmbetei o zi lungă de muncă grea. Până acum, nu-mi dădusem seama cât de tare detesta ideea de a contribui la moartea unei femei, amanta acelui domn.

Am încercat să-mi mai îmbunătăţesc starea de spirit. Nella îmi spusese clar că nu mă vrea aici după ce această sarcină va fi dusă cu bine la capăt. Dar poate că, dacă îmi duceam cu bine îndatoririle la capăt, avea să se răzgândească şi să mă lase să rămân. Ideea m-a bucurat, mai ales că sângerarea din abdomen mi se oprise în cele din urmă, iar asta nu putea să însemne decât un singur lucru: spiritul domnului Amwell îmi părăsise corpul şi mă aştepta acum la cotitură. Dar oare unde? Un singur loc părea să fie răspunsul corect, cel în care ştia să aveam să mă întorc în curând – proprietatea singuratică a familiei Amwell, de la Warwick Lane.

Cât de mult mi-aş fi dorit să rămân aici şi să prăjesc chiar şi o mie de insecte, în loc să mă întorc în locuinţa unde murise stăpânul! Cine ştie ce formă înfricoşătoare avea să mai ia în viitor?

Când mai rămăseseră douăsprezece minute până la venirea lui Lady Clarence, afară s-a dezlănţuit o furtună. De abia am auzit-o, aşa concentrate cum eram amândouă asupra mojarului şi a castroanelor pline cu pudră.

Dacă Nella avusese de gând să-mi facă mie vânt înainte de sosirea clientei, cred că îşi dăduse seama până acum că nu s-ar fi descurcat fără ajutorul meu. Când mai erau doar şase minute, m-a rugat să-i găsesc un borcan în care

să răstoarne produsul. Cât despre ea, a rămas cu capul aplecat între braţe, apăsând în mojar, cu zgomot şi dinţii strânşi.

Lady Clarence a fost punctuală, a apărut la unu şi jumătate. Nu am schimbat amabilităţi la sosirea ei. Avea buzele strânse şi capul dat arogant pe spate.

— Îl ai gata preparat?, a întrebat.

Picăturile de ploaie i se scurgeau pe faţă de parcă ar fi fost lacrimi.

— Da, a spus Nella cu blândeţe, iar eu i-am întins lui Lady Clarence borcanul cu pudra.

L-a strâns la piept, apoi l-a strecurat sub pelerină. Indiferent cine avea să consume pulberea – iar eu nu aveam scrupulele Nellei – eram cuprinsă de mândrie că produsul era atât de bine făcut, cu atât de multe ore de muncă investite în el. Nici măcar scrisorile pe care le puneam pe foaie pentru doamna Amwell nu îmi produseseră la fel de multă satisfacţie.

Lady Clarence i-a întins o bancnotă Nellei. Nu am văzut cât valora, dar nici nu îmi păsa prea tare.

Când s-a întors să plece, Nella şi-a dres vocea.

— Petrecerea este în seara aceasta?, a întrebat, cu o nuanţă de speranţă în glas.

Mi-am dat seama că se ruga ca întreaga poveste să fie anulată din pricina vremii.

— Aş fi alergat până aici pe ploaia asta dacă nu ar fi fost urgent?, a răspuns Lady Clarence. Oh, nu-ţi mai bate capul, a zis, văzând privirea descumpănită a Nellei. Doar nu tu îi vei turna pulberea în paharul cu lichior domnişoarei Berkwell.

Şi-a încreţit buzele.

— Sper doar să o bea repede, ca să terminăm odată cu asta.

Nella şi-a închis ochii şi s-a strâmbat, de parcă ar fi fost scuturată de un val de greaţă.

După ce Lady Clarence a plecat, Nella a mers la masă, unde stătusem eu mai înainte, şi s-a aşezat în faţa registrului. A înmuiat pana în tuş şi a notat ceva, cu mişcări greoaie, de parcă oboseala ar fi doborât-o în cele din urmă. Câte remedii se străduia să prepare, şi totuşi nu găsise unul şi pentru a-şi vindeca inima rănită... Nu puteam pricepe.

— Nella, nu trebuie să-ţi pară rău, i-am zis. Te-ar fi distrus dacă nu i-ai fi dat pulberea.

În ochii mei, Nella nu făcuse nimic greşit. Ba, mai degrabă, salvase nişte vieţi, inclusiv pe a mea. Cum de nu putea vedea asta?

Nella s-a oprit, cu pana în mână. Fără a răspunde, a continuat să scrie.

> Domnişoara Berkwell. Amanta şi verişoara Lordului Clarence. Cantaride. 9 februarie 1791. În contul soţiei, Lady Clarence.

Ajunsă la ultimul cuvânt, a scos aerul cu zgomot din piept şi m-am gândit că va izbucni în lacrimi. S-a întors spre mine, cu privirea înnegurată.

— Dragă copilă, e vorba că...

A ezitat, de parcă îşi cântărea bine cuvintele.

— E vorba că nu m-am mai simţit aşa niciodată înainte.

Am început să tremur, ca şi cum un vânt rece tocmai ar fi intrat pe uşă.

— Aşa cum?

— Ca şi cum ceva foarte, foarte rău urmează să se petreacă.

În momentele de linişte care au urmat – fiindcă nu am ştiut cum să-i răspund afirmaţiei ei – am devenit tot mai convinsă că un rău fără nume începuse să ne bântuie pe

amândouă. Poate că era de fapt tot spiritul domnului Amwell? Ochii mi-au picat pe cartea cu coperţi vişinii rămasă pe colţul mesei. Cartea de magie. Nella spusese că era destinată casnicelor şi tămăduitoarelor, dar inscripţia de pe coperta din spate conţinea adresa prăvăliei de unde puteau fi achiziţionate şi altele de acelaşi gen.

Teama mea de spiritul domnului Amwell era un motiv destul de puternic ca să merg până acolo. Presimţirea Nellei că un rău era pe cale să se întâmple mă făcea să vreau să mă grăbesc cu cercetările mele.

Afară, ploaia continua să cadă. Dacă Nella avea de gând să mă dea afară, mă aştepta o noapte udă pe străzile Londrei. Nu aveam de gând să mă întorc în casa familiei Amwell şi mă îndoiam că aş fi avut curajul Nellei de a mă strecura în adăposturile unor străini.

— Am de gând să merg la magazinul acela de cărţi de dimineaţă, după ce va sta ploaia, i-am spus şi am arătat spre obiectul vişiniu de pe masă.

Mi-a aruncat o privire sceptică.

— Încă mai vrei să găseşti leacul pentru a alunga spiritul malefic din casă?

Am dat din cap că da, iar Nella a mormăit, apoi a căscat.

— Micuţă Eliza, este timpul să pleci.

A venit mai aproape de mine şi i-am citit milă în ochi.

— Trebuie să te înapoiezi la locuinţa familiei Amwell. Ştiu că îţi este teamă, dar trebuie să mă crezi că nu ai un motiv real. Poate că dacă vei intra pe uşă şi vei striga că te-ai întors, orice urmă din spiritul domnului Amwell, reală sau imaginară, va fi eliberată. Iar de pe inimă ţi se va lua o greutate în acea clipă.

M-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred. Ştiam că exista posibilitatea să mă gonească, dar nu mă aşteptam s-o facă aşa, cu atâta uşurinţă, ba chiar să mă mai arunce şi în

ploaie. Strivisem până şi mai multe insecte decât o făcuse ea; nu ar fi terminat pulberea dacă nu eram eu.

M-am ridicat şi am simţit că ochii mi se umplu de lacrimi.

— Nu... nu vrei să mă mai vezi niciodată, m-am bâlbâit şi am suspinat.

Îmi dădusem seama că nu de locul ăsta de unde eram alungată avea să-mi fie dor, ci de noua mea prietenă.

Măcar am aflat că nu avea sufletul de piatră... S-a ridicat de pe scaun şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare.

— Nu-ţi doresc o viaţă plină de despărţiri, aşa cum am avut eu. Dar eşti încă inocentă, copilă, şi eu nu sunt compania potrivită pe care s-o cultivi. Te rog, pleacă acum.

A luat cartea de magie de pe masă şi mi-a pus-o în braţe. Apoi s-a desprins brusc de mine, s-a dus la vatră şi a rămas acolo, cu spatele.

Când am păşit pe uşă, m-am întors să mai arunc o privire. Stătea cu corpul întors spre flăcări, sfârşit, lipsit de putere. Printre răsuflările ei chinuite, am fost convinsă că o aud plângând.

18. CAROLINE

În prezent, marţi

În aceeaşi zi, după lăsarea întunericului, am părăsit camera de hotel cât de repede am putut, atentă să nu-l trezesc pe James, care dormea adânc pe sofa. I-am lăsat

un bilet lângă televizor, în care îi scriam, scurt, că am ieşit la o cină târzie, însă am sperat să nu-l găsească prea curând.

Am închis uşa încet în urma mea, am aşteptat nerăbdătoare liftul şi am pornit cu paşi repezi pe coridor. Sub picioarele mele, podeaua de marmură strălucea. Am alergat după propria mea reflexie, împinsă de la spate de un entuziasm pe care nu-l mai simţisem de ani buni. Am apucat un măr şi o sticlă de apă plată de pe măsuţa destinată oaspeţilor. Le-am îndesat în geantă, lângă telefon şi hartă, pe care nu m-am mai deranjat să le scot – mai mersesem pe acelaşi drum o dată.

Străzile nu mai erau la fel de aglomerate ca în urmă cu o zi, dată fiind ora înaintată. Erau puţine maşini, şi mai puţini trecători. Am ajuns repede în Bear Alley şi am trecut pe lângă aceleaşi tomberoane pe care le văzusem de dimineaţă, aceleaşi ambalaje aruncate neglijent în jur. Parcă fiecare obiect era încremenit pentru totdeauna în timp.

Am înaintat până în capătul aleii şi am fost din nou surprinsă să o văd: poarta metalică, flancată de stâlpi din piatră. Şi, dincolo de ea, lungindu-mi gâtul, am văzut uşa. Deja avea o altă semnificaţie pentru mine, după ce analizasem hărţile vechi alături de Gaynor, la bibliotecă. Mă simţeam ca şi cum devoalasem deja secrete despre acel loc: acea mică străduţă ce existase cândva, Back Alley; locul numit Fleet Prison; Farringdon Street, care trebuie să fi avut alt nume pe atunci. Se reinventaseră toate cu timpul? Începeam să cred că fiecare persoană şi fiecare loc îşi purtau propria poveste, din care doar foarte puţin ieşea la iveală pentru ochii celorlalţi.

De dimineaţă, mă bucurasem că locul era înconjurat de clădiri aglomerate, cu geamuri, în caz că instalatorul s-ar fi apropiat prea tare de mine. Însă acum nu-mi doream să fiu

văzută. Era şi motivul pentru care ieşisem din hotel după lăsarea întunericului. Cerul avea nuanţa petrolului, iar puţine ferestre din apropiere mai aveau lumina aprinsă. Într-una din încăperi am văzut birouri şi computere, dar niciun angajat întârziat care să-şi mai facă simţită prezenţa pe acolo.

Am privit în jos. La baza porţii încuiate era un semn roşu cu alb, mic, pe care nu-l observasem de dimineaţă. *Proprietate privată, trecerea oprită, Ord. 739 – B*. Ceafa a început să mă furnice.

Am aşteptat un minut. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de zborul unor păsări, probabil vrăbii. M-am apropiat şi mai mult de poartă, m-am urcat pe postament şi am încercat să mă cocoţ pe stâlp. Dacă ar mai fi existat un moment în care să mă răzgândesc, acum era acela. Dacă aş fi fost întrebată ce fac, puteam inventa o scuză sau o explicaţie. Dar după ce aş fi aterizat pe partea cealaltă? Nu aş mai fi avut nicio şansă. Încălcarea unei proprietăţi private ar fi fost evidentă.

Păstrându-mi centrul de gravitaţie cât mai jos ca să nu alunec, mi-am trecut fundul peste stâlp, cu picioarele atârnându-mi caraghios spre interiorul curţii. Apoi, aruncând o ultimă privire în spate, am sărit.

A fost o aterizare lină şi silenţioasă.

Părea că nu se schimbase nimic – atâta doar că eu încălcasem legea, pentru prima dată în viaţă. Dar decizia fusese deja luată.

Deşi era întuneric, m-am pitulat până la tufişul aflat chiar în faţa uşii misterioase. Ramurile erau pline de ţepi şi frunze lungi, de un verde deschis. Mi-am scos telefonul şi am aprins lanterna, încercând să bâjbâi printre rămurele deloc prietenoase.

Am simţit o înţepătură ascuţită în palmă şi am văzut sânge. Mi-am dus palma la gură, să-mi opresc sângerarea,

şi am folosit lanterna pentru a mă uita mai bine în spatele tufişului. Cărămizile din care era construită faţada clădirii erau roase de timp, muşchiul crescuse pe ici, pe colo. Fix în spatele ramurilor se afla uşa de lemn pe care o zărisem de dimineaţă.

Un val de adrenalină mi-a trecut prin corp. De când plecasem din hotel, pe drum până aici, o parte din mine crezuse că momentul ăsta nu avea să vină, de fapt. Poate că Bear Alley avea să fie închisă pentru construcţii, sau poate prea întunecată ca să mai zăresc uşa. Sau poate că aveam pur şi simplu să-mi pierd curajul şi să fac cale întoarsă. Dar acum, fie din curaj, fie din prostie, stăteam la numai câţiva centimetri de uşa misterioasă.

Nu vedeam nici zăvor, nici lacăt. Poate că era nevoie doar să o împingi cu putere şi să intri.

Respiraţia mi s-a accelerat. Adevărul era că începuse să-mi fie frică. Cine ştie ce se afla în spatele uşii? Asemeni personajului principal la începutul unui film horror, îmi dădeam seama foarte bine că lucrul cel mai înţelept ar fi fost s-o iau la fugă. Dar obosisem să tot fac mereu doar ceea ce trebuie, să aleg drumul drept, practic şi lipsit de riscuri.

Era vremea să fac ceea ce îmi doream cu adevărat.

Mă agăţam încă de fantezia în care eram cât pe ce să rezolv şi să dezvălui enigma apotecarei dispărute. După ce, la prânz, vorbisem cu James despre slujba mea şi despre viitorul nostru nesigur împreună, nu mă puteam opri din a-mi imagina oportunitatea de a face o descoperire uluitoare dincolo de acest zid. O descoperire despre care să se scrie în ziare. Poate că nu deschideam doar o uşă veche dintr-o clădire părăsită – poate că era un drum spre o nouă carieră, cea la care visasem cu multă vreme în urmă.

Am scuturat din cap ca să alung visatul cu ochii deschişi. În plus, instalatorul zisese că uşa ducea cel mai probabil la o pivniţă veche. Erau şanse ca întreaga poveste să se răsufle brusc, iar eu să mă consolez cu o felie de pizza în vreo douăzeci de minute. M-am uitat din nou spre poartă, estimând dacă îmi va fi greu sau nu să mă caţăr înapoi pe zid ca să plec.

Am decis să dau la o parte ultimele ramuri din tufiş cu spatele şi umerii, în loc să-mi folosesc mâinile. Am făcut întocmai şi am rămas aproape nezgâriată, apoi am pus degetele pe lemnul rece al uşii şi am aşteptat. Am tras aer în piept, pregătindu-mă pentru ce aveam să găsesc de partea cealaltă, apoi am împins.

S-a clătinat îndeajuns cât să mă facă să înţeleg că nu era încuiată. Am împins-o şi a doua oară, apoi şi a treia, iar în cele din urmă am pus piciorul drept pe uşă şi am apăsat cu toată forţa de care eram în stare. Într-un final, s-a deschis spre interior, cu un trosnet puternic. Mi-am dat seama, consternată, că nu voi avea cum să mai pun uşa la loc, cum fusese, după ce îmi terminam treaba aici.

Un aer uscat, cu aromă de lemn, m-a învăluit din încăpere, şi câteva insecte, trezite din somn, au zburat leneşe pe lângă mine. Mi-am ridicat telefonul ca să luminez ce aveam înaintea ochilor şi am răsuflat uşurată. Nu erau şobolani, şerpi sau cadavre. Cel puţin nu la prima vedere.

Am făcut un pas înainte, cu grijă, mustrându-mă că nu adusesem cu mine o lanternă adevărată. Însă, la urma urmei, chiar nu credeam că voi ajunge atât de departe. Am încercat să văd dacă pot face mai luminoasă lanterna de pe telefon şi am înjurat când am văzut că bateria scăzuse deja la 55 la sută. Fusese complet încărcat când plecasem de la hotel, dar se pare că lanterna consuma mult.

Am luminat ce aveam în faţă şi am distins un coridor, ce părea într-adevăr accesul spre o pivniţă, aşa cum spusese instalatorul. Lumina era insuficientă şi nu îmi dădeam seama cât de departe se întinde.

M-am întors să mă uit la uşă, asigurându-mă că nu se va închide în urmă, apoi am păşit prin coridor, luminând înaintea paşilor pe care îi făceam. La început, cu greu mi-am stăpânit dezamăgirea – chiar nu era mare lucru de văzut. Podeaua era murdară, cu nişte pietre împrăştiate ici şi colo. În rest, nu erau obiecte depozitate, ca şi cum magazia ar fi fost golită de curând. M-am gândit la hărţile pe care Gaynor mi le arătase în acea dimineaţă, la felul în care vechea Back Alley şerpuia desprinzându-se din Bear Alley, devenind abruptă, aproape ca nişte trepte. Îi puteam distinge forma chiar în faţa mea; şi, deşi nu aveam chef să merg mai departe, inima îmi bătea cu putere în piept.

Nu aveam niciun dubiu că mă aflam chiar pe Back Alley – sau pe ce mai supravieţuise din ea.

Am zâmbit, mulţumită de descoperirea făcută, imaginându-mi ce ar spune Burlacu’ Alf dacă ar fi fost lângă mine. Probabil ar fi luat-o la fugă prin jur, entuziasmat, căutând artefacte vintage.

Am simţit o pală de aer şi am ridicat privirea în direcţia de unde venise. O altă uşă se afla chiar în faţa mea. Uşor crăpată, creând un curent cu uşa cealaltă, pe care o lăsasem în urmă. Am simţit pielea de pe braţe făcându-se de găină, iar ceafa începea să mă furnice de nerăbdare. Fiecare muşchi din corp mi s-a încordat, pregătindu-mă să o iau la fugă sau să ţip.

Sau… să privesc mai îndeaproape.

Până în acest punct, intrarea mea forţată pe acest teritoriu străin fusese oarecum previzibilă. Ştiam că uşa exterioară exista, bănuiam că dădea pe un culoar dărăpănat, părăsit, care fusese cândva o stradă, un pasaj,

peste care se construise o clădire. Mă aşteptam ca acest coridor să nici nu fie prea interesant, în definitiv.

Până aici, totul se conformase aşteptărilor mele. Dar uşa *asta*? Ea nu era pe hartă.

Eram disperată să arunc o privire înăuntru. Mi-am spus că doar atât voi face, voi băga un ochi pe uşă. Era deja întredeschisă, aşa că m-am hotărât să vâr telefonul cu lanterna aprinsă înăuntru, să arunc o privire, apoi s-o iau din loc. Bateria scăzuse deja la 32 la sută. Nu aveam de gând să rămân pe aici în întuneric.

Am înjurat în timp ce păşeam spre uşă. Mă întrebam dacă nu devenisem nebună cu acte în regulă. Nu era ceva ce făceau de obicei oamenii aflaţi în toate minţile, nu-i aşa? Nici nu mai eram sigură că întreaga căutare mai era cumva despre apotecară. Oare îi vânam în continuare povestea, ori mă încadram în acea categorie de oameni care au nevoie de o aventură plină de adrenalină după o mare deziluzie sau pierdere?

Dacă avea să mi se întâmple ceva – să alunec, să fiu muşcată de un animal turbat, să mă rostogolesc pe trepte sau pe sub podeaua desprinsă – nimeni nu avea de unde să ştie. Aş fi stat aici moartă, pentru cine ştie cât timp, înainte să fiu descoperită. James s-ar fi gândit cu siguranţă că l-am părăsit definitiv, în cele din urmă. Inima îmi bătea acum şi mai tare. Mi-am spus că o să mă uit cât mai repede, apoi o să mă car naibii de aici.

Am dat de perete uşa. Era într-o stare mai bună faţă de cea din exterior – uscată, lipsită de rugină, nici măcar nu a scârţâit. Am rămas în prag şi am plimbat lanterna dintr-o parte într-alta.

Încăperea era mică, nu mai mult de zece pe doisprezece, iar podeaua era murdară, la fel ca restul. Nu era nimic înăuntru. Nici unelte, nimic.

Peretele din spate avea ceva straniu. Dacă ceilalţi pereţi erau din cărămidă, asemeni întregii clădiri, ăsta era făcut din lemn. Avea rafturi fixe, ca şi cum cândva ar fi fost acolo o bibliotecă sau un dulap. M-am apropiat, curioasă să văd dacă se afla ceva pe rafturi. Poate cărţi vechi, ceva rămăşiţe ale trecutului. Dar nu era nimic interesant. Rafturile erau crăpate, iar vreo câteva chiar se desprinseseră şi căzuseră în mijlocul încăperii.

Şi totuşi, era ceva la peretele ăsta care nu-mi dădea pace.

Am făcut un pas în spate, ca să cuprind întreaga cameră cu privirea. Mi-a venit în minte o imagine din timpul căutărilor prin noroi cu Alf, care spusese atunci ceva în genul: nu cauţi un obiect, ci mai degrabă o absenţă, o inconsistenţă a lucrurilor, nepotrivirea lor. M-am încruntat.

Mi-am dat seama că rafturile desprinse proveneau toate dintr-o anumită parte a zidului, cea din stânga, în margine. Am apropiat lanterna de locul acela. Rafturile vecine celor care se prăbuşiseră de abia se mai ţineau – am pus mâna pe ele şi le-am clătinat puţin, desprinzându-se şi ele imediat. De ce naiba doar rafturile de pe partea asta erau atât de prost prinse, de parcă structura din spatele lor ar fi fost nepotrivită susţinerii unei greutăţi...

Am scos un suspin când mi-am dat seama. Mi-am acoperit gura cu mâna. Din instinct, am făcut un pas în spate.

— Nu, nu poate fi, am spus cu voce tare şi mi-am auzit ecoul în camera goală.

O uşă interioară.

Un secret.

Pentru bărbaţi, un labirint.

Primele cuvinte ale biletului din spital mi-au venit brusc în minte şi am înţeles pe loc despre ce era vorba – uşa asta, care cu siguranţă ducea undeva, trebuia să rămână

ascunsă în spatele unui perete fals, cu aspectul unui dulap. Dacă vreun constructor sau arhitect ar fi intrat acum în această încăpere, cu siguranţă ar fi observat şi el inconsecvenţa care îmi sărise mie în ochi. Dar, ţinând cont de starea în care se găsea lemnul, era evident că nimeni nu mai intrase aici de decenii bune.

Nimeni nu descoperise uşa secretă.

M-am aplecat şi m-am uitat după o clanţă, dar nu exista aşa ceva. Mi-am apăsat palma pe perete, strângând din dinţi când am simţit sub degete plasă de păianjen. Mi-am şters mâna pe pantaloni şi am dus lanterna mai aproape de perete. Într-adevăr, acolo, sub un raft, se afla un mic mâner, de abia vizibil. L-am apăsat.

Fără nici măcar un scârţâit sau un geamăt, uşa secretă s-a dat de perete, de parcă ar fi fost recunoscătoare că o descoperise cineva după atâta timp, în sfârşit.

Cu o mână nesigură lipită de perete, am ridicat telefonul, care de abia mai avea baterie. Chiar şi aşa, lumina a străbătut întunericul încăperii. Apoi, fără să mai pot respira din pricina emoţiei, am luat aminte la ce se afla în faţa mea: tot ceea ce fusese pierdut şi îngropat pentru mult, mult prea multă vreme.

19. ELIZA

10 februarie 1791

M-am trezit în acea dimineaţă rece în zgomotul unei trăsuri care trecea în goană, cu roţile ei metalice scârţâind pe dalele străzii. Adormisem nu departe de prăvălia Nellei, ascunsă într-un şanţ din Bartlett Passage. Era umed şi mai puţin confortabil decât adăpostul unde mă cuibărisem cu o noapte în urmă, dar în orice caz o variantă mai bună decât patul meu cald din casa Amwell cea încă bântuită.

Imediat ce m-am trezit, mi-am încleştat dinţii, aşteptând să văd dacă nesuferitele dureri de burtă se întorseseră – dacă spiritul domnului Amwell nu mai putea fi păcălit şi îşi făcea din nou simţită prezenţa. Dar nu era cazul. Nu mă mai duruse burta de o zi întreagă, iar sângerarea aproape încetase. Deşi mă simţeam recunoscătoare că aşa stăteau lucrurile, eram convinsă totuşi că spiritul lui mă aştepta la cotitură. Ideea mă înfuria; poate că fusese într-adevăr stăpânul meu în zilele lăsate în urmă, dar acum nu mai era aşa. Nu eram jucăria lui, pe care s-o tortureze până la moarte.

M-am gândit apoi şi la petrecerea doamnei Clarence din seara trecută. Dacă totul mersese conform planului, domnişoara Berkwell era moartă acum. Imaginea era înfricoşătoare, dar mi-am amintit ce îmi spusese Nella despre trădare şi despre cum răzbunarea putea fi un adevărat leac. Poate că acum doamna Clarence se va putea dedica propriei căsnicii şi va avea un copil.

M-am ridicat cu picioare încă puţin instabile şi mi-am netezit fustele. Aveau nevoie să fie spălate cât mai curând. Degetele mele au mângâiat coperta cărţii pe care o aveam în buzunar. Cartea de magie. Era urgent să găsesc adresa trecută în ea, căci altfel nu aveam prea multe speranţe de a scăpa reşedinţa Amwell de fantomele care o bântuiau.

Am pornit spre librărie, luând-o pe Basing Lane. Noaptea în care nu dormisem îmi dăduse o stare ciudată – mă simţeam sălbatică, asemeni unui animal. Capul mă durea, iar mâinile îmi tremurau neîntrerupt. Oamenii treceau pe lângă mine ca printr-o ceaţă groasă. Băieţii mesageri alergau care mai de care împingându-şi cărucioarele, pescarii îşi etalau prada, iar un bărbat în vârstă biciuia o capră. Pantofii mă strângeau şi îmi era tot mai greu să lupt cu tentaţia de a mă întoarce acasă, sau măcar la biroul pentru distribuţia forţei de muncă, de unde mă pescuise doamna Amwell prima dată. Eram de o sută de ori mai bine pregătită acum decât fusesem atunci. Pe de o parte, ştiam să scriu şi să citesc. Apoi, fusesem angajata unei familii de vază. Cu siguranţă, serviciile mele ar fi putut fi cerute şi în altă parte, într-o casă lipsită de spirite rele.

În timp ce mergeam spre prăvălia de cărţi cântăream în minte toate acestea, şi curând mi-am dat seama că nu o puteam abandona pe doamna Amwell. Avea să se întoarcă din Norwich în câteva săptămâni. Până atunci, speram să curăţ locuinţa de fantomele domnului Amwell şi a Johannei. Nu-mi imaginam cum ar putea o altă fată să scrie scrisorile stăpânei mele – era o sarcină concepută special pentru abilităţile mele.

În plus, un spirit hotărât putea călători în urmărirea victimei sale. Dacă mă găsise la prăvălia Nellei, fantoma domnului Amwell m-ar fi putut hăitui prin întreaga Londră. Nici dacă mă întorceam la Swindon nu aş fi scăpat cu adevărat; dacă fantoma putea trece şi prin pereţi, era clar că distanţele nu erau în stare s-o oprească. Trebuia să fac de petrecanie spiritului, nu să fug degeaba din calea lui.

Miza era foarte mare. Să învingă fantoma răuvoitoare conta cel mai mult pe lume. Aşa că m-am bucurat să ajung la adresa căutată, şi să mă aflu chiar în faţa librăriei... dar bucuria mi-a fost de scurtă durată. Acolo era o băcănie.

Nici urmă de magazinul de cărţi. Am început să simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, gâtul mă ustura, iar picioarele mă dureau teribil.

Mergând înapoi pe Basing Lane, şuieratul vântului printre clădiri mi-a atras atenţia. Foarte retrasă, se afla o mică alee, îngustă cât să treacă o singură persoană. Chiar la intrare, era o prăvălie cu un semn din lemn lipit pe uşă – *Magazin de Cărţi şi Jucărioare*. Am scos un suspin – prăvălia era aproape ascunsă, trecusem deja pe lângă ea... parcă ar fi vrut să se sustragă privirii. Dacă Nella ar fi fost aici, mai mult ca sigur că s-ar fi arătat dezamăgită fiindcă nu desluşisem misterul mai repede.

Am pus mâna pe mânerul uşii şi am păşit înăuntru. Încăperea nu era mare, cam de dimensiunea camerei de desen a doamnei Amwell, şi era pustie, cu excepţia unui singur bărbat, aflat dincolo de tejghea, cu faţa îngropată în cotorul unei cărţi de o grosime impresionantă. Mi-am luat câteva clipe pentru a examina încăperea: doar câteva rafturi cu jucării şi o zonă restrânsă cu câteva volume, în spate. Prăvălia avea un aer umed şi mirosea a drojdie, probabil datorită faptului că se afla lângă o brutărie. Am închis uşa în spatele meu şi clopoţelul a scos un clinchet slab.

Bărbatul m-a privit pe deasupra ochelarilor, mirat.

— Pot să te ajut?

Am văzut că era foarte tânăr, cu doar câţiva ani mai mare decât mine.

— Cărţile, am spus, şi am arătat spre zona în care se aflau volumele. Pot să le răsfoiesc?

A dat din cap, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre cartea pe care o citea. Am avut de făcut doar vreo cinci paşi ca să străbat întreaga încăpere. Am observat că pe rafturi se găsea câte un semn, ce indica subiectul tratat în volumele respective – Istorie, Medicină, Filosofie. M-am

întrebat dacă oare cartea mea de magie provenea de pe raftul de Medicină, sau dacă ocultismul avea secţiunea lui separată.

M-am aplecat să mă uit şi la raftul de jos, aproape de podea, şi am scos un suspin de surpriză – era un semn pe care se afla scris Artele Magiei. Nu erau decât vreo zece cărţi în acea secţiune şi aveam de gând să o răsfoiesc pe fiecare dintre ele. Am deschis-o pe cea din colţul mai îndepărtat, din stânga, şi m-am crispat la vederea ilustraţiilor de pe primele pagini. Păsări mari, negre, cu suliţe străbătându-le piepturile. Triunghiuri şi cercuri, formând diverse figuri şi combinaţii neobişnuite. Pasaje lungi, scrise într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Am pus cartea la locul ei înapoi pe raft, sperând să am mai mult noroc cu următoarea.

Următoarea era mult mai subţire, cam pe jumătatea primei, şi avea un cotor frumos colorat. Am dat câteva pagini până am ajuns la cea pe care era trecut titlul: *Vrăji pentru o Gospodărie Modernă*. M-am bucurat să descopăr că era scrisă în engleză, fără simboluri stranii. Era plină cu reţete folosite în viaţa cotidiană, deşi nu unele care ar prinde bine la gătirea unui stufat sau a unei budinci.

Elixirul pentru a-i face pe Copii să nu mai Mintă

Fiertură pentru a Stabili Genul unui Copil încă din Uterul Mamei

Tinctură pentru a-ţi Asigura o Mare Avere peste Noapte

Fiertură pentru a Şterge Anii de pe Corpul unei Femei

Fiecare reţetă părea mai stranie decât cea de dinaintea ei, dar am început să nutresc tot mai mult speranţa că în această carte s-ar putea afla ceea ce căutam eu. M-am aşezat într-o poziţie mai confortabilă, strângându-mi picioarele sub mine. Am citit mai departe cu atenţie, să nu-mi scape nicio reţetă, căutând referirile la spirite sau fantome.

> Tinctură pentru a Şterge Memoria, în General sau în Particular

> Filtru pentru a Instala Afecţiunea în Obiectul Dorit, chiar dacă este Lipsit de Viaţă

> Elixir pentru a Face Plămânii unui Nou-Născut Decedat să Respire din Nou

M-am oprit, simţind o respiraţie caldă pe ceafă.

— Propria mea mamă a folosit vraja asta, a spus o voce din spatele meu.

Am închis cartea brusc, ruşinată.

— Scuze, a spus băiatul şi s-a depărtat un pic. Nu am vrut să te sperii sau stânjenesc.

Era băiatul de la tejghea. L-am privit de data asta mai îndeaproape şi i-am văzut coşurile de pe bărbie şi rotunjimea feţei.

— Nu-i nimic, i-am zis, ţinând cartea încă închisă în poală.

— Eşti cumva o mică vrăjitoare?, m-a întrebat, cu un rânjet uşor timid.

Am clătinat din cap, ruşinată.

— Nu, doar sunt curioasă, asta-i tot.

A încuviinţat din cap, mulţumit de răspuns.

— Sunt Tom Pepper. Încântat că ai călcat pragul prăvăliei mele.

— Mu... mulţumesc, m-am bâlbâit. Eu sunt Eliza Fanning.

Deşi îmi doream din tot sufletul să redeschid cartea şi să mă reapuc de citit, nu-mi displăcea prea tare nici să mă uit la Tom.

El şi-a aruncat o privire asupra cărţii.

— Să ştii că nu te-am minţit. Cartea asta i-a aparţinut mamei mele.

— Mama ta este vrăjitoare, atunci?

Doar îl tachinam, dar el nu a râs, aşa cum m-aş fi aşteptat.

— Nu, nu era vrăjitoare. Doar o femeie care îşi tot pierdea copiii nenăscuţi – nouă până la mine – şi, în disperarea ei, a folosit elixirul de pe pagina pe care tocmai ai închis-o. Pot?

Mi-a luat volumul din braţe şi a răsfoit până la pagina pe care tocmai o citisem.

— Potrivit tatălui meu, mă născusem mort, la fel ca cei de dinaintea mea. Vraja asta m-a readus la viaţă. Dacă mama încă ar mai fi trăit, ţi-ar fi putut spune chiar ea lucrurile astea.

— Îmi pare rău, i-am şoptit, cu faţa apropiată de a lui.

Şi-a umezit buzele şi a privit spre uşă.

— Ăsta este magazinul tatălui meu. L-a deschis după moartea mamei. Toate jucăriile pe care le vezi acolo, în faţă – toate i-au aparţinut ei. Lucruri pe care le-a colecţionat de-a lungul anilor pentru copiii pe care spera să-i aibă. N-au fost folosite niciodată.

— Când a murit mama ta?

— La scurt timp după ce m-am născut. În aceeaşi săptămână, mai exact.

Mi-am dus mâna la gură.

— Deci ai fost primul copil care a supravieţuit, iar ea nu...

Tom a început să se joace cu pieliţa unui deget.

— Unii spun că este blestemul magiei. Motivul pentru care volumele cum este cel pe care-l ţii în mână ar trebui arse.

M-am încruntat, fără să înţeleg prea bine, iar Tom a continuat:

— Ei spun că preţul magiei este ăsta: există o pierdere pentru fiecare lucru câştigat uşor. Pentru fiecare vrajă care iese bine, undeva, în lumea largă, ceva începe să meargă al naibii de greşit.

Am privit cartea. Mi-ar fi luat pe puţin câteva ore să citesc toate vrăjile din ea. Şi, chiar şi aşa, cine ştie dacă aş fi găsit ceva care să-mi fie de trebuinţă?

— Tu crezi în blestemul magiei?, l-am întrebat.

Tom a ezitat.

— Nu ştiu ce să cred. Ştiu doar că acest volum este foarte special pentru mine. Nu aş fi aici dacă el nu ar fi existat.

Mi-a aşezat apoi cartea în mâini.

— Vreau să fie al tău. E cadou, dacă ţi-l doreşti.

— Eh, nu, chiar pot plăti, sigur...

Mi-am băgat mâna în buzunar, scotocind după o monedă.

M-a oprit cu un gest.

— Aş vrea ca această carte să ajungă la o persoană de care îmi place, nu la un necunoscut.

Am simţit o căldură cuprinzându-mi obrajii, iar stomacul mi-a tresăltat într-un fel ciudat.

— Mulţumesc, am spus şi am strâns cartea la piept.

— Doar promite-mi un lucru, a zis. Dacă vei găsi o vrajă care funcţionează, vei trece pe aici să mi-o împărtăşeşti şi mie.

— Promit, am zis şi m-am ridicat în picioare, simţind furnicături.

Nu voiam să plec, dar nu găseam niciun motiv pentru care să mai rămân. În drum spre uşă, m-am mai întors o dată.

— Şi dacă încerc o vrajă şi nu merge?

Asta a părut să-l ia prin surprindere.

— Ei bine, dacă vraja nu merge... înseamnă că această carte nu-i bună de nimic şi trebuie să vii înapoi ca să-ţi dau alta la schimb, mi-a spus, cu ochii scânteindu-i.

— Atunci, oricum ar fi...

— Ne vom mai vedea. O zi bună, Eliza.

Am ieşit pe uşă simţind ceva ciudat, o ameţeală complet nouă, ceva ce nu mai trăisem în doisprezece ani de viaţă. Era straniu şi fără nume, fiind convinsă că era cu totul altceva decât foame sau oboseală, pentru că ele nu îmi făceau pasul atât de uşor şi pielea atât de fierbinte. Am mers spre curtea bisericii St. Paul şi am găsit o bancă liberă. Una pe care puteam sta în linişte să citesc fiecare vrajă şi, dacă aveam noroc, să curăţ casa Amwell chiar în acea zi.

Mi-am dorit din tot sufletul să găsesc o vrajă care să-mi aducă lucrul pe care-l căutam, în această carte de posibilă magie. Ceva care să îndepărteze spiritele, să repare ceea ce fusese stricat, dar şi ceva care să-mi ofere ocazia să mă întorc în prăvălia cu cărţi şi să-i împărtăşesc lui Tom Pepper vestea cea bună, cât mai curând posibil.

20. NELLA

10 februarie 1791

Acel demon care decisese cu mult timp în urmă să se strecoare în trupul meu – să-mi strâmbe şi să-mi încovoaie oasele, să-şi înfăşoare degetele nemiloase în jurul încheieturilor şi coapselor mele – a început în cele din urmă să-mi înainteze şi spre cap. De ce nu ar fi făcut-o? Craniul este construit din os, la fel ca o mână, ca un piept. Îşi poate face cu uşurinţă culcuş şi acolo.

Dar, în timp ce în degete şi în încheieturi îmi insufla căldură şi amorţeală, în creier a luat o altă formă: un fel de agitaţie, tremur, un răpăit asemănător cu al ploii, care nu înceta vreodată.

Ceva se apropia, eram sigură de asta.

Oare avea să vină din interior, oasele aveau să mi se topească într-o masă diformă, lăsându-mă invalidă pe podeaua prăvăliei mele? Sau avea să vină din exterior, să se bâţâie dinaintea mea ca şireangul în faţa unui condamnat la moarte?

A început să-mi fie dor de Eliza încă din clipa în care am gonit-o de aici. Acum, în timp ce-mi făceam de lucru cu frunzele de rozmarin, absenţa ei era la fel de reală ca urmele de pulbere de pe degetele mele. Oare fusese o cruzime să o îndepărtez, chiar dacă temerile ei mi se păreau copilăreşti? Nu credeam că locuinţa familiei Amwell era bântuită, aşa cum era convinsă Eliza – dar oare ce credeam eu era important, cât timp nu eu eram cea care dormea sub acel acoperiş?

Mă întrebam cum se va fi simţit, reîntoarsă la casa Amwell, cu rochia murdară din pricina peregrinărilor noastre pe câmp, cu mânuşile jerpelite şi sfâşiate de spini, cu o cărţulie ingenuă care nu avea cum să înlăture fantome care existau doar în imaginaţia ei colorată.

Speram ca, în timp, să înveţe să înlocuiască asemenea plăsmuiri cu lucruri mai concrete: un soţ pe care să-l iubească, copiii pe care să-i hrănească, tot ceea ce eu nu putusem avea. M-am rugat ca ea să se trezească o nouă Eliza în dimineaţa asta şi să nu se mai gândească la mine niciodată. Chiar dacă îmi lipsea ciripitul ei vesel, ştiam să înving dorul de o persoană. Avusesem destul timp să mă obişnuiesc cu sentimentul.

Am continuat să rup frunzele de rozmarin până ce din camera ce funcţiona pe post de depozit s-a auzit mişcare: un plâns panicat, apoi bătăi isterice în peretele cu rafturi. M-am uitat prin crăpătură şi am văzut-o pe Lady Clarence, cu ochii măriţi de spaimă, uriaşi ca nişte farfurii. Ţinând cont de cum decursese întâlnirea noastră din ziua trecută, nu puteam spune că eram în totalitate surprinsă de prezenţa ei aici, dar cumva mă alarmase starea în care se afla.

— Nella!, a ţipat ea. Eşti acolo?

Am deschis repede uşa şi i-am făcut semn grăbită să intre. Vestmintele ei scumpe erau acum murdare la poale, ca şi cum ar fi făcut o mare parte din drumul până aici pe jos.

— Nu am mai mult de zece minute la dispoziţie, a zis ea, aproape prăbuşindu-se în braţele mele. Am plecat sub un fals pretext, ceva legat de treburile moşiei.

M-am încruntat, iar confuzia trebuie să mi se fi citit pe chip.

— Oh, ceva a ieşit al naibii de prost, a zis ea. Dumnezeule, n-o să pot niciodată...

În timp ce ea îşi dădea ochii peste cap, eu treceam în minte ca în revistă toate posibilităţile. Aruncase din greşeală pudra? Îi intrase în ochi, îi ajunsese pe buze? I-am cercetat chipul, căutând răni pline de puroi, dar nu am găsit niciunele.

— Ştttt, am încercat s-o liniştesc. Ce s-a întâmplat?

— Licuricii, a suspinat ea, sughiţând în acelaşi timp. Insectele alea. Totul a mers anapoda.

Nu-mi puteam crede urechilor. Nu produseseră nicio daună? Eram sigură că eu şi Eliza ne-am dus pe câmpul potrivit şi am recoltat insectele potrivite. Cu toate astea, la cât de întuneric fusese, poate că făcusem o greşeală? Poate că ar fi trebuit mai înainte să le testez pe propria mea piele, să văd dacă îmi provoacă iritaţie, şi apoi să fac pulberea.

— Femeia este încă în viaţă?, am întrebat, ducându-mi o mână la gât. Te asigur, pudra a fost făcută în aşa fel încât să fie fatală.

— Oh!, a strigat ea şi a izbucnit în lacrimi. E chiar foarte mult în viaţă. Mai vie ca niciodată.

Inima mi s-a oprit în loc pentru o clipă. Am simţit o uşurare imensă că o femeie nu-şi pierduse viaţa de pe urma mâinilor mele. Poate că acum mai aveam o şansă să o fac pe Lady Clarence să se răzgândească. Apoi, stomacul mi s-a strâns. Dacă Lady Clarence credea că i-am vândut o pulbere greşită, cu intenţie? Dacă avea de gând să mă dea pe mâna autorităţilor, aşa cum mă ameninţase deja că o va face?

Am făcut un pas spre caietul meu cu taine, din instinctul de a-l proteja, dar ea a continuat:

— E vorba despre el. Despre soţul meu. Este mort. Lordul Clarence este mort.

Am rămas cu gura căscată.

— Cu... cum?, m-am bâlbâit. Nu aţi instruit servitoarea să îi dea pulberea amantei?

— Nu arunca vina asupra mea, femeie!, a izbucnit. Camerista a pus pulberea în lichiorul de smochine servit la desert, aşa cum fusese planul.

S-a aruncat apoi pe scaun şi a început să-şi depene povestea:

— Era imediat după cină. Domnişoara Berkwell stătea la câteva scaune distanţă de mine şi de soţul meu, care se afla în dreapta mea. M-am uitat la ea cum ia o înghiţitură din cupa elegantă de cristal, apoi îşi duce imediat mâna la gât, cu un zâmbet lasciv pe chip. A început să-şi depărteze şi să-şi apropie picioarele... puteam vedea totul, Nella! Vedeam cum se simte, dar am început să mă tem ca nu cumva cineva să mă surprindă spionând-o, aşa că am început să discut cu prietena mea dragă Mariel, care îmi povestea despre vizita ei recentă la Lyon. Abia după un timp mi-am mai ridicat ochii spre domnişoara Berkwell.

Lady Clarence părea să-şi piardă răsuflarea.

— Dispăruse, la fel şi soţul meu. Luaseră şi paharul de cristal cu ei. Nu puteam crede cum de i-am pierdut din vedere. Eram convinsă că nu voi mai vedea chipul ei niciodată. Mi-i imaginam fugind spre un colţişor ascuns pentru ultima dată, şi m-a bucurat gândul.

Am rămas nemişcată, creându-mi în minte scena descrisă de ea. Masa încărcată de bunătăţi, pregătită pentru cină, rochiile elegante ale invitatelor, lichiorul dulce de smochine, pudra verde, delicată, care se ascundea în pahar.

— Apoi, însă, am devenit neliniştită, a continuat Lady Clarence. M-am gândit că totul se întâmplă prea repede. M-am temut că femeia, prea cuprinsă de dorinţă, o să uite să bea din pahar cantitatea necesară. Te rog, îmi poţi da nişte vin ca să mă mai calmez?

M-am dus la dulap, am luat un pahar şi i-am turnat vin, apoi i l-am aşezat în faţă.

— Am început să mă sperii, Nella, şi am luat în calcul să merg să-i caut, să-i confrunt. Dar am rămas cu toate astea înţepenită pe loc, în timp ce Mariel îmi povestea mai

departe despre Lyon. Mă rugam ca, din clipă în clipă, soţul meu să intre în salon şi să-mi spună că verişoarei lui i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

A început să tremure, privind în jos.

— Apoi am văzut o fantomă venind pe coridor! Fantoma domnişoarei Berkwell. Aproape că am urlat de groază. Mi-am înăbuşit ţipătul la timp – gândeşte-te ce ar fi crezut invitaţii! Mi-am dat seama, uşor, uşor, că nu era o fantomă. Era chiar ea, în carne şi oase. Avea aluniţa de pe gât, acum roşie, mărită, de parcă buzele soţului meu tocmai fuseseră lipite acolo.

A scos un suspin.

— Avea o privire înfricoşată. E şi foarte tânără, uşor de impresionat. Aproape că s-a prăbuşit în braţele primei persoane care i-a ieşit în cale, fratele Lordului Clarence, care mai este şi doctor. A luat-o şi el imediat la fugă pe coridorul de unde venise ea. S-a creat haos, oamenii au început să se repeadă care-încotro. Din bibliotecă am auzit ţipete, care îmi dădeau de înţeles că îl găsiseră acolo. Avea hainele încă pe el, slavă Domnului. Pe măsuţa de lângă fotoliu era cupa goală de cristal. Probabil că dăduse pe gât toată băutura. Oh, Nella, nu mi-am imaginat că se va petrece totul atât de repede!

— V-am spus că jumătate de borcan va ucide persoana în numai o oră. Cât fusese în pahar?

Pe faţa femeii a apărut ceva ce aducea puţin a vinovăţie.

— Camerista cred că a turnat tot borcanul.

Plângea şi se legăna pe scaun. Am clătinat din cap, tulburată – cu atâta pulbere, nu-i de mirare că murise imediat.

Lady Clarence era scandalizată în schimb nu doar de moartea soţului, cât şi de comportamentul amantei.

— Îţi vine să crezi că, în timp ce priveam cadavrul lui, domnişoara Berkwell s-a apropiat de mine şi mi-a cuprins

talia, apoi a început să plângă? Mi-a spus că fusese ca un tată pentru ea! Mi s-a părut un lucru bolnav şi aproape am întrebat-o dacă şi cu tatăl ei adevărat s-ar fi comportat la fel cum a făcut-o cu soţul meu!

A râs amar, înfricoşător.

— Acum sunt o văduvă bogată, dar tot ce îmi doresc este lucrul la care tânjeam şi înainte. Un copil! Îmi arde limba şi numai s-o spun, pentru că nu voi mai avea niciodată un copil, Nella, niciodată!

Mă puteam pune în pielea ei când venea vorba despre copii, era adevărat. Dar un amănunt din povestea abia auzită mă îngrijora cel mai tare.

— Spuneaţi că fratele ei, care este doctor, a constatat decesul?

A încuviinţat din cap.

— Da, un bărbat foarte amabil. L-a declarat mort pe soţul meu la mai puţin de cinci minute de când domnişoara Berkwell a alergat speriată în salonul unde luasem cina.

— Şi nu şi-a pus întrebări legate de paharul gol care se afla pe măsuţă?

Lady Clarence părea sigură că nu.

— A întrebat ce-i cu el, dar domnişoara Berkwell l-a revendicat imediat, spunând că este al ei. A zis că venise cu el în bibliotecă ca să-i arate o nouă tapiserie, deoarece era mai nou interesată de arta textilelor. Nu putea spune că au împărţit băutura, nu-i aşa? Pentru că lumea şi-a fi dat seama că făcuseră mai mult decât să se bucure de *artă*.

— Şi borcanul?, am întrebat. L-aţi aruncat, l-aţi ascuns pe undeva?

— Ah, da. Camerista mea l-a dus în pivniţă. Doar bucătarul mai are de ce să cotrobăie pe acolo. Poate chiar la noapte mă strecor şi îl arunc.

Am scos un oftat de uşurare, bucurându-mă că măcar recipientul era bine ascuns. Chiar şi dacă ar fi fost găsit, nu ar fi fost totul pierdut. Toate borcanele şi flacoanele ce plecau din prăvălia mea aveau o simplă gravură, cu un urs.

— Deşi nu poate să conducă pe nimeni la mine, este mai bine să dispară definitiv cât mai curând.

— Cu siguranţă, a fost de acord femeia. Chiar m-am mirat că există un desen pe acel borcan.

Şi-a recompus trăsăturile, treptat, venindu-şi în simţiri. O viaţă întreagă de maniere rigide nu putea fi aşa uşor dată uitării.

— Doar acel mic urs, am spus, arătând spre o sticlă pe care era acelaşi desen. Trebuie să aibă un semn distinctiv. Imaginaţi-vă cum ar fi ca o persoană întâmplătoare să primească o linguriţă din recipientul greşit...

M-am oprit la timp, ruşinată de ceea ce tocmai eram pe cale să spun, ţinând cont de povestea pe care mi-o împărtăşise.

Însă ea nu a părut să bage de seamă. A mers până la dulap, încruntată.

— Da, pe borcanul meu era această imagine, dar mai era şi altceva...

A luat un recipient şi l-a studiat.

— Nu, astea de aici nu sunt identice cu al meu. Al meu avea şi nişte cuvinte pe margine. Sunt sigură.

Am simţit un tremurat prin tot corpul şi am râs nervos, strident.

— Nu, mai mult ca sigur vă înşelaţi. Cum aş putea pune eu nişte cuvinte pe un borcan care conţine otravă?

— Te asigur, a continuat Lady Clarence. Erau litere inscripţionate pe el. Genul ce păreau scrise cu lut, de mână.

— Să fi fost o zgârietură? Sau murdărie, am sugerat.

Presiunea pe care o simţisem mai întâi în stomac acum îmi cuprindea şi pieptul.

— Nu!, a insistat femeia, de data asta uşor iritată. Pot şi eu să recunosc nişte cuvinte când le am în faţa ochilor.

A pus borcanul la loc, pe raft. Deşi îi ascultam cuvintele, nu le auzeam cu adevărat. Bubuitul din creierul meu, acea răpăială tap tap tap ca de ploaie, era tot mai pregnant. Povestea pe care mi-o spunea părea să capete sens.

— Eliza.

O amintire începuse să prindă formă. Ieri după-amiază, chiar înainte ca Lady Clarence să apară în prăvălioară, Eliza alesese borcanul în care să toarne pudra. Nu-i dădusem nicio atenţie, pentru că toate care se aflau la îndemână aveau doar inscripţia cu ursul şi nimic mai mult. Doar cele băgate mai în spate, care fuseseră ale maică-mii, mai aveau şi altceva pe ele. Şi cele pe care le ţineam în sertarul de jos.

— Eliza, da, da. Chiar aşa, unde este astăzi?, a întrebat Lady Clarence, complet ruptă de tumultul din interiorul meu.

— Trebuie s-o găsesc imediat, am suspinat, rămasă dintr-o dată fără aer în plămâni. Dulapul... Sertarul...

Dar nu mai puteam sta să-i explic lui Lady Clarence nimic. Nu-mi doream altceva decât s-o rup la fugă până la Warwick Lane, unde se afla moşia familiei Amwell. Mă rugam ca ea să fie acolo!

— Plecaţi acum, vă rog, i-am spus lui Lady Clarence. Luaţi borcanul şi aduceţi-l imediat la mine...

— Ochii tăi parcă sunt ai unui animal sălbatic, s-a plâns ea. Ce se întâmplă?

Dar eu o pornisem deja spre uşă, iar ea se ţinea după mine. Imediat ce am păşit afară, nici nu am apucat să simt frigul muşcându-mi carnea, sau durerea din picioare, pantofii strângându-mi gleznele umflate. În loc de asta, m-

au speriat de moarte nişte ciori, care şi-au luat zborul pe neaşteptate, trecând prin faţa mea.

La un moment dat, drumul lui Lady Clarence s-a despărţit de al meu – speram că se duce să recupereze borcanul. Mă rugam s-o facă, cel puţin. Am mers mai departe, alergând aproape pe Ludgate Street, lăsând catedrala în spatele meu. Moşia Amwell era acum la numai câţiva paşi.

Când să dau colţul pe Warwick Lane, ochii mei au distins o siluetă mică, ghemuită, pe o bancă din curtea bisericii. Oare mă înşela privirea? Inima mi s-a îngreunat când am văzut felul aproape jucăuş în care silueta misterioasă dădea paginile cărţii pe care o ţinea în poală.

Fiind atât de aproape de moşia la care lucra, nici nu era chiar de necrezut să o găsesc aici pe Eliza.

Speranţele mi-au fost confirmate; era ea, mai mult ca sigur. Cu numai o oră în urmă, mă gândisem că această copilă era probabil cuprinsă de spaimă, terifiată, dar acum nu părea deloc aşa. Mângâia paginile volumului şi zâmbea, cu privirea pierdută. Părea că tocmai înflorise peste noapte.

— Eliza!, am strigat-o, când am ajuns la numai câţiva paşi de ea.

Şi-a întors capul spre mine, pierzându-şi zâmbetul. Cartea pe care o strângea la piept nu era aceeaşi pe care i-o dădusem eu: asta era mai mică, cu o copertă deschisă la culoare.

— Eliza, te rog să mă asculţi, fiindcă este ceva extrem de important şi grabnic.

Am tras-o într-o îmbrăţişare stângace, iar ea a rămas mai degrabă crispată în braţele mele. Se întâmplase ceva ciudat cu ea. În mod clar, nu era bucuroasă să mă vadă. De dimineaţă, chiar sperasem să mă transform cât mai repede într-o amintire îndepărtată pentru ea, dar acum mă

simţeam ofensată. Şi ce era cu zâmbetul ei de mai înainte? Ce păţise de era atât de veselă şi visătoare?

— Trebuie să vii cu mine la prăvălie, copilă, pentru că e ceva ce trebuie să vezi neapărat.

De fapt, aveam nevoie doar ca ea să-mi arate exact de pe ce raft luase borcanul.

— Dumneata m-ai gonit. Nu mai ţii minte?

— Ţin minte, dar mai ţin minte şi că ţi-am spus că un lucru oribil era pe cale să se întâmple, şi chiar aşa a fost. Vreau să-ţi povestesc totul, dar...

M-am uitat la un bărbat care trecea pe lângă noi şi am coborât vocea.

— Nu o pot face aici. Vino cu mine, am nevoie de ajutorul tău.

— Mda, bine atunci, a mormăit ea.

Ne-am croit drum înapoi spre prăvălie. Mi-am dat seama că era iritată fiindcă o scosesem din treburile pe care le punea la cale. Când să intru, am sperat ca Lady Clarence să fie deja înăuntru, cu borcanul acela blestemat. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, nici nu aş mai fi avut nevoie de Eliza. Dar nu ştiu dacă aş fi reuşit iarăşi să scap de ea cu una, cu două.

Dar prăvălia era pustie, Lady Clarence nu se întorsese. M-am aşezat la masă, prefăcându-mă pe cât de calmă puteam fi, şi n-am mai pierdut vremea.

— Îţi aminteşti când ai răsturnat pudra lui Lady Clarence în borcan?

— Da, doamnă, a spus ea repede, cu mâinile în poală, distantă, de parcă ar fi vorbit unei străine. Aşa cum m-aţi învăţat, am ales unul de dimensiunea potrivită, de pe raft.

— Arată-mi, i-am spus, cu vocea tremurându-mi.

Am urmat-o până la dulap. S-a ghemuit pentru a ajunge la raftul cel mai de jos. A scotocit în spate, iar mie

stomacul mi s-a răsucit de teamă. Aveam senzaţia că o să vomit din clipă în clipă.

— Chiar de aici, din fund, a spus ea, cu capul băgat printre recipiente. Cred că mai este unul exact la fel, pe aici pe undeva.

Teroarea îmi cuprinsese gâtul, îmi înţepenise limba. Pentru că acel raft, în care Eliza era acum pe jumătate vârâtă, era plin cu lucrurile mamei mele, incluzând şi comori de care nu mă îndurasem să mă despart. Leacuri vechi de care nu mai aveam nevoie, şi, da, la naiba, da, câteva recipiente gravate cu adresa acestui loc, cândva un magazin respectabil cu remedii pentru toate afecţiunile posibile.

Această apotecărie, care pe vremuri nu era ceea ce a devenit astăzi.

Mâna Elizei a ieşit în cele din urmă din dulap. Găsise un borcan de culoarea untului, pe care scria *Back Alley, numărul 3*. Fără ca ea să mai spună vreo vorbă, am ştiut că era identic cu cel aflat în prezent în pivniţa lui Lady Clarence.

M-am sprijinit de dulap, căci picioarele erau la un pas să-mi cedeze.

— Era ca ăsta, a răsucit Eliza cuţitul în rană. Cel cu pudra arăta ca ăsta. Am făcut ceva rău, Nella?

Deşi mâinile mele, dacă ar fi fost lăsate pe cont propriu, probabil că ar fi strâns-o de gât, m-am întrebat dacă fusese cu adevărat vina ei. La urma urmei, ce ştia fetiţa asta? Fusese o greşeală, o neînţelegere. Încăperea era plină de rafturi, şi mai degrabă fusese vina mea că o pusesem pe ea să aleagă un borcan. Nu era vina mea şi că îi permisesem să intre aici, de la bun început?

Mi-am înfrânat dorinţa de a o lovi şi i-am atins braţul cu blândeţe.

— Nu ai văzut ce scria pe el, copilă? Nu ţi-ai dat seama?

A început să plângă şi să-şi tragă nasul, printre suspine.

— Nici nu seamănă prea tare a cuvinte, a mormăit printre sughiţuri. Nu se pot citi, nici eu nu-mi dau seama de sensul lor.

Chiar dacă în parte avea dreptate – cuvintele erau cu greu lizibile – totuşi fusese o imprudenţă din partea ei.

— Dar ştii genul ăla de litere care sunt trecute pe tablouri, nu?, am spus.

A dat repede din cap.

— Îmi pare atât de rău, Nella! Ce scrie aici de fapt?

A silabisit şi în cele din urmă a înţeles că era adresa prăvăliei.

— Vai, Nella, mă vei putea ierta vreodată?

Suspinele i s-au înteţit, iar lacrimile îi cădeau pe podea.

— Dacă te vor aresta, va fi numai şi numai vina mea!

— Şşşttt, gata, şşttt.

Am luat-o în braţe şi am început s-o legăn într-o parte şi-n alta, amintindu-mi de micuţa Beatrice. Mi-am pus bărbia pe creştetul ei, imaginându-mi-o pe mama făcând asta, imediat ce se îmbolnăvise. Felul în care mă alina, ştiind că sfârşitul ei era aproape.

— Nu mă vor aresta, i-am şoptit Elizei, deşi nu o credeam pe de-a întregul.

Lordul Clarence era mort, iar arma crimei – cu adresa mea pe ea – se afla încă în pivniţa lui.

Răpăitul din cap nu încetase nicio secundă. Demonul din creierul meu nu se odihnea niciodată. Am continuat s-o legăn pe Eliza, gândindu-mă la minciunile pe care mama mi le spusese legate de boala ei, de severitatea bolii. Îmi jurase că va mai trăi încă mulţi ani de atunci înainte.

Apoi, murise după numai şase zile. Rezultatul fusese o viaţă întreagă în care mă luptasem să înlătur sau să fac suportabilă grozăvia a ceea ce mi se întâmplase. Toată durerea, toată lipsa. De ce nu-mi spusese adevărul, să mă

pregătească în acele zile pentru întreaga viaţă de singurătate care urma?

— Totul va fi bine, i-am şoptit, atât de încet încât până şi eu de abia mi-am auzit cuvintele. Va fi bine.

La două decenii după moartea mamei mele, eram aici, liniştind un copil, aşa cum ea mă liniştise pe mine cândva. Dar care era scopul? De ce ne dăm atâta peste cap pentru a proteja minţile fragile ale copiilor? Le răpim de fapt adevărul – şi şansa de a se acomoda treptat cu el, de a amorţi durerea, înainte ca el să apară şi să bată cu putere în uşă.

21. CAROLINE

În prezent, miercuri

Am ridicat telefonul şi am luminat încăperea secretă, sprijinindu-mă de perete, căci simţeam că îmi pierd echilibrul. Dincolo de rafturile prăbuşite era atât de întuneric, mai întuneric decât în orice încăpere mă aflasem vreodată. O cameră într-o altă cameră, fără nicio sursă de lumină.

Rafturile care se aflau şi în camera ascunsă căzuseră sub greutatea unor borcane rotofeie, de culoarea untului. O masă de lemn se afla în mijlocul încăperii, sprijinită pe un singur picior, în mijloc. Lângă mine, un fel de tejghea, cu nişte cutii sau poate nişte cărţi împrăştiate pe suprafaţa

ei. Părea o veche farmacie – exact genul de prăvălie pe care ar avea-o o apotecară.

Telefonul a scos un bip. M-am uitat la ecran. Rahat. Mai aveam doar paisprezece la sută baterie. Eram speriată şi entuziasmată, ştiam că nu gândesc limpede, dar a naibii să fiu dacă aveam să rămân în locul ăsta complet scufundată în întuneric.

M-am hotărât să mă grăbesc.

Am pornit bliţul şi am început să fotografiez. Era singurul lucru logic la care mă puteam gândi. Mi se părea că descoperisem ceva demn să fie transformat într-o ştire internaţională. *Turistă londoneză dezleagă misterul unei crime din urmă cu 200 de ani*, ar fi fost titlul. *Turista se întoarce acasă, începe terapia pentru cupluri şi porneşte o nouă carieră*.

Am clătinat din cap. Era cel mai bun moment în care să renunţi la a visa cu ochii deschişi. Trebuia să fiu raţională. În plus, nu rezolvasem nimic.

Am făcut cât de multe poze am putut. Încăperea se lumina brutal când se activa bliţul. Printre aceste izbucniri de lumină, am putut vedea un cuptor într-un colţ, şi o cană, una singură, uitată pe masă. Pe măsură ce am făcut mai multe poze, puncte albe mi-au rămas imprimate pe retină şi nu am mai distins mare lucru. Ameţeala mă făcea să-mi tremure şi picioarele, încât de abia mai reuşeam să mă ţin dreaptă.

Mai aveam doar nouă la sută din baterie. Mi-am jurat să plec când avea să-mi arate trei, apoi m-am întrebat cum aş putea să folosesc mai înţelept puţinul rămas. Am făcut o poză tejghelei şi aşa mi-am dat seama că pe ea se aflau într-adevăr cărţi, cum şi avusesem impresia prima dată. Am deschis una şi am început să-i fotografiez şi paginile. Rândurile păreau a fi scrise de mână, dar nu eram chiar

sigură. Nici nu-mi dădeam seama exact dacă erau în engleză.

Paginile erau subţiri şi le-am manevrat cu toată grija de care eram în stare. Chiar şi aşa, la un moment dat o bucată de foaie mi-a rămas în mână. Am înjurat. Am pus-o deoparte şi am luat alta. N-am făcut decât o poză şi mi-am dat seama că ajunsesem deja la temutul trei la sută din baterie, după care aş fi rămas complet în întuneric.

Am mormăit, nemulţumită că avusesem atât de puţin timp pentru a explora misterul. Am aprins din nou lanterna şi mi-am croit drum înapoi pe unde venisem. Lumina firavă a lunii lumina culoarul pe care mi-am târât paşii pentru a ieşi pe uşa de lângă tufiş.

Aşa cum mă aşteptam, telefonul mi-a murit în câteva secunde după ce m-am urnit din loc. Mi-am dat toată silinţa să aşez uşa aşa cum o găsisem, dar sunt convinsă că mi-a ieşit tare prost. Am luat de pe jos nişte noroi şi frunze, pe care le-am lăsat la baza ei, ca să dau impresia că nu fusese folosită de o veşnicie. Am făcut câţiva paşi într-o parte şi mi-am privit opera. Speranţa mea era ca nimeni să nu fi investigat zona la fel de intens pe cât o făcusem eu.

M-am cocoţat pe stâlpi, de abia mai respirând din pricina efortului. Am sărit de partea cealaltă, în cele din urmă. Mi-am şters mâinile pe pantaloni, apoi am privit spre ferestrele de deasupra. Nimic nu se mişcase. Puteam presupune liniştită că nimeni nu observase că trecusem pe aici, cu atât mai puţin să aibă habar de ceea ce făcusem.

Nu era de mirare că apotecara şi prăvălia ei rămăseseră scufundate în mister. Uşa secretă era în spatele unui dulap cu multe rafturi, şi doar trecerea a două secole le deteriorase atât de tare încât să le pot eu găsi. Pe lângă asta, mai fusese nevoie şi de un strop de infracţionalitate din partea mea.

Dacă avusesem vreun dubiu în ce priveşte existenţa ei, acum îmi fusese spulberat.

Am părăsit Bear Alley conştientă că săvârşisem o infracţiune pentru prima dată în viaţă. Aveam pământ sub unghii şi un telefon plin cu poze compromiţătoare care să o dovedească.

Cu toate astea, nu mă simţeam câtuşi de puţin vinovată.

De abia aşteptam să-mi încarc telefonul şi să mă uit prin fotografii.

Dar mai era şi James în peisaj...

Când am intrat pe furiş în camera de hotel, sperând din tot sufletul să nu-l trezesc, inima mi s-a făcut grea. Stătea pe canapea, treaz, cu o carte în mână.

Nu ne-am vorbit cât timp eu m-am strecurat în pat şi mi-am pus telefonul la încărcat. Am căscat; adrenalina începea să fie înlocuită de o oboseală dureroasă. Am tras cu ochiul la el. Părea absorbit de carte, dar la fel de pleoştit pe cât fusesem eu seara trecută.

Dată peste cap de zborul prea lung.

M-am întors cu spatele la el, cumva frustrată. Pozele trebuiau să aştepte până a doua zi.

Când m-am trezit, apa curgea în baie, la duş, iar o rază de soare trecea printre draperii şi îmi mângâia obrazul. James îşi împăturise cuvertura şi o lăsase pe canapea, lângă perna în plus.

Mi-am luat telefonul, care acum era încărcat complet, şi am rezistat impulsului de a mă repezi la poze. Mi-am apăsat faţa în pernă, ignorând vezica mea plină. Număram minutele până când James avea să plece din hotel, iar eu să-mi încep cu adevărat ziua.

În cele din urmă, a ieşit din baie, purtând doar un prosop bej înfăşurat în jurul taliei. Era ceva firesc să-mi văd soţul

pe jumătate dezbrăcat, şi totuşi ceva s-a încordat în mine. Nu eram încă pregătită pentru lucrurile aşa-zise fireşti.

Mi-am întors faţa.

— Cina de aseară?, m-a întrebat el, din partea cealaltă a camerei. A fost bună?

Am clătinat din cap.

— Am mâncat doar un sandviş, apoi am făcut o plimbare.

Nu era genul meu să inventez lucruri, chiar şi inofensive, dar nu aveam deloc de gând să îi spun lui – sau oricui altcuiva – ce făcusem cu o seară în urmă. În plus, el mă minţise luni de zile despre chestii cu mult mai grave.

A tuşit, apoi a mers la canapea şi a luat o cutie de şerveţele de pe jos. Nu le văzusem până atunci. Cred că fuseseră acolo toată noaptea.

— Nu mă simt prea bine. Mă doare gâtul ca naiba. Cred că e de vină aerul uscat din avion.

A deschis geamantanul, a scos o pereche de blugi şi un tricou, pe care le-a îmbrăcat, lăsând mai întâi să-i cadă prosopul pe jos.

Mi-am fixat privirea pe vaza cu flori de pe măsuţa de lângă uşă. Câteva începuseră deja să se ofilească. Chiar atunci am observat că încă mai aveam pământ sub unghii, din excursia mea clandestină de seara trecută.

— Şi, ce planuri ai pentru azi?, l-am întrebat.

Speram că o să vrea să exploreze oraşul, să meargă la un muzeu, sau pur şi simplu... să plece. Nu-mi doream decât să rămân în cameră cu descoperirile mele şi cu semnul *Nu deranjaţi!* pe uşă.

— Turnul Londrei, a zis el, punându-şi cureaua la blugi.

Castelul vechi era unul dintre obiectivele care mă entuziasmaseră cel mai tare, însă acum părea mai degrabă ca un muzeu destinat copiilor, în comparaţie cu ceea ce descoperisem eu în spatele Bear Alley.

James a tuşit din nou şi m-a întrebat dacă am cumva pastile pentru răceală la mine.

În baie era geanta mea cu pensule de machiaj şi rujuri, aţă dentară, deodorante şi uleiuri esenţiale. Mai aveam şi ceva Tylenol, dar altfel nu mă deranjasem să iau o întreagă farmacie cu mine.

— Îmi pare rău, i-am zis. Poate... ulei de eucalipt?

Era remediul meu de fiecare dată când simţeam că mă încearcă o răceală. Uleiul de eucalipt făcea minuni când venea vorba despre un nas înfundat şi o tuse seacă.

— În geanta albă din baie, i-am spus.

James a intrat înapoi în baie, iar telefonul meu a scos un sunet. O atenţionare oarecare, dar care mi-a amintit că descoperirea din noaptea trecută se afla la câţiva centimetri de ochii mei. Inima a început să-mi bată cu putere.

James s-a întors râânjind.

— Chestia asta e puternică rău.

Am dat din cap, încuviinţând. Chiar şi din pat, se simţea aroma tare a uleiului.

Din moment ce era deja îmbrăcat şi gata de plecare, am făcut tot posibilul să retez orice altă încercare de conversaţie.

— O să mai lenevesc un pic, i-am spus. Bucură-te de priveliştile oraşului.

A dat din cap, cu o expresie cumva tristă pe chip. A ezitat, de parcă ar mai fi vrut să adauge ceva. Apoi şi-a luat portofelul, telefonul, şi a ieşit din camera de hotel.

Imediat ce uşa s-a închis în urma lui, m-am repezit la telefon.

Am tastat parola, pe urmă am început să navighez printre numeroasele fotografii. Am fost cu adevărat dezamăgită să observ că primele erau blurate. Am înjurat,

temându-mă că toate îmi ieşiseră la fel. Din fericire, cele cu paginile cărţilor ieşiseră cât se poate de clare.

Am sărit în sus, la auzul unei buşituri pe hol. M-am dus să mă uit pe vizor. Era un angajat al hotelului, care nu venea în camera mea, dar mi-am amintit să pun pe uşă semnul cu *Nu deranjaţi!*.

Reîntoarsă în pat, am deschis din nou pozele şi am studiat-o pe prima. Am mărit-o şi am analizat cu atenţie fiecare amănunt.

Nu-mi venea să cred ce aveam în faţa ochilor.

Cuvintele din carte fuseseră, într-adevăr, scrise de mână. Printre ele, se vedeau şi pete rotunde de cerneală, mâzgălituri, litere intense, pentru că nu fuseseră lăsate suficient să se usuce. Erau nume şi date cronologice. Un registru, poate? Următoarea poză era la fel, doar că cerneala avea o culoare mai închisă, iar scrisul era mai apăsat. Nu aparţinea aceleiaşi persoane. Mâinile îmi tremurau tot mai tare. Nu eram sigură ce reprezenta cartea asta, dar eram convinsă că valoarea ei istorică era indubitabilă.

Deşi pozele îmi ieşiseră cât de cât clare, mai puţin marginile, care erau supraexpuse, o altă frustrare înnebunitoare începuse să-mi dea târcoale: nu înţelegeam textul. Scrisul era atât de puţin citeţ, încât ar fi putut la fel de bine să fie într-o limbă străină.

O pagină arăta cam aşa:

Gar e t Cha d w Mădu ă d B r uc 17 Aug 1789

Cu p r ă de Doam a C a w ck, soţ e.

Era ca un joc cu litere lipsă. Uşor, uşor, am început să descifrez o anumită particularitate a literelor şi am reuşit să umplu mai bine spaţiile goale.

Domnul Frere. S uthwark. Ulei din frunze de tutun. 3 Mai 1790. Cum ărate de domnişoara Am er, soră, prietenă a domnişoarei M nsfield.

Dom işoara Bell. Frun e de zmeur, pla ture. 12 Mai 1790.

Charlie Turner, May air, tinctură de NV. 6 Iunie 1790. Cumpărată de domnişoara Apple, servitoare şi bucătăreasă.

Mi-am sprijinit bărbia în palmă, recitind notele, nemulţumită. Frunze de zmeur? Tutun? Nu era nimic periculos sau interzis la ele, deşi auzisem că nicotina putea fi toxică în cantităţi prea mari. Poate că moartea survenea în urma ingestiei unei cantităţi exagerate? Alte referinţe, cum era acel misterios NV, nu aveau nicio semnificaţie pentru mine.

Am încercat să descifrez modelul după care erau concepute aceste notiţe. Fiecare începea cu un nume, apoi era trecut un ingredient – periculos sau nu – urmat de o dată. Unele note mai aveau un nume la final. Cel al cumpărătorului. Am presupus că primul nume era al destinatarului propriu-zis, cel care primea substanţa. Acel Charlie Turner trebuia să înghită tinctura de NV, ce o fi fost ea, şi probabil că îi era livrată de către domnişoara Apple.

Mi-am luat un pix şi carneţelul de pe noptieră. Mi-am notat câteva idei, ca să le aprofundez mai târziu.

Cantităţi din substanţe non-letale, necesare pentru a ucide pe cineva

Opiumul se administrează sub formă de pastile?

Ulei de tutun?

Ce este NV? Tinctură de NV

Mi-am petrecut următoarele cincisprezece minute cocoţată în pat, notând întrebări şi cuvintele găsite, unele familiare, altele nu. *Mătrăgună. Ciumăfaie*. Nu auzisem de asta. *Omag.* Nu aveam idee ce era. *Drahmă, unsoare, tisă.* Pe toate le-am notat în carnetul meu.

Am trecut la o altă poză, apoi la alta, şi ochii mi-au căzut în cele din urmă pe un cuvânt despre care ştiam fără dubiu că are legătură cu posibile crime: *arsenic*. L-am trecut şi pe el în carnet şi am pus o steluţă în dreptul lui. Am mărit poza, să văd exact ce conţinea nota respectivă, când am auzit un alt zgomot pe coridor.

Am îngheţat. Părea că s-a oprit cineva chiar în dreptul uşii mele. Am înjurat în minte – oare nu vedeau semnul care îi avertiza să nu deranjeze? Apoi am auzit cardul de acces atingând uşa. Se întorsese James deja? Am băgat telefonul sub pernă.

Un minut mai târziu, a intrat James, şi mi-am dat seama imediat că lucrurile nu erau deloc în regulă. Avea faţa palidă şi transpirată, iar mâinile îi tremurau puternic.

Din instinct, am sărit din pat şi am alergat spre el.

— Oh, Dumnezeule, am zis.

Mirosea a transpiraţie şi a altceva, dulce şi acidulat.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt bine, a zis el şi a pornit spre baie.

S-a aplecat deasupra chiuvetei, trăgând aer în piept, cu zgomot.

— Trebuie să fie de vină mâncarea aia italienească de ieri.

M-a privit în oglindă.

— Sunt la pământ, Caroline. Mai întâi tu, apoi asta. Mi s-a făcut rău afară, mergând pe trotuar. Cred că va trebui să dau totul afară. Aş putea să... Crezi că ai putea să mă laşi singur puţin, să-mi scot porcăria asta din corp?

Nu am ezitat nicio clipă.

— Da, desigur.

Ştiam că James nu ar fi putut niciodată să vomite dacă era şi altcineva de faţă. În plus, nici eu nu-mi doream neapărat să asist.

— Dar sigur te simţi cât de cât bine? Vrei nişte suc?

A clătinat din cap şi s-a îndreptat spre uşă, s-o închidă.

— O să fiu bine, promit. Doar lasă-mă un minut.

Am încuviinţat, m-am încălţat şi mi-am luat geanta, aruncând carnetul înăuntru. Am lăsat o sticlă de apă chiar lângă uşa de la baie, şi i-am spus lui James că o să mă întorc repede să văd ce face.

Mi-am amintit de o cafenea foarte aproape de hotel, aşa că am pornit într-acolo, cu intenţia de a termina de studiat pozele din telefon. Dar, imediat ce am ieşit în stradă, mi-a sunat mobilul. Nu am recunoscut numărul. M-am gândit că ar putea fi James, sunând din cameră, aşa că am răspuns imediat.

— Alo?

— Caroline, sunt Gaynor!

— Oh, Doamne, bună, Gaynor.

M-am oprit în mijlocul drumului şi un trecător mi-a aruncat o privire iritată, aproape lovindu-se de mine.

— Scuză-mă că te sun atât de devreme. Manuscrisele acelea pe care le-am solicitat au venit chiar acum. Ai vrea să ne vedem la bibliotecă, cât de repede poţi? Eu nu lucrez azi, propriu-zis, dar am trecut doar ca să mă uit pe ele. N-o să-ţi vină să crezi.

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese despre acele documente. Atât de multe se întâmplaseră între timp! Discuţia cu ea rămăsese undeva ascunsă printre evenimentele mai palpitante – aventura de ieri noapte, iar acum faptul că James se îmbolnăvise.

— Îmi pare rău, Gaynor. Nu pot veni acum. Trebuie să rămân în partea asta a oraşului, în cazul în care...

M-am oprit. Deşi făcusem împreună investigaţii atât de intens, ne entuziasmasem împreună de cercetările noastre, nu apucasem să o cunosc destul de bine încât să încep acum să-i povestesc despre soţul meu infidel care vomita în baia camerei mele de hotel. Nici nu-i spusesem că sunt căsătorită – nu vorbisem deloc despre vieţile noastre personale.

— Pur şi simplu nu am cum să vin acum. Dar sunt pe cale să mă opresc la o cafea, ai vrea să mi te alături? Ai putea oare să aduci documentele cu tine?

Am auzit-o râzând.

— Să scot hârtiile astea din clădire ar fi o modalitate al naibii de bună să-mi pierd jobul, dar pot face copii după ele. În plus, mi-ar prinde bine o cafea.

Am căzut de acord să ne întâlnim într-o jumătate de oră la cafeneaua de lângă hotelul meu. Am petrecut timpul până la venirea ei stând la o masă retrasă dintr-un colţ, savurând un croasant cu zmeură şi analizând pozele.

Când Gaynor a intrat pe uşa cafenelei, mi-am închis carnetul şi l-am băgat în geantă. Mi-am propus să mă prefac că nu ştiu nimic în plus despre apotecară faţă de ce ştiam când vorbisem ultima dată, la bibliotecă. Nu o cunoşteam atât de bine pe Gaynor şi nu aveam de gând să-i dezvălui că încălcasem legea. Să nu mai zic că intrasem cu bocancii peste posibile mărturii şi artefacte istorice de valoare. Ca angajată la Biblioteca Britanică, poate că jobul i-ar fi cerut să mă denunţe.

Mi-am terminat croasantul, nu fără a băga de seamă ironia. Venisem la Londra rănită de secretele ţinute de altcineva, iar acum eu eram aceea care ascundea lucruri.

Gaynor s-a aşezat pe scaunul de lângă mine şi a părut plină de entuziasm.

— Este ceva... incredibil, a început ea, scoţând un plic din geanta imensă.

A scos din el două foi de hârtie, copii alb-negru a ceva ce păreau pagini de ziar.

— Buletinele de ştiri sunt datate la numai două zile distanţă. Primul articol e din 10 februarie 1791, al doilea din 12 februarie.

Mi-a pus foaia în faţă şi a aşteptat.

M-am uitat pe articol şi am scos un sunet de surpriză.

— Mai ţii minte ieri, când ţi-am scris că unul dintre documente conţinea o imagine?, m-a întrebat. Asta este imaginea.

A făcut un semn spre centrul paginii, deşi nu era necesar. Ochii mei văzuseră deja despre ce era vorba.

Un desen cu un animal, atât de rudimentar încât ai fi zis că era scrijelit de un copil mic în nisip. Şi totuşi, nu aveam niciun dubiu că mai văzusem imaginea şi înainte.

Era a unui urs, identic cu acea gravură de pe flaconul găsit de mine în noroiul Tamisei.

22. ELIZA

10 februarie 1791

Era trecut de ora opt seara şi, deşi Nella muncise încontinuu în ultimele câteva ore, nu-mi dăduse voie s-o ajut. Se epuizase încercând să bage dopurile de plută în sticle şi flacoane pe cât de adânc era posibil, aranjase borcanele cât mai ordonat în cutii şi le curăţase de orice urmă s-ar mai fi putut găsi în ele. Îşi pregătise micuţul

atelier de parcă ar fi avut de gând să plece, dacă nu pentru totdeauna, cel puţin pentru o lungă perioadă. Totul era numai din vina erorii mele prosteşti...

Dintre toate greşelile, mai mari sau mai mici, pe care le făcusem de-a lungul celor doisprezece ani de viaţă, cred că să iau borcanul de pe raftul de jos fusese cea mai gravă ofensă. Cum de nu observasem adresa gravată pe sticlă? Niciodată nu mai încurcasem lucrurile atât de rău, niciodată în viaţa mea.

Cât mi-aş fi dorit să pot întoarce orele înapoi! Mai bine rămâneam *nefolositoare* Nellei, ca la început. Acum, probabil îi semnasem deja condamnarea, ei, dar şi nouă, celor trecute în paginile registrului său. Îmi aminteam numele întărite cu cerneală chiar de mâna mea, cu câteva zile în urmă. Făcusem asta pentru ca ele să rămână mai departe trecute acolo, să le oferim un loc în istorie, aşa cum îmi explicase Nella. Acum îmi dădeam seama că nu protejasem nimic. În schimb, greşeala mea urma să le expună, să le distrugă vieţile.

M-am tot chinuit să găsesc o cale prin care să îmi răscumpăr eroarea, dar nu mi-a venit nimic în minte. Doar dacă aş fi dat timpul înapoi, dar nici magia nu reuşea s-o facă.

Şi totuşi, Nella nu mă gonise. Oare avea de gând să mă ucidă? Să mă pună să plătesc pentru ceea ce făcusem?

Încăperea în care ne aflam, stând împreună, dar fără să ne vorbim, părea străbătută de un aer dens, îngreunat de furia ei. Am rămas tăcută, sperând să nu o supăr şi mai tare. Am îngenuncheat lângă raftul buclucaş, ghemuită, cu trei obiecte în faţa mea: cartea de magie pentru gospodării, primită de la Tom Pepper, cartea primită de la Nella şi o lumânare aproape arsă în întregime. Nu-mi venea să-i cer Nellei o lumânare nouă, aşa că în curând nu aveam să mai pot citi. Ce aveam să fac? Să adorm cu

capul sprijinit de perete? Să aştept ca Nella să mă pedepsească, în cele din urmă?

Am ridicat lumânarea deasupra paginii din cartea deschisă în poală. Cuvintele din cartea de magie a lui Tom Pepper păreau să danseze în faţa ochilor mei, din cauza luminii slabe. Era greu de citit, iar asta mă frustra teribil. Dacă existase o vreme în care să te bazezi pe magie, cu abilitatea ei de a reda viaţa bebeluşului Tom, născut mort, acea vreme era chiar acum. Aveam nevoie de o vrajă ca să restabilesc totul, şi îmi trebuia acum. Dacă în după-amiaza ce trecuse căutasem o poţiune pentru a îndepărta un spirit maliţios, acum nu voiam decât să înlătur nenorocirea pe care o adusesem pe capul Nellei, dar şi asupra mea şi asupra multor femei. Ameninţarea că vor fi arestate, condamnate şi poate chiar executate.

Am urmărit cu degetul fiecare rând, fiecare vrajă, să nu ratez ceva.

Ulei pentru Transparenţă, bun pentru Jocul de Cărţi

Băutură Efervescentă pentru Sporirea Recoltei de Primăvară

Tinctură pentru a Inversa Ghinionul

Printre buşiturile Nellei, care bătea cuie într-o ladă, ochii mi s-au lărgit. Pentru a inversa ghinionul, o vrajă fix pentru asta... Păi, cu siguranţă noroc nu avusesem prea mult în ultimele zile. Mâna a început să-mi tremure, în timp ce citeam reţeta. Promitea să fie mai puternică decât *orice armă, orice tribunal, orice Rege*. Ingredientele erau unele ciudate – venin şi apă de trandafiri, pene şi rădăcină de ferigă. Am simţit o fierbinţeală invadându-mi corpul. Păreau greu de găsit, dar eu aveam prăvălia Nellei, cu

toate rezervele ei. Două ingrediente, cel puţin, fuseseră zărite de mine pe rafturi – apa de trandafiri şi rădăcina de ferigă.

În ce le privea pe celelalte? Nu aveam cum să mă strecor până la rafturi nebăgată în seamă – cum puteam aduna ingredientele de care aveam nevoie, mai mult, cum aş fi putut să le prepar aşa cum era indicat în carte? Ar fi trebuit să-i dezvălui planul meu Nellei, altfel nu aş fi avut cum să...

Un zgomot şi mai puternic a străbătut încăperea. Am crezut la început că era ciocanul Nellei, dar ea îl lăsase jos. Când mi-am dat seama de unde venea, aproape am scăpat lumânarea din mână de spaimă: se afla cineva la uşă.

Nella a aruncat o privire calmă spre uşă. Nu părea speriată sau nervoasă. Poate că spera să fie autorităţile? S-ar fi simţit uşurată dacă ăsta ar fi fost sfârşitul? Eu, în schimb, am rămas împietrită de teroare. Dacă acolo era un poliţist venit s-o aresteze pe Nella, ce avea să se aleagă de mine? Oare Nella ar dezvălui ce îi făcusem domnului Amwell? Nu mi-aş mai vedea mama sau stăpâna niciodată, nu aş mai avea ocazia să-i spun lui Tom Pepper cum mersese vraja...

Dar dacă persoana de dincolo de uşă venise să abată asupra noastră o şi mai mare nenorocire? Ochii goi ai domnului Amwell, fantoma lui de consistenţa laptelui erau imagini care îmi făceau inima să se oprească în loc. Poate că... se săturase să tot aştepte şi venise după mine.

— Nella, stai!, am strigat eu, începând să plâng.

M-a ignorat. Fără să ezite, s-a apropiat de uşă şi a deschis-o. Am pus cartea deoparte, teribil de încordată, şi m-am aplecat să văd cine era.

Vizitatorul era unul singur, şi cumva am respirat uşurată: poliţistul nu ar fi venit fără măcar încă un coleg de-al său.

Silueta misterioasă era înveşmântată în negru şi avea o glugă care îi acoperea faţa. Pantofii îi erau plini de noroi. Mirosul m-a lovit imediat – urină de cal şi pământ proaspăt răscolit. Părea mai mult o umbră, care tremura vizibil.

O pereche de mănuşi negre s-au întins spre Nella. Ţineau un borcan; acelaşi borcan pe care îl umplusem eu în urmă cu o zi cu acea pulbere ucigătoare. Mi-a luat un moment să pricep ce se petrecea. Borcanul! Nella nu mai avea o ameninţare cu moartea deasupra capului!

Vizitatorul şi-a dat gluga la o parte şi am icnit când am recunoscut-o. Era Lady Clarence. Nu mai fusesem vreodată atât de uşurată să văd pe cineva în faţa ochilor.

Nella s-a proptit cu o mână de perete.

— Aveţi borcanul, a şoptit. Cât m-am temut că nu se va întâmpla asta...

Cealaltă mână o avea la piept, şi mi-a fost frică, după expresia chipului, că urma să se prăbuşească la podea. M-am ridicat şi am pornit spre ea.

— Am venit cât de repede am putut, ne-a spus Lady Clarence. Trebuie să înţelegeţi că era mare agitaţie la moşie. N-am văzut în viaţa mea atâţia oameni adunaţi într-un singur loc. Pare că se pregăteşte o mare petrecere, una sumbră, de data asta. Şi întrebările pe care le pun neîncetat! Mai ales avocaţii. Camerista a cedat nervos şi m-a părăsit. Înainte de răsăritul soarelui, s-a făcut nevăzută, fără un cuvânt. I-a spus doar birjarului că are de gând să plece din oraş. Bănuiesc că, în lumina ultimelor întâmplări, n-o pot învinui. A avut şi ea partea ei în toată tărăşenia, fiindcă a turnat pulberea în paharul domnişoarei Berkwell. Nici nu a fost de folos, din păcate.

— Cerule, a spus Nella, dar am simţit-o apatică.

Nu-i păsa de menajera doamnei Clarence sau de absenţa acesteia. A învârtit borcanul între degete şi a oftat.

— Ăsta este, da. Exact acesta. M-aţi salvat de la ruină, Lady Clarence...

— Da, da, păi v-am spus că voi scăpa de el. A fost neplăcut să trec prin atâtea ca să vi-l înapoiez, dar m-aţi speriat puţin în după-amiaza asta. Acum sper că totul e bine. Nu simt nevoia să mai rămân vreo secundă în plus aici, e deja târziu şi n-am avut timp nici să plâng cum trebuie.

Nella i-a oferit o ceaşcă de ceai, dar Lady Clarence a refuzat-o.

— Încă un lucru, a spus ea înainte să plece, privindu-mă pe mine. Nu ştiu ce i-aţi oferit de lucru acestei fete, dar, dacă vă este de folos informaţia, ţineţi cont că sunt în căutarea unei noi cameriste.

A făcut un semn spre mine, de parcă aş fi fost un obiect de mobilier.

— E mai tânără decât mi-aş dori, dar pare ascultătoare, genul care îşi ţine gura, nu? Mi-aş dori să umplu locul rămas gol, până la sfârşitul săptămânii. Daţi-mi de veste dacă hotărâţi ceva. Cum v-am spus, locuiesc pe Carter Lane.

Nella s-a bâlbâit când i-a dat răspunsul.

— Mu... Mulţumesc că m-aţi anunţat. Voi discuta cu Eliza. Ar putea fi o schimbare binevenită pentru ea.

Lady Clarence a dat din cap, apoi ne-a lăsat singure.

Nella a pus borcanul pe masă, apoi s-a prăbuşit pe un scaun. Nu mai era nevoie să-şi împacheteze lucrurile. M-am uitat la cartea lui Tom şi la ceea ce fusese lumânarea de lângă ea, acum terminată.

— Păi, nu mai e nimic urgent de făcut acum, a spus. Poţi rămâne aici în noaptea asta. De dimineaţă, îţi sugerez să-i faci o vizită lui Lady Clarence. Ar putea fi o slujbă potrivită pentru tine. Mai ales dacă îţi mai este încă teamă să lucrezi în casa familiei Amwell.

Casa familiei Amwell... Cuvintele mi-au reamintit că nu toate blestemele fuseseră îndepărtate odată cu revenirea borcanului. Eram acolo unde mă aflasem şi mai devreme. Nu voiam s-o servesc pe doamna Clarence. Nu aveam încredere în ea şi mi se părea o persoană prea rece. Voiam să mă reîntorc în serviciul stăpânei mele. Dar asta presupunea să revin în casa bântuită, aşa că vraja pe care o găsisem în carte mi-ar fi fost de ajutor. Dintre toate pe care le citisem, doar ea părea în stare să alunge o fantomă.

Bucuroasă că am unde să-mi pun capul, inima îmi ţopăia de entuziasm când mă gândeam la tinctură. Aveam două opţiuni: fie îi dezvăluiam Nellei planul meu, sperând să mă lase să-i folosesc prafurile, fie găseam o cale să le adun fără ştirea ei, aşa cum făcuse Frederick în urmă cu mult, mult timp.

Dacă alegeam prima cale, momentul nu ar fi fost potrivit. Nella avea ochii roşii, amândouă eram obosite. Trebuia să prindem câteva ore de somn.

Mâine aveam să-mi încerc mâna la ceea ce se presupunea a fi magie. Mi-am pus cartea sub cap, folosind-o ca pernă. În timp ce adormeam, am păşit într-un vis despre băiatul care mi-o oferise cu bucurie.

23. NELLA

11 februarie 1791

Dacă otrăvurile pe care le livram şi morţile pe care le provocau ele mă rodeau cu adevărat din interior, atunci sunt sigură că dispariţia de pe lumea asta a Lordului Clarence mi-a grăbit declinul. Oare consecinţele asupra sănătăţii mele erau mai grave cu cât era mai renumită victima?

Într-adevăr, Lady Clarence îmi înapoiase borcanul, şi astfel evitasem o criză imediată, care s-ar fi terminat cu spânzurarea mea, cel mai probabil. Însă putreziciunea treptată a corpului meu nu slăbise. O râcâială în gât şi nişte tuse cu sânge mă chinuiseră întreaga zi. Le-aş fi putut pune pe seama nopţii petrecute pe câmp, când adunasem insectele, dar teama mea era că boala din oase acum se cuibărise şi în plămâni.

Ce tare blestemam ziua în care Lady Clarence lăsase scrisoarea ei mirosind a trandafiri în butoiul unde se depozitau cerealele... Şi cât de înnebunitor era gândul că toate leacurile mele nu puteau vindeca suferinţa mea. Nici nu ştiam numele bolii, cu atât mai mult un mod de a o alina.

Nu mai puteam rămâne în prăvălie, căci simţeam că mă transform într-o piatră, încet, încet. În plus, îmi trebuia un calup de untură. Dacă nu mă lăsase inima s-o gonesc pe Eliza imediat după plecarea clientei, de dimineaţă, acum, în schimb nu aveam de ales. M-am pregătit să plec la piaţă şi i-am spus Elizei că era timpul să-şi ia şi ea picioarele la spinare.

M-a întrebat cât timp aveam să lipsesc.

— Nu mai mult de o oră, i-am zis, iar ea m-a implorat s-o mai las să se odihnească o jumătate de oră.

Spunea că o doare rău capul, din pricina spaimei trăite cu o zi în urmă. Recunosc, aveam şi eu o migrenă

asemănătoare, aşa că i-am dat un ulei cu care să-şi maseze tâmplele şi i-am spus că ar face bine să-şi mai odihnească ochii câteva minute. Ne-am luat la revedere, iar ea m-a asigurat că va fi plecată până ce mă întorceam eu.

Mi-am adunat puterile rămase şi mi-am croit drum pe Fleet Street. Am mers cu capul plecat, temându-mă că un individ oarecare mi-ar putea surprinde privirea şi ar putea descifra secretele ascunse în ea. Fiecare crimă, clară ca lacrima, limpede precum paharul de cristal din care băuse Lordul Clarence, găsindu-şi moartea. Dar nimeni nu mă băga în seamă. Pe bulevard, o vânzătoare ambulantă vindea prăjituri cu lămâie, iar un pictor schiţa portrete. Soarele se ivise de după nori şi îmi încălzea gâtul obosit, ce încă mă durea. În jurul meu, se auzea o flecăreală liniştitoare. Nimeni nu părea interesat de dramele mele – nici nu mă observau. Aşa că mi se părea o zi bună, mai reuşită decât cea de ieri, în orice caz.

Trecând pe lângă un stand de ziare, m-am trezit prinsă la mijloc între un băieţel şi mama lui. Femeia tocmai cumpărase un ziar, şi acum încerca să-i îmbrace haina copilului, care alerga în cercuri în jurul ei, refuzând să asculte, pus pe joacă. Cu capul în jos, nu reuşisem să văd şi să evit mişcarea lor haotică.

— Ah!, am exclamat.

Plasa pentru cumpărături mi-a zvâcnit din mână şi l-a lovit pe băiat în cap. În spatele lui, maică-sa a ridicat ziarul făcut sul şi i-a dat una la fund.

Sub asaltul nostru, băiatul s-a mai potolit.

— Bine, mama, a zis el, şi a ridicat braţele, aşteptând să fie îmbrăcat.

Mama lui, cu un sentiment de victorie, a întins ziarul către persoana cea mai apropiată, ca să-şi elibereze mâinile – iar persoana aceea se nimerise să fiu eu.

Ziarul de seara trecută mi s-a deschis în braţe. *Buletinul de Joi* era subţire, nu ca *The Chronicle* sau *The Post*, şi l-am privit cu dezinteres, aşteptând să-l înapoiez femeii imediat ce vedeam că are o mână liberă. Dar o imagine mi-a atras atenţia şi în ochi mi-au sărit cuvintele de sub ea.

Cuvinte ca nişte bestii mari, rotunde, din cerneală.

Comisarul este în căutarea criminalului Lordului Clarence

Am îngheţat, citind iar şi iar titlul, cu mâna la gură. Poate că starea mea de surescitare îmi juca feste. Lady Clarence îmi adusese borcanul şi totul era în regulă, nimeni nu era suspectat de crimă. Sigur citisem greşit sau interpretasem prost. M-am forţat să-mi desprind privirea de pe pagină şi să-mi fixez ochii pe altceva – pălăria cu panglici mov de pe capul unei doamne de pe partea cealaltă a străzii, strălucirea soarelui în vitrina din spatele ei – dar apoi privirea mi s-a întors, ca atrasă de un magnet, din nou la ziar.

Cuvintele tot nu se schimbaseră.

— Domnişoară, am auzit o voce blândă. Domnişoară.

Mama copilului mă privea, aşteptând să-i dau înapoi ziarul.

— D-da, m-am împleticit eu. Da, poftiţi.

Degetele îmi tremurau când i l-am întins. Mi-a mulţumit, apoi s-a îndepărtat, iar eu am alergat spre băiatul de la stand.

— *Buletinul de Joi*, am spus. Mai ai exemplare?

— Câteva.

Mi-a dat unul din cele două exemplare care se mai aflau pe tejghea.

I-am întins o monedă, am băgat ziarul în geantă şi am luat-o la fugă, căci mi-era teamă ca teroarea de pe chip să

nu mă dea în vileag. Am alergat spre Ludgate Hill, punând forţat un picior înaintea celuilalt, şi gândurile mele imaginau numai nenorociri. Dacă autorităţile erau deja la prăvălia mea chiar în clipa asta? Biata Eliza, rămăsese acolo singură! M-am ghemuit între două coşuri de gunoi, am deschis ziarul şi am citit cât de repede am putut. Cerneala încă mai era proaspătă.

Articolul mi s-a părut imposibil de crezut la început. Mi se părea ca şi cum am primit în secret un rol într-o piesă, şi îl joc fără să ştiu, iar spectatorii se uită la mine şi râd. Aş fi crezut că e o înscenare, dacă detaliile nu ar fi fost atât de atent construite.

Camerista doamnei plecase într-adevăr din slujba ei, cum îmi spusese Lady Clarence. Dar nu se dusese în treaba ei, ci direct la autorităţi, cu o copie din ceară a borcanului mamei mele, cu gravură cu tot. Aproape că am urlat la citirea acestui lucru. Nu mai conta că borcanul adevărat era pus bine la păstrare în prăvălia mea, fiindcă acea cameristă îi făcuse o nenorocită de copie! Cu siguranţă, făcuse asta cât timp recipientul stătuse în pivniţa casei. Menajera se temuse probabil să ia borcanul adevărat, ca să nu fie acuzată de furt.

Potrivit articolului, copia de ceară dezvăluise doar unele litere – *B ley* – şi o figură ce semăna cu un urs stând pe cele patru picioare. Servitoarea dezvăluise că Lady Clarence o instruise să pună conţinutul borcanului în lichiorul pentru desert ce fusese băut în cele din urmă de către Lordul Clarence. Camerista bănuise că era un îndulcitor. Abia mai târziu îşi dăduse seama că era otravă, nici mai mult, nici mai puţin.

Am continuat să citesc, apucându-mi gâtul cu o mână. Autorităţile merseseră acasă la Lady Clarence seara trecută – probabil la scurt timp după ce-mi adusese

borcanul. Ea negase tot ce susţinea camerista, spunând că nu are cunoştinţă de vreo otravă sau de vreun borcan.

Am dat pagina şi am aflat că identificarea provenienţei otrăvii era acum de mare importanţă în investigaţia poliţiei, căci recipientul (am scos un ţipăt) ar fi dus la rezolvarea conflictului dintre povestea spusă de servitoare şi cea a stăpânei. Comisarul spera ca borcanul real, odată găsit, să identifice exact cumpărătorul care adusese în casă şi folosise otrava ce-l omorâse pe lord.

Cât de prost şi de aiurea mersese totul! Lordul Clarence nici nu era cel care trebuia să moară. Domnişoara Berkwell ar fi trebuit să bea amestecul, şi scăpase din toată tărăşenia nevătămată. Nu era nici măcar suspectă de moartea iubitului ei, numele nici nu-i fusese menţionat în articol. Mă temusem şi mă întristasem atâta din pricina perspectivei morţii ei, iar acum totul ieşise în favoarea acelei tinere.

La finalul articolului, era o imagine crudă, ce mi-a răvăşit sufletul. Un desen de mână al copiei de ceară după borcanul meu. În desen, literele se citeau şi mai prost. Măcar asta mi-a mai calmat un pic agitaţia.

Mi-am smuls ochii de pe pagină. Degetele mele umede întinseseră cerneala în câteva locuri. Tot corpul mi-l simţeam transpirat, cleios. Stăteam pe jos, lângă două tomberoane, şi inspiram aerul mizerabil de descompunere.

Aşa cum vedeam eu lucrurile, existau două posibilităţi.

Mă puteam întoarce la magazinul meu, stingeam toate lumânările şi lăsam autorităţile să-mi ghicească adresa, bazându-mă doar pe ascunzişul final, ce se afla dincolo de peretele fals, cu rafturi pe el. În camera secretă, toate tainele mele ar fi fost la adăpost. Dar cât timp puteam eu rezista ascunsă acolo, mai ales cu starea mea şubredă de sănătate? Ar fi fost o soluţie pentru numai câteva zile. Şi cât de tare nu-mi doream să mor prinsă în cursă, în

prăvălia ce aparţinuse mamei mele! Deja îi pervertisem scopul cu crimele mele. Nu voiam să îi pângăresc amintirea şi mai mult, lăsându-mi trupul să se descompună înăuntru!

A doua posibilitate era ca peretele fals să nu mă apere. Chiar dacă în anii ce trecuseră mă simţisem la adăpost acolo, adresa mea totuşi nu fusese expusă niciodată în felul ăsta îngrozitor şi brutal. Camera secretă nu era infailibilă – autorităţile poate că ar fi venit cu câini, iar aceştia ar fi simţit mirosul fricii prin perete. Dacă ar fi spart zidul, m-ar fi găsit şi m-ar fi arestat, ce moştenire aş mai fi putut eu să las din închisoare?

Unde mai pui că nici nu eram singura victimă în toată nenorocirea asta. Vătafii ar fi târât după ei numeroase alte nefericite, acele femei ale căror nume se aflau înscrise în registrul meu. Femei pe care încercasem să le ajut, să le alin, acum ar fi fost alături de mine dincolo de gratii, acompaniate doar de pipăitul nedorit din partea gardienilor.

Nu, nu era posibil. Refuzam ambele posibilităţi, pentru că mai aveam o alternativă.

Cea de-a treia variantă era să încui prăvălia, să las registrul în siguranţă dincolo de peretele fals şi să-mi grăbesc moartea.

Să plonjez în adâncimile îngheţate ale Tamisei, să mă contopesc cu umbrele de pe Blackfriars Bridge. Mă gândisem la asta de mai multe ori, ultima dată când traversasem râul cel mare cu fetiţa Beatrice în braţe, în timp ce vedeam valurile lovindu-se de stâlpii albi de piatră şi simţisem boarea pe vârful nasului.

Oare viaţa pe care o dusesem îmi conturase acest destin, momentul final în care apa rece avea să-mi îmbrăţişeze corpul chinuit şi să mă tragă în adâncuri?

Dar copila... Eliza era în prăvălie, acolo unde o lăsasem, şi nu puteam concepe să fie găsită şi interogată de autorităţi, dacă ele ar fi descifrat în cele din urmă adresa. Dacă Eliza auzea zgomote şi deschidea camera secretă, să vadă ce se petrece, expunând astfel tot ce se afla dincolo de perete? Mai făcuse o greşeală cu consecinţe grave şi înainte – dacă mai făcea una şi dădea nas în nas cu comisarul furios? Nu-i puteam cere bietului copil să plătească pentru alegerile mele.

Nu trecuseră mai mult de cincisprezece minute de când plecasem din prăvălie. Am îndesat ziarul înapoi în geantă şi am pornit spre magazinul meu blestemat, plin cu otrăvuri. Încă nu aveam luxul să-mi aleg moartea.

Trebuia să mă întorc pentru ea. Trebuia să mă întorc pentru micuţa Eliza.

Am auzit-o înainte să apuc să o văd, şi am simţit furia clocotind în mine. Făcea atâta zgomot şi putea să ne aducă pieirea dintr-o prostie. De parcă imaginea din ziar nu era de ajuns!

— Eliza!, i-am şuierat eu, închizând peretele fals. Te aud bocănind aici din partea cealaltă a oraşului. Nu ai pic de...

Dar nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am observat imaginea pe care o aveam în faţă.

Pe masa din mijlocul încăperii, Eliza înşirase o grămadă de borcane, cu o mulţime de amestecuri. Cred că erau vreo douăzeci împrăştiate pe acolo, gata să fie sortate.

M-a privit cu pistilul în mână, cu o expresie de concentrare pe chip. Pe obraji avea dâre roşii, care speram să nu fie mai mult decât pulbere de sfeclă. Părul îi era ciufulit şi umed, de parcă ar fi stat aplecată deasupra cuptorului. Pentru o clipă, am simţit că mă întorc în timp cu treizeci de ani. Eu eram fetiţa băgată cu nasul în

borcanele împrăştiate pe masă, iar mama mă veghea, îngrijorată.

Am alungat amintirea.

— Ce înseamnă asta?

Mă temeam că frunzele care contaminaseră acum masa şi instrumentele erau unele letale. Să fac curat ar fi fost o sarcină îngrozitoare, să nu mai spun periculoasă.

— Eu... Eu încerc să prepar un amestec, mi-a zis ea. Mai ştii când am venit aici prima dată? Mi-ai dat valeriană... uite, am găsit-o aici.

Am aruncat un ochi la dulap. Într-adevăr, acolo unde trebuia să fie borcanul cu valeriană acum vedeam un loc liber.

— Şi aici... apă de trandafiri şi mentă.

Mi-a arătat borcanele cu pricina.

De unde să încep cu fetiţa asta ignorantă? Era bătută în cap?

— Eliza, nu mai atinge absolut nimic. Cum naiba să nu ştii că unele dintre lucrurile astea te-ar putea ucide?

Am alergat la masă şi am inspectat fiecare recipient.

— Vrei să-mi zici că te-ai apucat să cotrobăi prin ele, fără să ştii exact la ce serveşte fiecare? Doar nu te-ai apucat să le şi guşti?

Mă simţeam cuprinsă de panică şi mintea îmi începuse deja să caute antidoturi pentru cele mai banale otrăvuri. Leacuri ce puteau fi preparate uşor şi administrate imediat.

— Am ascultat cu atenţie în ultimele zile, mi-a zis. Şi am căutat şi în cărţile tale de acolo.

Mi-a făcut un semn spre cărţi, care păreau însă neatinse, ceea ce însemna că Eliza fie minţea, fie avea abilităţile unui hoţ cu experienţă.

— Am pregătit şi nişte ceaiuri pe care să le încercăm, uite.

A împins două ceşti spre mine. Într-una lucea un lichid indigo, iar în cealaltă o zeamă gălbuie ce amintea de conţinutul unei oale de noapte.

— Înainte să plec definitiv, a zis ea, cu vocea tremurându-i.

Nu mă interesa să beau vreo fiertură de a ei şi mă pregăteam să i-o spun, dar mi-am amintit că Eliza nu citise ziarul care-mi dăduse mie nervii peste cap. Acum, mai mult ca oricând, trebuia să rămân raţională, calculată, şi soluţia cea mai bună era să închid prăvălia pentru totdeauna. Chiar dacă nu m-aş mai fi întors, tot nu voiam să las lucrurile împrăştiate care-încotro.

— Ascultă-mă cu atenţie, fetiţo. Trebuie să pleci. Chiar acum, fără să mai pregeţi vreo clipă.

Mâna i-a căzut peste o grămadă de frunze de pe masă. Învinsă, cu inima frântă, părea şi mai mult un copil faţă de cum o văzusem mai devreme. A aruncat o privire spre borcanul pe care ni-l înapoiase Lady Clarence. Probabil că se mira de ce mă grăbesc iarăşi din cale-afară.

Nu voiam să-i spun ce ştiam. Voiam s-o protejez.

Mi-am dat capul pe spate, fiindu-mi milă şi de mine, dar şi de ea. Mi-aş fi dorit s-o pot trimite la Lady Clarence, dar ştiind că autorităţile erau acolo, punând întrebări, nu m-ar fi liniştit deloc s-o ştiu în acea casă.

— Te rog, du-te înapoi la familia Amwell, copilă. Ştiu că ai temeri, dar trebuie să te întorci acolo. Vei fi în siguranţă, îţi promit.

Eliza a privit borcanele şi instrumentele, adâncită în gânduri. Apoi a dat din cap.

— O să mă duc.

A luat apoi ceva de pe masă, ceva ce nu am observat cu atenţie, şi a băgat obiectul în fustă. Nu-mi păsa prea tare ca să încep să-i pun întrebări; să ia ce avea chef de aici. Mă chinuiau griji mai mari de atât.

La urma urmei, vieţile noastre erau în pericol.

24. CAROLINE

În prezent, miercuri

În colţul cafenelei, eu şi Gaynor ne-am strâns una lângă cealaltă, privind articolele despre apotecară întinse pe masă, în faţa noastră. Fuseseră publicate într-un jurnal numit *Buletinul de Joi*. Gaynor îmi explicase că avusese o circulaţie restrânsă, doar între 1778 şi 1792. După cercetările ei făcute în acea dimineaţă, aflase că ziarul se închisese în cele din urmă din lipsă de fonduri. În arhivă se aflau puţine exemplare din ele, şi niciunele nu fuseseră digitalizate.

— Atunci, cum le-ai găsit pe astea?, am întrebat-o, luând o înghiţitură din cafea.

Gaynor a rânjit, satisfăcută.

— Datele noastre temporare erau greşite. Dacă biletul scris în spital era într-adevăr o mărturisire pe patul de moarte, autoarea se referea la ceva ce se întâmplase mai devreme în viaţa sa. Aşa că mi-am extins cercetările, incluzând şi sfârşitul anilor 1700. Am adăugat în căutare şi cuvântul *otravă*, ce părea logic, ţinând cont că vorbim despre o apotecară ce a ajutat la uciderea unor oameni. Căutarea mi-a întors acest articol drept rezultat, şi bineînţeles am recunoscut imaginea ursului de îndată.

Gaynor a ridicat ziarul din data de 10 februarie 1791.

Comisarul este în căutarea criminalului Lordului Clarence

Din moment ce ea îl citise deja, s-a dus la bar să comande o cafea cu lapte, iar eu m-am scufundat în lectură. Când s-a întors, m-a găsit cu gura căscată.

— Este scandalos!, i-am spus. Un lord, o doamnă din înalta societate, o cameristă care servise băuturile la o cină festivă... Eşti sigură că nu e o poveste dintr-un roman?

— Mai mult ca sigură, a zis Gaynor. Am căutat înregistrările despre Lordul Clarence. Data morţii lui a fost înregistrată ca fiind 9 februarie 1791.

Am făcut un semn spre ilustraţia care însoţea articolul.

— Cu alte cuvinte, servitoarea a făcut o copie din ceară a ursului de pe borcanul iniţial şi...

Am trecut degetele peste desen.

— E acelaşi urs cu cel de pe flaconul meu.

— Unul şi acelaşi, a confirmat Gaynor. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare că are sens. Dacă apotecara livra otrăvuri mai multor femei, poate că ursul era logo-ul ei, o marcă de pe toate recipientele pe care le vindea. Faptul că ai găsit unul în apele fluviului este extraordinar, dar nu o simplă coincidenţă, cum am crezut la început.

Gaynor a ridicat articolul şi a recitit un fragment din el.

— Şi aici lucrurile devin cu adevărat neplăcute pentru draga noastră apotecară. Copia de ceară nu avea doar imaginea ursului. Mai avea şi patru litere.

Mi-a indicat secţiunea unde se preciza că poliţia identificase literele *B ley*.

— Au suspectat că erau parte dintr-o adresă. Sigur, noi ştim din biletul scris în spital că e vorba despre Bear Alley. Dar, la vremea când fusese redactat articolul, poliţia nu avea nicio idee.

Mi-am ţinut răsuflarea, amintindu-mi uşa dincolo de care mă aventurasem noaptea trecută. Aveam o bănuială că literele nu făceau referire la Bear Alley, ci la Back Alley, culoarul ce ducea la camera secretă a apotecarei.

— Pare o neghiobie să-şi fi trecut adresa pe borcanele cu substanţe interzise, nu-i aşa?, m-a întrebat Gaynor, gânditoare. Cine ştie la ce s-o fi gândit... Poate o greşeală inocentă.

S-a întins spre cel de-al doilea articol.

— Ăsta o identifică pe femeie drept apotecară. Mai mult, drept o apotecară criminală. Bănuiala mea e că la scurt timp după ce a fost tipărit primul articol...

Gaynor a părut să-şi piardă firul gândurilor.

— Să spunem că a fost începutul sfârşitului pentru ea.

M-am încruntat.

— Începutul sfârşitului?

Al doilea articol era datat din 12 februarie 1791. Nu am avut însă şansa să-l citesc pentru că telefonul a început să-mi sune. Inima mi-a tresărit când am observat că era un apel de la James.

— Bună, eşti bine?

I-am auzit respiraţia şuierată.

— Caroline, a spus, cu o voce atât de stinsă încât abia i-am distins cuvintele. Trebuie să merg la spital.

Mi-am dus mâna la gură.

— Am încercat să sun la Salvare, dar nu face apel.

Mi-am amintit vag o broşură de la recepţia hotelului, cu numere de urgenţă care funcţionau în Marea Britanie. Nu îmi aminteam care era numărul pentru ambulanţă.

M-a cuprins ameţeala, în timp ce panica îmi devenea tot mai puternică. Cafeneaua se învârtea cu mine, de parcă făcea un dans în jurul propriului ax.

— Vin imediat, am spus, sărind de pe scaun şi apucându-mi lucrurile de pe masă. Trebuie să plec, i-am

spus lui Gaynor. Îmi pare rău, e vorba despre soţul meu, se simte rău...

Brusc, ochii mi s-au umplut de lacrimi. În ciuda a ceea ce simţisem faţă de James în ultimele zile, eram acum atât de speriată pentru el. Gura mi se uscase, nu puteam înghiţi. La telefon, James părea că se luptă pentru fiecare respiraţie.

Gaynor m-a privit confuză.

— Soţul tău? Dumnezeule, sigur, sigur, du-te. Dar...

A luat articolele şi le-a întins spre mine.

— Ia astea. Am făcut copiile pentru tine.

I-am mulţumit şi am băgat foile în geantă. I-am mai cerut scuze o dată şi am ieşit val vârtej pe uşă, alergând spre hotel, cu lacrimile fierbinţi curgându-mi pe obraji, pentru prima dată de când ajunsesem în Londra.

Când am intrat în camera de hotel, m-a lovit mai întâi mirosul. Dulce, acid, pe care îl simţisem la el mai devreme. Vomă.

Mi-am aruncat geanta pe podea, ignorând carnetul care s-a rostogolit din ea, şi am dat fuga în baie. L-am găsit pe James răsucit în poziţie fetală, cu genunchii strânşi la piept, alb ca varul şi tremurând din toate încheieturile. Îşi scosese tricoul, care stătea lângă el, leoarcă de transpiraţie. I-am pus o mână pe stomac.

Am ţipat când am observat că avea sânge pe buze.

— James, Dumnezeule...

M-am uitat şi în vasul de toaletă. Nu era doar vomă, arăta ca şi cum cineva l-ar fi stropit cu vopsea purpurie. Nesigură pe picioare, m-am repezit la telefonul din cameră şi am rugat-o pe fata de la recepţie să sune la ambulanţă. Am închis şi am fugit înapoi în baie. Nu era o intoxicaţie de la mâncarea italienească, era clar. Dar nu aveam cunoştinţe medicale – tot ce-mi aminteam era că James

părea puţin răcit de dimineaţă, iar acum vomitase sânge şi viaţa îi era în pericol. Nimic nu avea sens.

— Ai mâncat ceva când ai ieşit pe afară de dimineaţă?, l-am întrebat.

A dat din cap că nu. Stătea tot pe jos şi tremura violent.

— Nu am mâncat nimic.

— N-ai băut nici apă, nimic?

Poate băuse ceva ce nu trebuia, poate...

— Doar uleiul pe care mi l-ai dat. Şi pe ăla l-am vomitat de mult...

M-am încruntat.

— N-aveai ce să vomiţi. Pe ăla doar ţi-l masezi pe gât, cum ai făcut de atâtea ori.

James a clătinat din cap.

— Te-am întrebat dacă ai o pastilă de tuse şi ai zis că nu, ai doar ulei de yucca sau ceva.

— De eucalipt?

— Da, ăla, a mormăit el. L-am băut ca pe sirop de tuse.

Sticluţa stătea pe marginea chiuvetei, iar indicaţiile de pe etichetă erau simple. Era pentru uz extern, exclusiv pentru piele. Nu era menit să fie înghiţit. De parcă nu era de ajuns, mai era menţionat că poate provoca atacul cerebral şi moartea dacă este ingerat de către copii.

— Ai băut asta?, am întrebat, nevenindu-mi să cred, iar James a încuviinţat. Cât de mult ai băut?

Am ridicat flaconul în lumină. Slavă Domnului, nu era gol. Mai rămăsese în el cam jumătate din conţinut... dar, chiar şi aşa, luase o înghiţitură zdravănă.

— James, ăsta e al dracului de toxic!

Şi-a strâns genunchii şi mai tare la piept.

— Nu am ştiut, a mormăit.

Îmi venea să mă ghemuiesc lângă el şi să-i cer iertare, deşi nu greşisem propriu-zis cu nimic.

S-a auzit o bătaie puternică în uşă.

— Suntem medicii, a spus o voce bărbătească.

Următoarele minute au fost în ceaţă. Paramedicii m-au instruit să stau deoparte, cât timp l-au evaluat pe James. Au venit şi doi dintre managerii hotelului, astfel că eram vreo zece persoane în cameră. Un carusel de feţe îngrijorate, învârtindu-se fără oprire.

O tânără într-o uniformă bleumarin, elegantă, cu un ecuson pe care scria *La Grande*, a venit şi mi-a oferit un biscuit şi un ceai. Am refuzat şi am încercat să descifrez accentul britanic al celor care vorbeau despre starea de sănătate a soţului meu. Îi puneau întrebări peste întrebări, iar eu nu pricepeam totul.

Paramedicii au scos în cele din urmă o mască de oxigen, un stetoscop şi un tensiometru. Acum, camera hotelului părea deja locul unei crime. Echipamentul medical mă făcea să mă întreb serios dacă James va scăpa cu viaţă. Era ca o palmă peste faţa mea. *Nu, nu se va întâmpla, nu va muri. Ei nu vor permite asta*.

Când plecasem la Londra pentru aşa-zisa noastră aniversare, mă aşteptasem la ceva dramă emoţională, dar în niciun caz ceva de genul ăsta. Deşi rănile mele provocate de el erau încă proaspete, m-am trezit dorindu-mi cu disperare să nu moară pe podeaua băii, în faţa ochilor mei. Deşi gânduri ucigaşe îmi trecuseră prin minte, ce-i drept, în orele de după ce aflasem de aventura lui.

În cele din urmă, James le-a spus despre uleiul de eucalipt, iar unul dintre ei a ridicat sticluţa şi a studiat-o, aşa cum făcusem şi eu mai devreme.

— Cât aţi înghiţit de aici?

— Doar o gură, a spus James, cu o lanternă în ochi, băgată de cineva.

Unul dintre paramedici a repetat la telefon ceea ce îi spusese James.

— Hipotensiune, da. A vomitat considerabil. Cu sânge, da. Nu a consumat alcool, nu a luat alte pastile.

Am bănuit că persoana care era la telefon căuta o soluţie magică după ce băgase informaţiile primite în baza de date medicale.

— Acum cât timp l-aţi înghiţit?, l-a întrebat paramedicul pe James, ţinându-i masca de oxigen pe faţă.

Mi-am dat seama că era speriat şi că se chinuia să respire.

— Cu două ore jumate, trei, în urmă, am intervenit eu.

Toţi s-au întors să mă privească, de parcă abia acum îmi remarcau prezenţa.

— Eraţi cu el când a băut?

Am încuviinţat.

— Şi sticluţa este a dumneavoastră?

Am dat din cap că da.

— Mm... bine, atunci. Dumneavoastră veniţi cu noi, i-au spus lui James.

— La... la spital?, a mormăit James, de abia ridicându-şi capul de jos.

Cunoscându-l pe James, ştiam că şi-ar fi dorit să-şi revină ca prin minune, să se lupte cu ceea ce i se întâmpla, să fie lăsat câteva clipe să se recompună.

— Da, la spital, a confirmat paramedicul. Chiar dacă riscul unui atac cerebral pare să fi trecut, e bine să fie supravegheat pentru posibile reacţii neurologice întârziate.

S-a întors apoi spre mine.

— Este foarte periculos acest remediu homeopat, a zis, ţinând sticluţa în mână. Dacă aveţi copii, sugerez să nu-l ţineţi niciodată la îndemâna lor. Nu e prima dată când avem o urgenţă provocată de ingerarea unui astfel de ulei.

De parcă nu m-aş fi simţit deja îndeajuns de vinovată şi îndeajuns de stearpă...

— Domnule Parcewell. Domnule Parcewell, vă rog să rămâneţi cu mine.

Paramedicul din baie avea un ton alertat, dintr-o dată.

Am alergat lângă James şi am văzut că îşi dăduse ochii peste cap. Îşi pierduse cunoştinţa. M-am repezit să-l ating, dar o pereche de mâini m-au ţinut pe loc.

Imediat, scena a devenit şi mai animată. Se zbiera în staţiile de emisie-recepţie, o targă a fost adusă de pe hol, câţiva bărbaţi l-au ridicat pe soţul meu de pe jos, cu corpul inert. Am început să plâng. Chiar şi tipa în uniformă elegantă tremura uşor şi îşi aranja hainele. Atmosfera devenise sumbră. James a fost în cele din urmă scos din baie şi dus repede spre lifturi. În doar câteva secunde, camera de hotel se golise, rămăsesem doar eu şi un medic.

— Pot merge cu el în ambulanţă?, am întrebat printre lacrimi, pornind spre uşă.

— Puteţi veni în maşina noastră, da, doamnă.

Părea că se fereşte să mă privească în ochi.

Apoi, respiraţia mi s-a oprit. Lângă geanta medicului, am văzut carnetul meu, deschis la o pagină cu notiţele mele din dimineaţa asta.

— O să iau şi ăsta, mi-a spus el, ridicând carnetul de jos. Sunt doi poliţişti care aşteaptă la spital. Au ceva de discutat cu dumneavoastră.

— Po-poliţişti?, m-am bâlbâit. Nu pricep...

Medicul mi-a aruncat o privire tăioasă. Apoi mi-a arătat spre scrisul meu de mână, primul rând de pe pagina din carnet:

> Cantităţi din substanţe non-letale, necesare pentru a ucide pe cineva

25. ELIZA

11 februarie 1791

Nella ar fi trebuit să lipsească o oră şi am fost oripilată când s-a întors după numai jumătate din timpul la care mă aşteptam. Avusesem vreme să amestec ingredientele pentru vraja mea de alungare a ghinionului, dar nu suficient ca să strâng în urma mea şi să pun borcanele la locul lor pe rafturi.

Odată intrată, m-a prins cu mâinile pline de ierburi şi lichide, dar şi cu două căni, care îmi serveau la a distrage atenţia de la ce făceam eu de fapt, aşa cum mă învăţase – ceva ce să-i arăt în cazul în care se întorcea mai devreme. Nu voiam să ştie că mă apucasem şi eu să prepar magie. Mă simţeam un pic ca Frederick, pentru că o păcăleam. Şi el preparase tincturi pe la spatele Nellei. Diferenţa era că eu nu-i doream câtuşi de puţin răul.

Ceva părea s-o îngrijoreze pe Nella. În ciuda a ceea ce găsise pe masă şi prin încăpere, nu era atât de supărată pe mine pe cât m-aş fi aşteptat. Mi-a cerut doar să plec imediat şi să mă întorc la reşedinţa familiei Amwell.

Nu conta, căci treaba mea era aproape terminată. Tocmai turnasem poţiunea în două flacoane, pe care le găsisem goale pe tejgheaua unde prepara ea tincturile. M-am gândit că e mai înţelept să pregătesc două, în cazul în care unul îmi aluneca pe drum şi se spărgea. Cele două erau identice ca mărime, dar aveau nuanţe diferite – unul bleu, ca cerul senin, celălalt roz, pastelat.

Am verificat de mai multe ori ca sticluţele să fie inscripţionate doar cu imaginea ursului şi cu nimic altceva. Nu erau cuvinte scrijelite pe ele. Le-am băgat în rochie, lipite de piele.

Nella a părut uşurată când am fost de acord să-i respect dorinţa şi să părăsesc prăvălia. Dar nu aveam de gând să fug de îndată spre casa Amwell, cum credea ea. Potrivit cărţii de magie, tinctura trebuia să stea liniştită să se amestece singură şaizeci şi şase de minute, iar eu o terminasem cu numai patru minute în urmă, la ora unu fix. De asta nu mă puteam duce la casa Amwell. Nu încă.

M-am oferit să fac curat, dar ea a clătinat din cap şi a spus că acum nu mai avea niciun rost. N-am priceput ce voia să spună. Îmi doream ca lucrurile să revină la normal şi aveam şi vraja necesară s-o fac să se întâmple. Peste câteva săptămâni, stăpâna mea avea să se întoarcă din Norwich şi urma să ne reluăm zilele tihnite în camera de desen, departe de domnul Amwell, sub orice formă s-ar mai fi prezentat el.

Aşa că, pentru a doua oară în ultimele două zile, eu şi Nella ne-am despărţit. Nu aveam niciun dubiu că aş fi putut s-o mai văd vreodată. Nu mă voia aici şi nici nu era înţelept să mă întorc, fie că tinctura avea să reprezinte un succes, fie că nu. În ciuda despărţirii de noua mea prietenă, îmi simţeam inima uşoară. Sticluţele mi se lipiseră de piele, reci, pline de promisiuni. Nu mai eram la fel de tristă ca prima dată când ne luasem adio una de la cealaltă. Nici nu am plâns. Nella, la rândul ei, părea cu gândul departe.

Ne-am mai îmbrăţişat o ultimă dată, şi m-am uitat la ceasul din spatele ei. Trecuseră doar opt minute. Am băgat cartea lui Tom Pepper într-un buzunar al fustei largi. Tinctura era deja preparată şi nu mai aveam nevoie de carte, dar nu puteam să mă despart de acest cadou

special. Chiar îmi doream ca într-o zi să mă întorc la librărie. Poate că am fi deschis cartea împreună şi am fi încercat amândoi o vrajă. Imaginea asta mi-a făcut degetele să mă furnice.

Deşi mai aveam o oră în care să stau departe de casa Amwell, până ar fi fost complet gata tinctura, am luat-o spre apus, fiindcă drumul spre reşedinţa Amwell mă ducea într-un alt loc pe care eram curioasă să-l văd: moşia familiei Clarence. Deşi nu eram interesată să accept slujba oferită de doamna Clarence, curiozitatea îmi era aţâţată de vederea locului unde Lordul Clarence îşi găsise sfârşitul. Am mers spre domul St. Paul's, apoi am cotit pe Carter Lane, unde spusese Lady Clarence că locuieşte.

Înaintea mea erau vreo zece case identice ca aspect şi în oricare altă zi nu aş fi avut idee care dintre ele îi aparţinea familiei Clarence. Dar astăzi totul era diferit. Casa cea mai îndepărtată gemea de oameni, la fel ca un borcan de miere la care trăgeau albinele. Zumzetul discuţiilor se auzea până la mine. Intuiţia mi-a spus că aia este cu siguranţă reşedinţa Clarence, şi tot intuiţia m-a convins că ceva nu e deloc în regulă acolo. Am rămas pe loc, temătoare.

Am observat scena, ascunsă după un gard viu. Erau vreo douăzeci de persoane care intrau şi ieşeau, iar jumătate dintre ele păreau să fie poliţişti, pentru că purtau costume bleumarin. N-o vedeam pe Lady Clarence pe nicăieri. Nu pricepeam care era rostul agitaţiei. Văzusem borcanul pe care stăpâna casei i-l înapoiase Nellei, seara trecută. Femeia nu părea prea îngrijorată. Singura ei neplăcere părea să fie plecarea neaşteptată a cameristei. Dacă ar fi suspectat-o autorităţile de crimă, cu siguranţă ne-ar fi zis asta seara trecută. Oare se mai întâmplase şi altceva în casă?

Îmi adunasem curajul uşor, uşor, şi o idee m-a lovit brusc – dacă m-aş fi apropiat de casă şi m-aş fi prefăcut interesată de oferta de slujbă pe care mi-o făcuse Lady Clarence? Aşa aş fi descoperit ce căutau toţi poliţiştii ăia acolo. Am pornit spre casă cu un aer relaxat, ca şi cum habar n-aş fi avut că a murit un bărbat acolo, victima unei otrăvi pe care am preparat-o cu mâinile mele.

Câţiva bărbaţi stăteau îngrămădiţi chiar la intrare. Când m-am apropiat de trepte, am început să aud frânturi de conversaţie.

— Este în camera de zi... a venit direct aici...

— ...imaginea flaconului este aceeaşi cu acea copie făcută de cameristă, copia este foarte reuşită...

Pielea mi s-a umplut pe loc de sudoare şi una dintre sticluţe mi-a alunecat pe jos, din rochie. Bine că am observat-o la timp... Mi-am croit drum mai departe spre scară, amintindu-mi scopul pentru care mă înfiinţasem aici. Nu trebuia să-mi pierd cumpătul, indiferent ce vedeam sau auzeam.

Nimeni nu m-a băgat în seamă; bărbaţii continuau să converseze între ei.

— ...au mai fost de altfel cazuri de morţi asemănătoare, de aceeaşi natură...

— ...criminal în serie, probabil...

M-am împiedicat când să urc şi m-am prăbuşit. Două mâini s-au întins să mă prindă, iar un poliţist cu o cicatrice pe obrazul stâng m-a ridicat şi m-a sprijinit până m-am repus pe picioare.

— Lady Clarence, am scos eu un suspin, respirând cu greu. Am venit să vorbesc cu dânsa.

Poliţistul s-a încruntat.

— Cu ce scop?

Am făcut o pauză, căci mintea mea părea să fi rămas plină doar cu denumiri ale ierburilor şi preparatelor, ca şi

cum ar fi fost o pagină din registrul Nellei. Vorbiseră despre un posibil criminal în serie... Cuvintele îmi răsunau cu ecou în cap, ca şi cum tocmai mi le şoptea acum cineva la ureche. Am simţit o lumină puternică în spatele ochilor şi m-am temut că aveam să cad, dar bărbatul mă ţinea mai departe de braţ.

— Cameristă, am spus, în cele din urmă. Am venit să vorbesc cu dânsa despre slujba de cameristă, rămasă liberă.

Bărbatul şi-a dat capul pe spate.

— Camerista doamnei a plecat din post de abia ieri. Deja a dat de veste Lady Clarence despre locul rămas liber?

S-a uitat în spatele ei, de parcă ea ar fi fost acolo şi ar fi vrut să-i ceară amănunte direct.

— Vino cu mine, a spus. Este în salon.

Am pătruns împreună în casă, poliţistul conducându-mă prin holul înghesuit, care mirosea a transpiraţie şi respiraţie acră. Alţi poliţişti stăteau în cerc şi discutau ţinând la mijloc între ei un desen dintr-un ziar, dar nu vedeam bine imaginea. Deasupra unei mese negre cu auriu era o oglindă imensă, care reflecta teroarea din ochii mei.

Mi-am spus că n-ar fi trebuit să vin deloc aici.

Lady Clarence era într-adevăr în salon, lângă doi poliţişti. Când m-a văzut, a scos un suspin de uşurare.

— Ah, cerule! Ai venit să ocupi postul liber? Vino, să vorbim...

Unul dintre poliţişti a ridicat mâna.

— Lady Clarence, nu am terminat aici.

— Nu am de vorbit cu acest copil mai mult de câteva minute, domnule.

Nu i-a mai spus nimic, a pus o mână pe talia mea şi m-a împins afară din salon. Avea pielea umedă şi lipicioasă, iar sprâncenele îi erau umede şi ele de la transpiraţie. M-a

condus pe scări, la etaj, şi m-a tras după ea într-una dintre camere. Încăperea era aranjată impecabil, iar patul părea să nu fi fost folosit niciodată. Mobila lucea de parcă ar fi fost lustruită recent, cu atenţie şi pricepere.

— Lucrurile stau foarte prost, Eliza, mi-a şoptit, după ce a închis uşa. Trebuie să mergi imediat la Nella şi să-i spui să dispară. Amândouă ar trebui să vă faceţi nevăzute cât mai repede. Dacă nu, ea va fi arestată şi spânzurată – şi poate că şi tu. Nu te vor cruţa doar datorită vârstei tale fragede... oh, cât de imposibil e totul!

— Nu înţeleg, am spus, cu buzele care îmi tremurau, iar cuvintele mi se rostogoleau aproape imposibil de descifrat. Aţi adus înapoi borcanul şi... aţi spus că totul este în regulă.

— Da, dar seara trecută lucrurile s-au schimbat! Vezi tu, camerista mea a plecat ieri, dar eu n-am avut habar că s-a dus la poliţişti. Le-a zis că eu i-am dat instrucţiuni să răstoarne conţinutul borcanului în pahar. Le-a dat detalii despre ce era pe borcan, adresa, imaginea ursului. Slavă Domnului, încă nu au desluşit adresa, dar mă tem că este doar o chestiune de timp. Şi degeaba i-am dat Nellei înapoi borcanul, dacă servitoarea a făcut o copie din ceară... Cât de laşă este creatura aia! Dacă avea un pic de creier, îl lua direct şi se ducea la poliţie, dar bănuiesc că i-a fost frică să nu intre cineva şi s-o prindă vârând borcanul sub fustă.

S-a aşezat pe pat şi şi-a netezit fustele.

— Imaginea de pe borcan a fost tipărită aseară, iar azi a ajuns în ziare. Când a văzut-o, un domn oarecare a dat fuga la autorităţi. În urmă cu câteva săptămâni, când i-a murit fiul, a găsit sub patul lui un flaconaş asemănător. Până să vadă imaginea din ziar, nu i se păruse nimic suspect. Dar, ce crezi? Şi pe flaconul lui era tot o gravură cu ursul!

Privise neajutorată pe fereastră.

— Slavă cerului, pe flaconul bărbatului nu apărea nicio adresă. I-am auzit pe poliţişti şoptind între ei că au mai apărut şi alte persoane cu lucruri asemănătoare, diferite recipiente pe care se găseşte imaginea ursului, şi toate au fost găsite în preajma cuiva mort în circumstanţe suspecte. Cine ştie câţi or mai fi! Acum se chinuie să descifreze adresa şi discută despre un criminal în serie. Au descifrat deja câteva litere, aşa că nu va mai trece mult până ce vor lua la puricat hărţile şi se vor prinde de adresa corectă.

Şi-a trecut mâna pe suprafaţa unui dulap, lucios şi impecabil. În urma degetelor ei, a rămas o dungă umedă, unsuroasă.

— Desigur, e şi pielea mea în joc, a spus ea, coborându-şi vocea. Seara trecută, comisarul m-a întrebat direct dacă este adevărat ce susţine camerista, dacă mi-am ucis soţul. Ce puteam să fac, în afară de a nega? Acum, adresa încă neelucidată este şi mai importantă pentru autorităţi, fiindcă vor să-l preseze pe proprietarul borcanului să le spună cine a cumpărat otrava. Şi mă bucur aşa mult că ai venit, căci eu nu puteam să scap de ei şi să merg până la Nella, s-o avertizez! Oare le va spune numele meu? Oh, fugi, du-te şi convinge-o să n-o facă! Spune-i că trebuie să plece de îndată, altfel o vor găsi şi o vor obliga să le spună tot.

Lady Clarence a tremurat şi şi-a strâns braţele în jurul corpului.

— Şi când te gândeşti că eu o ameninţasem s-o dau pe mâna autorităţilor după ce aruncase pulberea în flăcări! Dumnezeule, cum s-a întors totul împotriva mea. Du-te acum, du-te, altfel vom avea toate trei o frânghie în jurul gâtului până la căderea nopţii.

Nici nu aş mai fi ştiut ce s-o întreb. Nu-mi păsa de bărbatul care venise cu flaconul ce semăna cu al nostru, nici unde fugise de fapt camerista, nu mă interesa nici dacă bietul lord fusese deja îngropat. Ştiam tot ce aveam nevoie să ştiu. Nu mai era doar spiritul domnului Amwell care mă bântuia acum. Umbra greşelii mele, despre care crezusem că dispăruse cu ore în urmă, se întorsese, mai răzbunătoare ca niciodată. Trebuia să alerg într-un suflet la Nella. Doar că...

— Cât e ora?, am întrebat.

Tinctura pentru a Înlătura Ghinionul era acum mai importantă ca niciodată. Doar ea ne putea salva pe mine şi pe Nella de soarta tragică.

Lady Clarence m-a privit surprinsă.

— Este un ceas pe coridor, a zis.

Când am ieşit din cameră, am oftat, cuprinsă de frustrare. Nu era nici măcar unu şi jumătate. Mai dura până se prepara complet ce aveam în flacon.

Am ieşit în fugă din casă, trecând pe lângă bărbaţii în uniforme. Am auzit-o pe Lady Clarence spunându-le că nu mi-a oferit postul liber, în cele din urmă. Nu am îndrăznit să privesc în urmă până ce nu am ajuns la Dean’s Court, unde m-am bucurat să văd că nimeni nu mă urmărise. Oricum, pentru a fi şi mai sigură, am mers pe un drum ocolitor şi întortocheat până la magazin. Când am ajuns în Back Alley numărul 3, am intrat fără ca măcar să mai bat, direct în camera secretă, deschizând ivărul despre a cărui existenţă ştiam acum deja prea bine.

Nella stătea la masă, cu registrul în faţa ei. Avea corpul aplecat deasupra mesei, de parcă ar fi făcut un efort să citească. A ridicat privirea spre mine.

— Nella, trebuie să plecăm!, am ţipat. S-a întâmplat un lucru îngrozitor. Menajera doamnei Clarence le-a spus autorităţilor că...

— Ai văzut ziarul, m-a întrerupt Nella, cu vocea atât de răguşită, că m-am întrebat dacă nu cumva luase o doză sănătoasă de laudanum. Camerista le-a dat o copie din ceară. Ştiu totul.

Am privit-o, şocată. Ştia deja? Atunci de ce nu plecase?

M-am uitat la ceasul de lângă uşă. Trecuseră treizeci şi şapte de minute. Am alergat spre rafturi şi am luat de acolo borcanul plin cu bulgăraşi din esenţă de tămâie, dropsuri de forma unor lacrimi. O văzusem pe Nella înghiţindu-i şi altădată, când i se umflau articulaţiile.

— E mai mult de atât, i-am spus. Ia astea, cât timp eu îţi povestesc.

I-am dezvăluit că trecusem pe la casa familiei Clarence şi că auzisem povestea chiar de pe buzele doamnei. După ce ziarele apăruseră pe tarabe, alte persoane veniseră cu propriile flacoane, care aveau imaginea ursului. Toate erau legate de morţi a căror cauză nu fusese stabilită clar, iar acum autorităţile presupuneau că este vorba despre un criminal în serie.

— N-am auzit despre asta, a zis Nella, cu vocea calmă.

Oare îşi pierduse minţile? Nu pricepea cât de grav şi de urgent este totul? Cu numai câteva minute în urmă, ea îmi spusese *mie* să mă grăbesc. Oare acum ce mai aştepta?

— Nella, te rog să mă asculţi, mi-am început pledoaria. Nu poţi rămâne aici. Mai ştii noaptea când am cules împreună insectele alea? Cumva, ai reuşit să-ţi aduni puterile şi să mergi mai departe. Fă-o şi acum, te rog!

Apoi, mi-a venit o idee.

— Putem merge în casa familiei Amwell şi să ne gândim ce facem pe urmă. Este locul perfect. Nimeni nu ne va deranja acolo.

Cât timp Nella ar fi fost cu mine, nu mi-ar fi fost teamă să fiu în acea locuinţă, mai ales că şi tinctura se termina

de preparat până ajungeam noi. Spiritul domnului Amwell nu mi-ar fi făcut rău cu ea prin preajmă. Probabil.

— Uşor, uşor, copilă, a răspuns Nella, înghiţind un pumn cu dropsuri din tămâie. Nu am de gând să rămân aici. Ştiu unde o să merg şi chiar mă pregăteam să plec, oricum. Dar tu nu trebuie să vii cu mine. Mă voi duce singură.

Dacă avea nevoie de încuviinţarea mea ca să se urnească, am dat din cap că am înţeles. Am ajutat-o să-şi pună haina. Mi-am amintit de prima mea vizită la prăvălie, în urmă cu numai o săptămână. Ce multe se întâmplaseră de atunci... şi niciun lucru bun! Îmi aminteam cum stătusem pe scaun, vizavi de ea, şi îmi era teamă să beau infuzia fierbinte, să nu mă otrăvească. Asta în timp ce domnul Amwell şi Lordul Clarence erau încă în viaţă şi nu aveau idee ce urma să li se întâmple. Mi-am amintit şi a doua vizită – mulţumită că ouăle otrăvite dăduseră rezultatul aşteptat, dar lovită de o nouă spaimă şi dărâmată de durere, în vreme ce abdomenul îmi sângera.

Brusc, o amintire s-a conturat tot mai clară.

— Nella, după ce am cules licuricii şi mi-ai povestit despre Frederick, ai spus că dacă *ai mai fi avut sângerarea*, poate că ai fi oprit toate acestea cu mult timp în urmă.

Nella şi-a întors capul într-o parte, ca şi cum întrebarea mea o pălmuise peste faţă.

— Da, a spus, cu dinţii încleştaţi. Poate că aşa aş fi făcut. Dar eşti prea tânără să înţelegi ce am vrut să spun, aşa că poţi uita că am zis-o.

— Şi când voi fi suficient de matură ca să înţeleg?

— Nu există o vârstă anume. Când pântecele tău va fi pregătit să adăpostească un copil, vei începe să sângerezi, câte puţin în fiecare lună, după cum Luna îşi urmează cursul firesc pe cer. Este o trecere, copilă. Spre maturitate.

M-am încruntat. Şi doamna Amwell spusese ceva despre Luna care străbate cerul, în noaptea în care am început să sângerez, noaptea în care i-am ucis soţul.

— Cât timp durează această sângerare?, am întrebat.

Nella m-a privit cu ochii îngustaţi, de parcă m-ar fi reevaluat.

— Trei sau patru zile, uneori mai mult. Mama ta sau doamna Amwell nu ţi-au vorbit până acum despre asta?

Am clătinat din cap.

— Şi sângerezi acum, copilă?

M-am simţit brusc ruşinată.

— Nu, dar s-a întâmplat cu câteva zile în urmă. M-a durut foarte rău. Mi-am simţit burta umflată şi am avut crampe.

— Şi a fost pentru prima dată?

Am încuviinţat.

— S-a întâmplat imediat după moartea domnului Amwell. M-am temut că el mi-a făcut asta…

Nella a ridicat mâna şi mi-a zâmbit cu blândeţe.

— O simplă coincidenţă, copilă. Eşti binecuvântată, mai mult decât am fost eu. Mi-aş fi dorit doar să-mi fi spus mai devreme. Ţi-aş fi pregătit ceva care să-ţi alunge crampele.

Şi eu mi-aş fi dorit să-i fi spus mai de mult. Pentru prima dată de la moartea domnului Amwell, mi-am dat voie să sper că sângerarea nu fusese o luare în posesie din partea spiritului său răzbunător. Să fi fost doar o întâmplare ce s-ar fi repetat lună de lună, cum spusese Nella? O trecere spre maturitate? Nu mă gândisem niciodată la mine ca la o femeie – doar un copil, o fetiţă.

Mi-aş fi dorit să mai reflectez la asta, dar nu era timp. Ar fi trebuit să fi plecat deja.

Registrul Nellei încă mai era deschis pe masă şi i-am aruncat o privire. Îl deschisese la anul ١٧٧٠, cu mai bine de

douăzeci de ani în urmă. Pagina era murdărită: o pată mare, roşie, ca de vin, se întindea spre margini.

De ce se întorsese Nella la acea pagină anume? Poate că voia să desfăşoare în sens invers filele vieţii ei, să-şi amintească zilele de început. Pe când era scrisă pagina asta, inima Nellei nu fusese încă distrusă. Încheieturile nu-i erau ţepene şi umflate. Nici mama şi nici experienţa maternităţii nu-i fuseseră încă răpite. Poate că dorise să-şi amintească acele lucruri: munca onorabilă pe care o făcuse cândva, genul de apotecară care ar fi putut să rămână, femeia plină de virtuţi în care mama ei îşi dorise s-o transforme.

Şi totul aruncat în foc la aflarea trădării lui Frederick.

Nella mi-a surprins privirea, apoi a închis registrul cu zgomot şi m-a condus spre uşă, ca să pornim fiecare pe calea ei.

26. CAROLINE

În prezent, miercuri

Într-o încăpere prăfuită şi fără geamuri de la al treilea etaj al spitalului St. Bartholomew, m-am trezit aşezată faţă în faţă cu doi poliţişti, cu carnetul meu între noi. Aerul era plin de un miros greţos: antiseptic şi soluţie pentru curăţarea podelelor. Un bec chior bâzâia şi pâlpâia deasupra noastră.

Poliţistul mai mare în rang a îndreptat carnetul cu faţa spre el şi a bătut cu degetul deasupra cuvintelor incriminatoare. *Cantităţi din substanţe non-letale, necesare pentru a ucide pe cineva.* M-am înspăimântat şi mai tare imaginându-mi ce altceva mai avea să descopere printre notiţele mele făcute în grabă... În dreptul cuvântului *arsenic* mai pusesem şi o steluţă, pentru numele lui Dumnezeu.

Îmi doream cu disperare să mă duc după James, care fusese transportat la reanimare. Dar instinctul îmi spunea că n-ar fi fost cea mai înţeleaptă alegere: poliţiştii din faţa mea mi-ar fi pus cătuşe înainte să apuc să ajung pe culoar. Nu aveam opţiunea de a mă ridica şi a pleca pur şi simplu.

Dintr-odată, aveam atât de multe explicaţii de dat.

Mi-am ţinut răsuflarea, sperând să nu parcurgă pagina de jurnal mai departe. Cum aş fi putut să încep să-i spun adevărul? De unde să încep, de fapt? De la soţul meu infidel, care venise pe neaşteptate la Londra, fără să mă întrebe? Sau cu felul în care încălcasem eu o proprietate pentru a intra în magazinul unei apotecare despre care credeam că este o criminală în serie? Sau cu motivul pentru care aveam ulei de eucalipt în geantă? Fiecare scenariu era împotriva mea. Orice explicaţie aş fi dat, era fie implauzibilă, fie o coincidenţă.

M-am temut ca versiunea mea asupra evenimentelor va face mai mult rău decât bine. Eram la pământ din punct de vedere emoţional şi nu îmi puteam formula cu claritate gândurile, cu atât mai puţin fraze coerente. Însă, ţinând cont de starea gravă în care se afla James, trebuia să mă grăbesc cumva să ies din situaţia creată.

Unul dintre poliţişti s-a scuzat şi a ieşit din încăpere să vorbească la telefon, iar celălalt şi-a dres vocea şi mi s-a adresat:

— Doamnă Parcewell, v-aţi putea da silinţa să-mi explicaţi ce este în acest carnet?

M-am forţat să mă concentrez cât am putut de mult.

— Sunt note legate de un proiect de istoric, o cercetare pe care o întreprind. Nimic mai mult.

— Un proiect de cercetare?

Nici măcar nu şi-a ascuns expresia bănuitoare. Am simţit că îmi vine brusc să vomit.

— Da, legat de un mister din trecut, încă neelucidat.

Măcar asta nu era o minciună. Poate că nu era nevoie să-i spun adevărul, până la urmă, ci numai un fragment, care să mă ajute să ies din beleaua de faţă.

— Am studii de istorie. Am mers de două ori la British Library, să cercetez trecutul unei apotecare care a ucis mai multe persoane în urmă cu două secole. Acest jurnal cuprinde notele făcute de mine în timpul procesului de cercetare, nişte nelămuriri despre otrăvurile folosite de ea, asta e tot.

— Hmm, a spus el, trecându-şi un picior peste celălalt. Pare o poveste care se potriveşte la fix.

Era tocmai şi teama mea. Îmi venea să-mi ridic mâinile în aer, exasperată, şi să-l invit să vină cu mine, să-i arăt câte ceva.

Şi-a scos propriul carneţel din buzunar şi a început să scrie ceva în el, apoi a subliniat.

— Şi această cercetare aţi început-o când, mai exact?, m-a întrebat, fără să mă privească.

— În urmă cu câteva zile.

— Şi de unde veniţi, mai precis?

— Din State. Din Ohio.

— Aţi fost vreodată acuzată de o infracţiune?

Mi-am întins mâinile în lateral.

— Nu, niciodată. De nimic.

Ceafa începuse să mă furnice. *Nu încă, oricum*.

Al doilea poliţist s-a întors chiar atunci. S-a sprijinit de perete şi a bătut uşor cu bocancul în podea.

— Am înţeles că dumneavoastră şi soţul treceaţi printr-o... perioadă mai dificilă.

Mi-a picat faţa.

— Cine...

Dar m-am chinuit să mă stăpânesc. Cu cât păream mai defensivă, cu atât ar fi fost mai proastă impresia pe care o făceam.

— Cine v-a spus asta?, am întrebat, prefăcându-mă calmă.

— Soţul dumneavoastră îşi mai recapătă din când în când cunoştinţa. Asistenta...

— Deci se simte mai bine?

M-am abţinut încă o dată să nu ţâşnesc pe uşă şi să merg după el.

— Asistenta care se ocupă de dânsul i-a pus câteva întrebări suplimentare, odată cu perfuzia.

Mi-am simţit faţa înfierbântată. James i-a spus asistentei că noi trecem printr-o perioadă mai dificilă. Încerca să mă facă să fiu arestată?

Dar mi-am dat seama că el nu avea de unde să ştie ce se întâmpla cu mine acum. Nu ştia că sunt la un interogatoriu, nu avea habar de direcţia greşită şi absurdă în care o apucaseră lucrurile.

Poliţistul mai mare în rang aştepta răspunsul meu la afirmaţia făcută de James. M-am gândit să neg, să le spun că James fabulase. Dar nu dădea şi mai rău să îl acuz pe James de minciună? Poliţiştii erau înclinaţi să creadă pacientul aflat la reanimare, nu pe soţia într-o stare perfectă de sănătate, cu un carneţel suspect. Dacă James le spusese că aveam necazuri în căsnicie, n-o puteam nega. Realitatea începuse să mă constrângă asemeni gratiilor unei închisori.

Poate că era timpul să mă gândesc şi la un avocat.

— Mda, am spus, şi m-am pregătit să bag la înaintare argumentul infidelităţii lui James. Am aflat săptămâna trecută că el...

M-am oprit la timp. Nu avea rost să le dezvălui că James mă înşelase. Nu m-ar fi compătimit, dimpotrivă; aş fi părut dornică de răzbunare şi instabilă emoţional.

— Eu şi James ne-am dat seama săptămâna trecută că avem unele aspecte la care trebuie să lucrăm împreună. Am venit la Londra ca să fiu singură câteva zile. M-am cazat singură, puteţi verifica la recepţie. James a aterizat neanunţat. Întrebaţi asistenta, soţul meu nu ar avea de ce să nege.

Poliţiştii s-au privit cu subînţeles.

— Haideţi să continuăm discuţia la secţie, a spus cel care stătea în faţa mea. Am senzaţia că este ceva ce nu ne spuneţi. Poate că inspectorul va avea mai mult succes.

Mi s-a încleştat stomacul şi am simţit un gust acru în gură.

— Sunt... Mă arestaţi?

Am căutat din ochi un coş de gunoi, dacă aş fi avut nevoie să vomit.

Cel de-al doilea poliţist şi-a pus o mână pe coapsă, aproape de cătuşele care i se bâţâiau sugestiv.

— Soţul dumneavoastră, cu care aveţi probleme în căsnicie, este în salon şi se luptă pentru propria viaţă, după ce a ingerat o substanţă otrăvitoare pe care i-aţi dat-o dumneavoastră. Iar acele aşa-zise notiţe dintr-un proiect de cercetare menţionează nişte cantităţi de care este nevoie pentru a ucide pe cineva. Sunt cuvintele dumneavoastră, doamnă Parcewell, nu ale mele.

27. NELLA

11 februarie 1791

Dacă plecarea mea de la prăvălie ar fi fost una temporară, aş fi băgat mâna prin sertare ca să iau unele obiecte cu valoare sentimentală, mai ales dintre cele care îi aparţinuseră mamei mele.

Dar moartea este permanentă. Ce obiecte lumeşti mi-ar mai fi trebuit să iau cu mine?

Sigur, nu i-o puteam spune Elizei. După ce m-a ajutat să-mi îmbrac haina – puterile parcă îmi mai reveniseră, din fericire, după ce am luat dropsurile cu tămâie – am stat împreună în prag, gata să plecăm, iar eu m-am forţat să-i las impresia că urma să mă întorc aici, după ce trecea primejdia.

Ochii mi-au căzut pe linia pe care Eliza o trasase în funingine la prima ei vizită aici şi piatra de dedesubt, curată şi strălucitoare. Încă de când apăruse în viaţa mea, fetiţa asta începuse să mă destrame fir cu fir, căutând parcă să scoată la iveală ceva bine ascuns în mine.

— Nu vrei să iei nimic cu tine? Caietul?

A făcut un semn spre registrul de pe masă, pe care tocmai îl închisesem, trântindu-l. În el erau miile de remedii pe care le vândusem de-a lungul anilor, unele inofensive ca lavanda, altele fatale precum arsenicul. Dar mai importante erau numele femeilor trecute pe foile alea. Parcă vedeam chipul fiecăreia în minte.

Caietul ţinea evidenţa muncii mele de o viaţă. Oamenii pe care îi vindecasem şi oamenii pe care îi rănisem, cu ce

anume o făcusem, ce cantitate le dădusem şi în contul cui. Ar fi fost înţelept din partea mea să-l iau cu mine, astfel încât secretele să se scufunde odată cu mine pe fundul Tamisei. Cerneala întinsă, paginile dizolvate, adevărul despre ce fusese acest loc, distrus pentru totdeauna. Aşa le-aş fi putut proteja pe femeile din registru.

Dar le-aş fi şi şters existenţa, în acelaşi timp.

Femeile acestea nu erau regine sau mari moştenitoare de titluri şi averi. Erau femei obişnuite, ale căror nume nu se gravau cu aur pe nicăieri. Mama jurase să le vindece, dar le oferise şi o şansă de a fi ţinute minte, de a-şi lăsa o urmă a trecerii lor prin lume.

Nu, nu aveam de gând s-o fac. Nu aveam să le arunc în uitare, în foc, aşa cum făcusem cu prima pulbere din cantaride. Istoria poate că avea să le dea numele deoparte – dar nu şi eu.

— Nu, am spus, în cele din urmă. Caietul o să fie în siguranţă aici. Nu vor găsi locul ăsta, copilă. Nimeni nu-l va găsi.

Câteva minute mai târziu, eram în camera ce părea pentru ochii curioşilor doar un depozit. Uşa secretă către prăvălia mea era închisă, zăvorul tras. Mi-am pus mâna pe capul Elizei şi i-am simţit părul moale şi călduţ. Eram mulţumită că dropsurile îmi alungaseră o parte din durerea din oase. Freamătul meu interior era şi el uşor amorţit. Nu-mi era teamă de apele reci ce urmau să mă cuprindă.

Mi se părea cumva potrivit ca în ultimele momente ale vieţii să fiu ajutată de un flacon aflat pe rafturile prăvăliei mele. În viaţă şi în moarte, mă bazam pe capacitatea de a aduce alinare a recipientelor mele, şi îmi dădeam seama că amintirile frumoase de aici erau mai multe decât cele nefericite: mai multe naşteri decât crime, mai mult sânge al vieţii decât al morţii.

Nu doar dropsurile îmi alinaseră într-o anumită măsură sufletul. Era şi compania micuţei Eliza. În ciuda faptului că greşeala ei atrăsese această nenorocire asupra noastră, nu aveam resentimente faţă de ea, şi regretam doar clipa în care Lady Clarence îmi lăsase scrisoarea. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă ea nu ar fi fost o doamnă bine situată în societate şi dacă menajera nu ar fi complotat s-o distrugă.

Nu avea sens să mai privesc înapoi. În pragul morţii mele, energia tinerească şi curiozitatea Elizei îmi încălzeau inima. Nu-mi cunoscusem propria fiică, dar aveam o bănuială că ar fi semănat în multe privinţe cu fetiţa care stătea acum lângă mine. I-am pus o mână pe umăr şi am tras-o spre mine.

Am mai aruncat o privire în urmă, apoi am ieşit pe alee, iar aerul rece ne-a îmbrăţişat.

Am ajuns în punctul în care aleea micuţă se intersecta cu bulevardul.

— De aici, tu vei merge spre casa Amwell, sau oriunde alegi tu să te duci, iar eu o voi lua pe drumul meu.

Eliza a încuviinţat din cap. Nici nu am apucat să facem zece paşi, că i-am şi observat: trei poliţişti, cu uniforme bleumarin, cu feţe cernite. Unul ţinea un băţ în mână, ca şi cum i-ar fi fost frică să se aventureze în întunericul aleii, iar pe obraz i-am zărit o cicatrice.

Eliza trebuie să-i fi văzut în acelaşi timp cu mine, fiindcă, fără a ne spune nimic una alteia, am început să alergăm amândouă.

Am luat-o spre sud, spre apă, cât mai departe de ei, cu răsuflările armonizate una cu a celeilalte.

28. CAROLINE

În prezent, miercuri

Poliţistul şi-a desfăcut cătuşele de la centură şi chiar atunci a sunat un mobil în micuţa încăpere. Am rămas nemişcată, aşteptând ca unul dintre cei doi să răspundă. Apoi, ieşind uşor din negura dezorientării, mi-am dat seama că era al meu cel care suna.

— Ar putea fi legat de James, am spus şi m-am întins spre poşetă, fără să-mi mai pese dacă poliţiştii aveau să mă încătuşeze înainte să apuc să răspund.

Mi-am dus telefonul la ureche, pregătindu-mă sufleteşte pentru tot ce era mai rău.

— Alo?

De partea cealaltă am auzit o voce ca un ciripit, cu un ton slab de îngrijorare.

— Bună, Caroline, sunt Gaynor. Am sunat să văd cum stau lucrurile. Este bine soţul tău?

Dumnezeule, ce amabilă era fiinţa asta! Doar că sincronizarea era teribil de proastă. Poliţistul mai mare în rang mă privea ca un vultur, dând din picior.

— Bună, Gaynor, am spus, cu vocea rigidă. Lucrurile merg spre bine. Sunt... prinsă în ceva acum, dar promit să te sun imediat ce mă eliberez.

M-am uitat la poliţistul care ţinea cătuşele pregătite. Ochii mi-au căzut pe insigna lui prinsă de coapsă – un simbol al puterii, al autorităţii cu care era investit. Brusc, de parcă în cameră ar fi intrat un curent de aer proaspăt, m-am întrebat dacă nu cumva poziţia pe care Gaynor o avea la bibliotecă nu ar putea să-mi fie cumva de folos.

— De fapt, Gaynor... Poate că m-ai putea ajuta cu ceva.

— Sigur, cum să nu? Orice.

— Sunt la spitalul St. Bartholomew, am zis şi i-am privit pe poliţişti.

— La spital? Eşti bine?

— Da, eu sunt bine. Sunt la etajul al treilea, lângă secţia de Terapie Intensivă. Oare te-aş putea ruga să vii până aici? E o poveste lungă, dar îţi explic totul când ne vedem.

— Bine, a zis ea. Vin cât pot de repede.

Umerii mi s-au relaxat de uşurare.

— Femeia de la telefon este o colegă şi o amică, le-am spus, după ce am închis. Lucrează la British Library şi ea a fost persoana care m-a ajutat în proiectul de cercetare. Indiferent dacă veţi decide să mă arestaţi sau nu, sper că mai înainte veţi asculta ce are şi ea de spus.

Bărbaţii s-au uitat unul la altul, apoi cel care stătea lângă perete a notat ceva în agendă. După câteva minute, şi-a verificat ceasul şi a dat semne de nerăbdare.

Era ultima mea şansă.

Gaynor nu avea habar că intrasem pe ascuns, ilegal, în magazinul apotecarei sau că pozasem registrul. Nu făcusem notiţe împreună despre opiu, tutun sau arsenic. Speram ca poliţiştii să nu-i arate carnetul meu, dar trebuia să-mi asum riscul. Mai bine ajungeam să-i dezvălui lui Gaynor ce făcusem decât să accept să fiu arestată pentru o faptă de care nu eram vinovată.

În cele din urmă, unul dintre poliţişti a mers să o culeagă pe Gaynor din sala de aşteptare a spitalului. A intrat în încăperea unde eram eu cu o expresie de spaimă pe chip, bănuind probabil că se întâmplase ceva îngrozitor cu James. Nu voiam să o pun pe jar, dar îmi era imposibil să am acum o discuţie între patru ochi cu ea.

— Ce se întâmplă?, m-a întrebat. Eşti bine? Soţul tău este în regulă?

— De ce nu luaţi un loc, mai bine?, i-a zis poliţistul.

I-a făcut semn spre un scaun liber, iar Gaynor s-a aşezat, lăsându-şi poşeta să-i cadă pe spătar. Ochii i s-au oprit pe carnetul meu de pe masă, dar era prea departe ca să reuşească să şi citească ce scria în el.

— Eram pe punctul de a o duce pe doamna Parcewell la secţie, pentru un interogatoriu suplimentar, i-a explicat poliţistul. În legătură cu o substanţă periculoasă pe care soţul dânsei a ingerat-o mai devreme şi cu nişte note suspecte pe care le-am găsit în acest jurnal, posibil legate de incidentul în cauză.

Am clătinat din cap. Parcă îmi mai revenise curajul, acum că Gaynor era şi ea lângă mine.

— Nu, complet fără legătură cu incidentul, cum am mai spus.

Gaynor şi-a întins mâna spre mine, dar nu mi-am dat seama dacă a fost pentru a mă linişti pe mine sau pentru a se calma pe ea.

Poliţistul s-a aplecat spre amica mea.

— Doamna Parcewell ne-a spus că ne-aţi putea explica dumneavoastră nişte lucruri. Am înţeles că lucraţi la British Library?

Gaynor a luat o postură defensivă şi m-a privit cu atenţie.

— Ce legătură are locul unde lucrez?

Dintr-o dată, m-am simţit cuprinsă de remuşcări. O chemasem pe Gaynor fiindcă aveam nevoie de ajutor, aveam nevoie să fiu salvată. Abia acum îmi dădeam seama că târâsem o altă persoană în beleaua în care nimerisem eu, fără voia mea. Biata Gaynor chiar nu făcuse nimic greşit, iar acum eu o pusesem în situaţia în care să fie şi ea interogată de doi poliţişti.

Am tras aer în piept.

— Domnii nu cred că eu am făcut cercetări legate de apotecară. De asta le-am spus că tu lucrezi la bibliotecă.

M-am întors spre poliţistul cu rang mai înalt.

— Am mers de două ori la bibliotecă. Am cercetat nişte hărţi, am făcut căutări online...

Nu am folosit pluralul, pentru că voiam s-o implic pe Gaynor cât mai puţin posibil.

Am privit ceasul. Minutele treceau, James se lupta pentru propria viaţă, în timp ce eu încercam să explic că eram nevinovată.

— Domnii poliţişti îşi imaginează că eu sunt cumva vinovată pentru starea soţului meu. De dimineaţă părea uşor răcit, aşa că i-am sugerat să folosească un strop de ulei de eucalipt. Trebuie să ţi-l întinzi pe piele, dar el practic l-a înghiţit. Din nefericire, este extrem de toxic.

Mi-am privit carnetul, de parcă aşteptam să se evaporeze în aerul din cameră. Într-un fel, îmi doream să nici nu fi găsit flaconul şi să nu fi aflat nimic despre existenţa apotecarei.

Mi-am înlănţuit mâinile pe masă, pregătită acum să-i spun lui Gaynor cu ce aveam nevoie să mă ajute.

— Medicii au găsit nişte notiţe făcute de mine şi au anunţat poliţia. Le poţi explica acestor domni că lucrezi într-adevăr la bibliotecă şi că am venit acolo de două ori pentru cercetări legate de un proiect istoric? Le poţi spune că nu e doar o minciună pe care am ticluit-o pe loc?

Pentru o clipă, reacţia lui Gaynor m-a liniştit. Am urmărit-o în timp ce punea în minte lucrurile cap la cap, înţelegând teribila coincidenţă. Speram că îmi va lua apărarea fără să pună întrebări despre notiţele din carnet, ca să nu fiu obligată să-i povestesc tot ce ţinusem secret faţă de ea.

Gaynor a deschis gura să vorbească. Spre groaza mea, însă, poliţistul a luat carnetul meu şi i l-a aşezat în faţă.

Îmi venea să sar de pe scaun, să arunc cât colo caietul şi să-l strâng pe poliţist de gât. Îşi dădea seama că Gaynor

venise să clarifice lucrurile şi să mă apere, aşa că hotărâse ca în al doişpelea ceas să arunce tot arsenalul în luptă.

Trebuia să accept inevitabilul. M-am uitat la Gaynor, cum dădea paginile, citind tot ce scrisesem eu acolo. Numele substanţelor ciudate, copiate din registrul apotecarei. Nume şi date trecute pe margini, informaţii pe care nu le găsisem împreună cu ea, la bibliotecă. Şi, bineînţeles, cea mai incriminatoare frază, cea despre cantităţile de substanţă necesare pentru a lua viaţa cuiva.

Mi-am dat seama că era sfârşitul prieteniei noastre. Gaynor va nega că mi-a oferit ajutor până la acest nivel avansat al cercetării mele; orice persoană întreagă la minte ar fi făcut aşa. Confuzia în care o aruncasem mă va afunda şi mai adânc. Nimeni şi nimic nu mă va mai salva în ochii poliţiei.

Am rămas lipsită de speranţă pe scaun, aşteptând să simt metalul rece al cătuşelor în jurul încheieturilor mele.

Gaynor m-a cercetat atentă, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva doar din ochi. Ai mei se umpluseră de lacrimi. Remuşcarea mea era atât de mare, încât parcă îmi şi doream să plec de acolo cât mai repede, cu cătuşele la mâini. Voiam să plec naibii odată din încăperea aia. Să nu mai văd chipurile dezamăgite ale poliţiştilor şi al prietenei mele.

Gaynor a băgat mâna în geantă.

— Da, pot confirma că această cercetare istorică există.

Şi-a scos portofelul din geantă, iar din el a luat un card.

L-a întins poliţiştilor.

— Acesta este cardul meu de acces, ca angajată a instituţiei. Pot confirma faptul că, într-adevăr, Caroline a fost de două ori la bibliotecă în ultimele zile pentru a cerceta povestea apotecarei, şi pot solicita şi acces la filmările de pe camerele de supraveghere, dacă aveţi nevoie de ele în investigaţia dumneavoastră.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Gaynor îmi sărise în apărare, deşi îşi dăduse seama că păstrasem secrete faţă de ea. Nici nu-i puteam mulţumi, nu încă. Ar fi părut suspect.

Poliţistul care stătea la masă şi-a trecut degetul peste cardul oferit de Gaynor. Mulţumit, l-a aruncat pe masă. Ceva i-a bâzâit în buzunar. A scos un telefon.

— Da?

De partea cealaltă se auzea vocea unei femei şi m-am pregătit pentru veşti deloc bune.

— Domnul Parcewell ar dori să vă vadă, mi-a zis şi s-a ridicat. O să vă conducem în salonul unde se află dânsul.

— E... e bine?, m-am bâlbâit.

Gaynor m-a apucat de mână şi m-a strâns uşor.

— Încă nu se ştie, dar şi-a recăpătat cunoştinţa, cel puţin.

Gaynor a rămas în camera sufocantă, iar eu am pornit însoţită de poliţişti pe culoar. Unul mi-a pus o mână pe spate, gest la care m-am crispat.

— Pot găsi salonul şi singură, mulţumesc.

A rânjit.

— Nicio şansă. Încă nu am terminat cu dumneavoastră.

Încă nu mi se spulberaseră temerile legate de o posibilă arestare. Oare ce-i spusese asistenta la telefon poliţistului? Orice o fi fost, bărbatul se simţise dator să mă supravegheze în continuare.

Mergeam de-a lungul holului şi îmi simţeam inima grea. Mi-era groază să intru în rezerva lui James şi să ascult ce avea să-mi spună. Mai ales aşa, flancată de doi poliţişti.

29. ELIZA

11 februarie 1791

Picioarele au început să mă doară imediat ce am ieşit de pe alee. La piciorul stâng aveam o rană, pentru că mă rosese pantoful scâlciat. Am tras aer în piept şi am simţit că mă înţeapă şi plămânii. Totul în mine îmi cerea să mă opresc, mă ruga amarnic s-o fac.

Mi se părea că poliţiştii se apropiau de noi tot mai mult. Oare cum ne găsiseră? Mă urmăriseră de la moşia lui Lady Clarence, deşi o luasem pe un drum ocolit, mai întortocheat? Erau doar doi; unul rămăsese în urmă, probabil.

Ne hăituiau acum de parcă erau o pereche de lupi, iar noi, doi iepuri – cina lor.

Unde era acum omagul[4], când aveai nevoie de el?

Chiar şi aşa, ne-am menţinut la o oarecare distanţă de ei. Nu ne atârnau brăţări metalice la betelie şi nici nu aveam burţile îngreunate de bere. Chiar şi slăbită, Nella tot era mai rapidă decât poliţiştii. La un moment dat, distanţa a început să se mărească.

Cu instinctele mai vii ca niciodată, i-am făcut semn Nellei să mă urmeze în lateral, pe o străduţă strâmtă. Am mers până în capătul ei – poliţiştii încă nu observaseră pe unde am luat-o – şi am ieşit pe un drum pietruit, din care se făcea o altă alee. Am apucat mâna Nellei şi am tras-o după mine. Se strâmba de durere, dar am ignorat-o. La cât eram de înspăimântată, nu era acum timp pentru milă şi şovăială.

---

[4] În engleză, *wolfsbane* - blestemul lupilor (n. trad.).

Îmi doream cu disperare să întorc capul şi să văd dacă poliţiştii intraseră şi ei pe alee, după noi, dar am rezistat tentaţiei. Înainte, tot înainte. Am simţit ceva înţepându-mă pe piept. Am privit în jos, imaginându-mi că este o albină. În realitate, era doar una dintre cele două sticluţe, care mi se ridicase din rochie în timp ce alergam. Mi-a reamintit cât de încet trecea timpul. Tinctura încă nu era gata preparată...

În faţa noastră a apărut silueta unui hambar. Întunecat, cu câteva căpiţe de fân, de două ori mai înalte decât mine. Am mers direct într-acolo, împboldind-o pe Nella să mă urmeze. Strâmbăturile pe care le făcea îmi arătau că suferea dureri cumplite. Faţa, care cu câteva clipe înainte era roşie de efort, acum era palidă ca o coală de hârtie.

Hambarul era de fapt un staul, şi am trecut pe lângă un cal, care a nechezat nemulţumit de prezenţa noastră acolo, parcă anticipând pericolul. Am mers până în capătul construcţiei şi ne-am ascuns în spatele unor căruţe.

Ne-am trântit pe fân, epuizate. Mă simţeam de parcă aş fi fost din nou în Swindon, în staulele unde adormeam, când eram prea obosită sau leneşă să-mi duc la bun sfârşit muncile din gospodărie. Nella era atât de epuizată, încât nici n-a observat că s-a trântit lângă o balegă de cal.

— Eşti bine?, am întrebat-o, trăgându-mi sufletul.

A dat din cap, de abia mai mişcându-se.

Am căutat o spărtură în zid prin care să arunc un ochi afară. Am găsit una, atât de jos încât a trebuit să mă târăsc pe burtă. Am fost uşurată, căci nimic nu părea suspect dincolo de zid. Nu erau nici poliţişti, nici câini care să ne miroasă urma.

Dar nu eram atât de naivă să cred că scăpasem din calea pericolului. Următoarele clipe mi le-am petrecut încercând să mă liniştesc, privind prin crăpătură şi

urmărind-o cu celălalt ochi pe Nella, care nu mai scosese o vorbă de când lăsasem în urmă prăvălia.

Privindu-i chipul, mi-am amintit exact momentul care ne adusese în cel de acum. Noaptea în care dormisem tot într-un grajd, după ce fugărisem şi capturasem licurici. Fusese noaptea în care Nella îmi dezvăluise multe: dragostea ei pentru Frederick, trădarea lui şi tot ce dusese la viaţa ei, în care otrăvise fraţi, soţi, stăpâni, fii.

Am tras încă o dată cu ochiul prin crăpătură şi am observat ceva mişcare. Inima a început să-mi bată cu putere în piept.

— Încă ne mai pot găsi, Eliza, s-a auzit o şoaptă răguşită de lângă mine. Dacă o vor face, va trebui să negi că mă cunoşti. Să negi că ai pus vreodată piciorul în prăvălia mea. Pricepi? Asta nu-i crucea ta de dus. Spune că te-am ameninţat, că te-am luat cu forţa după mine până aici...

— Ştttt, i-am făcut.

Dumnezeule, părea atât de slăbită. Efectul tămâii trecuse repede. În faţa staulului se forma deja o mică adunare. Câţiva bărbaţi vorbeau cu însufleţire şi dădeau din mâini, arătând spre locul unde eram noi ascunse. Fiindcă stăteam pe burtă, braţele în care mă sprijineam au început să-mi amorţească şi să-mi tremure, dar nici nu mă înduram să mă dezlipesc de crăpătura din zid.

Dacă bărbaţii aceia s-ar fi apucat să scotocească în staul, ne-ar fi găsit în câteva secunde. M-am uitat la peretele din spate: nu era mai înalt de un metru jumate, credeam că aş fi putut să fug pe acolo fără probleme. Deşi îi mai revenise puţin culoarea în obraji, nu prea ştiam ce să zic în legătură cu Nella. Dacă ar fi fost să fug, cel mai bine era s-o fac acum, iar pe ea s-o abandonez aici. Să fie prinsă şi condamnată. Însă eu adusesem nenorocirea pe capul acelei femei, eu trebuia să-mi îndrept acum greşeala.

— Nella, i-am spus, cu vocea nu mai puternică decât o şoaptă. Trebuie să fugim pe aici, peste zid. Ai puterea s-o faci?

Fără să-mi răspundă, s-a ridicat de pe fânul murdar.

— Stai, stai, nu te ridica, ţine capul jos. Sunt nişte oameni chiar aici, lângă noi, dincolo de zid.

Probabil că nu m-a auzit, căci s-a dus direct la zid şi a început să se cocoaţe pe el. A aterizat de partea cealaltă şi a luat-o la fugă cât o ţineau picioarele.

Am auzit un bărbat strigând în urma noastră şi m-a cuprins furia faţă de neghiobia Nellei, care le atrăsese atenţia. Am sărit şi eu uşor peste zid, apoi nu am mai privit în urmă. Nella îşi luase avânt şi am alergat ceva ca s-o prind din urmă.

Şchiopătând, o apucase direct spre Tamisa, ale cărei ape reci scânteiau la orizont.

Părea cumva că îşi regăsise forţa din interior, poate o frică primordială, iar acum eu eram cea care se ţinea după ea. Fluviul se apropia tot mai mult de noi; când a luat-o pe Water Street, n-am mai avut niciun dubiu că îşi croia drum spre Blackfriars Bridge.

— Nu!, am ţipat la ea. Acolo vom fi chiar în raza lor vizuală!

Nu aveam timp să îi explic de ce ajunsesem la concluzia asta. Cu bărbaţii foarte aproape pe urmele noastre, şansa noastră cea mai bună era să ne ţinem pe alei şi străduţe ascunse. Poate că am fi găsit o uşă descuiată să intrăm în vreo clădire. Londra era suficient de mare ca să ajute mulţi infractori să scape basma curată, aşa cum Nella ştia bine, după o viaţă întreagă în slujba secretelor.

— Nella, acolo este un spaţiu mult prea deschis! Am fi ca pe o scenă.

M-a ignorat şi s-a târât spre Blackfriars Bridge, care mişuna de copii, familii şi cupluri care se plimbau ţinându-

se de mână. Oare îşi pierduse Nella minţile? Mai mult ca sigur, vreun individ zelos şi-ar fi dat seama că poliţiştii ne urmăreau pe noi şi s-ar fi oferit să intervină şi să ne oprească, punându-ne la pământ prin simpla lui forţă. Oare Nella nu se gândea la posibilitatea asta? Tot alerga, alerga, fără să privească înapoi.

Unde naiba voia să ajungă? Ce avea de gând să facă?

Aproape de mijlocul podului, un turn cu ceas mi-a atras privirea. Era două şi zece minute. Trecuse deja suficient timp pentru ca tinctura să fie gata.

Mi-am întors capul şi am văzut că poliţiştii veniseră după noi până la pod. Am băgat mâna după cele două flacoane. Fusesem prevăzătoare şi pregătisem două, în cazul în care pierd vreunul pe drum, dar acum îmi dădeam seama că decizia fusese înţeleaptă şi din alt motiv: atât eu, cât şi Nella ne aflam la ananghie.

Tot scotocind după flacoane, nici nu am remarcat că Nella se oprise în mijlocul podului şi se ţinea de balustradă, gâfâind. M-am oprit şi eu, în urma ei, printre oamenii din mulţime care forfoteau în jur.

Era o chestiune de timp până ce urma să fim prinse. Le dădeam poliţiştilor cel mult douăzeci de secunde până să pună gheara pe noi.

Am deschis capacul flaconului albastru.

— Ţine ăsta, i-am spus. Va rezolva totul.

Mi-am dorit ca vraja să-i insufle vorbe înţelepte cu care să le toarne minciuni poliţiştilor. Orice fel de magie, ca aceea care i-a redat viaţa lui Tom Pepper pe când era un bebeluş.

Nella a privit spre ceea ce ţineam în mână. Nu a părut surprinsă să vadă o sticluţă. Poate că bănuise ea deja că nu cu infuziile mă îndeletniceam eu la prăvălie când se întorsese de la piaţă. Poate ştia că acelea erau doar de faţadă.

Umerii au început să-i tremure.

— Trebuie să ne despărţim acum, a zis. Pierde-te în mulţime, micuţă Eliza. Fugi. Lasă-i pe ei să vină după mine în apă.

În apă?!

Tot timpul ăsta mă întrebasem de ce se îndreptase direct spre Tamisa. Cum de nu-mi dădusem seama?

Am înţeles pe loc ce avea de gând să facă.

Sticleţii se tot apropiau de noi, croindu-şi drum prin mulţime, împingând trecătorii. Unul mai avea câţiva paşi până la noi; îi distingeam cicatricea de pe obraz, pe care o mai văzusem şi înainte. Era unul dintre poliţiştii pe care-i zărisem acasă la Lady Clarence.

Mă privea direct în ochi şi expresia lui furioasă părea să-mi spună: *Aici se termină totul*.

30. CAROLINE

În prezent, miercuri

Când am ajuns însoţită de cei doi poliţişti în uşa rezervei unde se afla James, asistenta ne-a anunţat că starea lui era acum stabilă. Se pregăteau să-l scoată de la Terapie Intensivă, dar James insistase să mă vadă mai întâi pe mine.

Am împins uşa cu grijă, neştiind ce mă aştepta dincolo de ea, iar poliţiştii m-au urmat înăuntru. Am scos un oftat când mi-am văzut soţul. Părea obosit, dar cu ceva culoare

în obraji. Stătea proptit de câteva perne pe patul de spital. Dacă eu arătam cât de cât surprinsă de faptul că îşi mai revenise, el era de-a dreptul şocat la vederea poliţiştilor care mă flancau ca pe un infractor.

— Este vreo problemă?, l-a întrebat pe cel care se apropiase mai mult de pat.

— Dânşii cred că eu te-am otrăvit, am spus, înainte ca poliţistul să poată răspunde.

Mi-am proptit un picior de patul pe care stătea James.

— Mai ales de când le-ai spus medicilor că avem probleme în căsnicie.

M-am uitat la perfuzia care îi picura în vene.

— Chiar nu ai văzut indicaţiile de pe sticluţă? De ce naiba te-ai apucat s-o bei?

A expirat prelung.

— Nu am văzut. Cred că aşa îmi trebuie...

S-a întors apoi spre poliţişti.

— Caroline nu este vinovată cu nimic. Totul a fost un accident nefericit.

Genunchii mi s-au înmuiat; nu mai aveau de ce să mă aresteze, în condiţiile astea, cel mai probabil. Unul dintre ei a ridicat o sprânceană, apoi pe chip i s-a aşternut o expresie de plictiseală, de parcă marea lui descoperire a unei posibile crime tocmai se fâsâise.

— Suntem în regulă sau trebuie să semnez vreo declaraţie?, a întrebat James.

Părea frustrat şi obosit.

Cel mai mare în rang a scos o carte de vizită, cu care a bătut câteva clipe în masă, apoi i-a făcut semn şi celuilalt să meargă cu el spre uşă.

— Dacă doriţi să ne spuneţi ceva confidenţial, domnule Parcewell, sau dacă vă mai amintiţi ceva, sunaţi-ne vă rugăm la acest număr.

— Mda, bine, a zis James şi şi-a dat ochii peste cap.

Apoi, fără să-mi mai arunce şi mie măcar o privire, poliţiştii au ieşit din încăpere.

Recunoscătoare, m-am aşezat lângă James, pe pat.

— Mulţumesc, asta a fost la fix, i-am spus. Dacă mai aşteptai câteva minute, aş fi vorbit cu tine dintr-o celulă.

M-am uitat la monitorul care-i înregistra semnele vitale. Ritmul cardiac părea în regulă. Am lăsat mândria la o parte, ezitând puţin, la început.

— Mi-a fost teamă că o să te pierd. Să te pierd cu adevărat.

James a zâmbit.

— Nu suntem făcuţi să stăm despărţiţi, Caroline.

Mi-a strâns mâna, cu o expresie a chipului plină de speranţă. Părea că viitorul nostru depindea de răspunsul meu – dacă eram sau nu de acord cu afirmaţia pe care o făcuse.

— Am nevoie să iau aer, i-am spus, desprinzându-mi privirea dintr-a lui. Mă întorc imediat.

Mi-am retras cu blândeţe mâna din a lui şi am ieşit din cameră.

Am mers în sala de aşteptare şi m-am lăsat să cad pe scaun, într-un colţ. O vază cu flori proaspete era aşezată pe masă, lângă un pachet imens de şerveţele. Chiar aveam nevoie de ele, căci ochii mă înţepau deja.

Am scos un oftat şi mi-am dus un şerveţel la ochi, să absoarbă nu doar lacrimi, ci şi tot restul: uşurare că James se simţea mai bine, sentimentul care nu mă părăsise după trădarea lui, nedreptatea faptului că fusesem interogată de poliţişti, dar şi vinovăţia că nu le spusesem chiar totul.

Tot adevărul.

Nu eram chiar nevinovată.

Oare numai cu o noapte în urmă mă avântasem în ascunzişurile de pe Back Alley? Părea să se fi petrecut cu o

viaţă în urmă. Cum naiba reuşise James să-şi ascundă infidelitatea timp de mai multe luni? Eu ţinusem un secret faţă de James, faţă de Gaynor şi faţă de poliţişti doar câteva ore, şi deja eram din cale-afară de epuizată.

De ce ne dăm de ceasul morţii ca să păstrăm secrete? O facem pentru a ne proteja pe noi, sau pe ceilalţi? Apotecara era pierdută de mult, moartă de mai bine de două sute de ani. Nu aveam vreun motiv pentru a-i apăra tainele.

La fel ca doi copii vinovaţi, la un loc de joacă, aşa stăteau acum, unul lângă altul. Secretul lui James, mână-n mână cu al meu.

În vreme ce şerveţelul se umplea de lacrimi, mi-am dat seama că durerea mea era mai profundă decât lăsasem mereu să se vadă. Nu era doar despre James sau apotecară. Exista un secret mai subtil, care crescuse în timp, şi pe care îl ţinusem departe fiecare, să nu îl ghicească celălalt.

Eram fericiţi, dar neîmpliniţi.

Înţelegeam acum că era posibil să fii aceste două lucruri în acelaşi timp.

Eram fericită cu stabilitatea pe care mi-o dădea să lucrez pentru familia mea, dar neîmplinită de munca pe care o făceam şi îngreunată de visurile la care renunţasem. Eram fericită că ne doream ca într-o zi să avem copii, dar nemulţumită de realizările mele de dincolo de căsnicie. Cum de abia acum îmi dădeam seama că fericirea şi împlinirea erau două chestii complet diferite?

Am simţit o strângere delicată pe umăr.

Gaynor. Aproape că uitasem că o lăsasem în camera unde fusesem interogată de poliţişti. M-am forţat să-i zâmbesc şi să trag adânc aer în piept.

Mi-a întins o pungă maronie de hârtie.

— Ar trebui să mănânci ceva. Măcar biscuitul, e chiar bun.

Am aruncat un ochi în pungă şi am descoperit un sandviş cu carne de curcan, o mică salată Caesar şi un biscuit mare cu ciocolată.

Am dat din cap în semn de mulţumire şi mi-a venit din nou să plâng. Printre atâtea feţe străine, ea se dovedise o adevărată prietenă.

N-a rămas nicio firimitură după ce am terminat. Am băut jumătate de sticlă de apă, apoi mi-am suflat nasul cu zgomot, încurajându-mă să-mi revin la normal. Nu era exact locul unde sperasem să-i împărtăşesc descoperirile mele lui Gaynor, dar nu aveam de ales.

— Îmi pare atât de rău, am început. Nu am vrut să te bag şi pe tine în belea. Dar, când m-ai sunat, am crezut că erai singura persoană care m-ar fi putut ajuta în faţa poliţiştilor.

— Nu te scuza. Şi eu aş fi făcut exact la fel. Dar unde a fost soţul tău în ultimele zile? Nu l-ai menţionat nici măcar o dată.

Am privit în podea, ruşinată că ascunsesem existenţa lui James.

— Eu şi James suntem căsătoriţi de zece ani. Călătoria la Londra trebuia să fie vacanţa noastră aniversară, dar săptămâna trecută am aflat că mi-a fost infidel. Aşa că am venit aici singură. James s-a prezentat ieri, pe neaşteptate. Apoi, azi, s-a îmbolnăvit din senin.

— Nu-i de mirare că poliţiştii aveau bănuielile lor, a zis ea, ezitând. Probabil nu aşa ar trebui să arate o aniversare, ce-i drept. Uite, dacă mai pot face ceva ca să te ajut...

Şi-a pierdut şirul, şi, într-adevăr, cuvintele erau sărace pentru a descrie situaţia. James era mai bine, dar nu la fel se putea spune şi despre relaţia noastră. Mi-am imaginat

cum ar fi fost să ne întoarcem în Cincinnati, să refacem tot ce am stricat, ce a stricat el, iar imaginea nu m-a satisfăcut deloc. Ca o rezoluţie proastă a unui film altfel acceptabil.

Gaynor a băgat mâna în geantă şi a scos carnetul meu.

— Nu m-am uitat cine ştie ce prin el. M-am gândit că mai bine te las pe tine să-mi explici.

Era ultima şansă ce mi se oferea pentru a salva prietenia noastră. Dacă inventam o altă poveste? Ceva care să nu implice intrarea mea ilegală într-un loc cu semnificaţie istorică. Dacă îi spuneam adevărul, cine ştie ce avea să facă? Poate că urma să-i caute pe poliţiştii ce tocmai plecaseră, să le raporteze infracţiunea. Poate că avea să-şi asume meritele pentru descoperirea incredibilă. Poate că avea să mă renege şi să mă alunge, să-mi spună să n-o mai caut niciodată.

Dar nici nu conta ce avea de gând Gaynor să facă, odată ce primea informaţiile. Era responsabilitatea mea să mă confesez. Dacă aflasem ceva în ultimele zile era că tainele aduc numai haos în vieţile oamenilor. Trebuia să îi spun adevărul despre încălcarea proprietăţii şi despre descoperirile năucitoare pe care le făcusem.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, mi-am făcut curaj să spun, în cele din urmă, asigurându-mă că nu erau străini prin apropiere care să tragă cu urechea.

Am scos telefonul şi am căutat pozele cu registrul apotecarei.

Apoi, umăr lângă umăr, am început să-i arăt şi ei tot misterul.

Era deja după-amiază când m-am întors lângă patul lui James. Nu se schimbase mare lucru, în afara faptului că acum dormea profund. Când avea să se trezească, erau nişte lucruri pe care trebuia să le vorbim.

Înainte să mă aşez pe scaunul de lângă fereastră, mi-am făcut un drum până la baie – simţisem senzaţia greu de confundat, de lichid prelingându-se dintre picioare. Slavă Domnului, primisem şi răspunsul, într-un final. Nu eram însărcinată.

Nu eram deloc însărcinată.

În baie erau tampoane, din care m-am servit şi eu. Pe când îmi spălam mâinile la chiuvetă, am tras cu ochiul la reflexia mea din oglinda de deasupra. Mi-am atins faţa de dincolo de geam şi am zâmbit. Orice avea să se aleagă de căsnicia mea, cel puţin nu era şi un copil la mijloc, care să complice lucrurile. Niciun bebeluş inocent nu avea să fie victimă colaterală în timp ce eu şi James ne redefineam, atât ca persoane, cât şi ca pereche.

M-am întors pe scaun, lângă James, mi-am sprijinit capul de perete şi m-am întrebat dacă aş putea oare aţipi câteva minute în poziţia aia inconfortabilă. Când aproape să mă fure somnul, mi-am amintit că, la cafenea, Gaynor îmi adusese două articole despre apotecară, iar pe cel de-al doilea nu apucasem să-l citesc.

M-am încruntat, m-am întins după geantă şi am scos articolele. De ce naiba nu oi fi arătat articolele astea poliţiştilor mai devreme, când ei se îndoiseră că existau într-adevăr cercetările mele? Uitasem complet de ele, asta era, dat fiind tot ce se întâmplase.

Am despăturit paginile. Deasupra era cel din 10 februarie 1791, pe care îl parcursesem deja. Era despre moartea Lordului Clarence şi despre copia borcanului cu imaginea ursului. Cel de-al doilea era din 12 februarie 1791.

Am scos un geamăt când am citit titlul. Mi-am amintit cuvintele lui Gaynor din cafenea, şi acum le-am înţeles sensul. *Începutul sfârşitului pentru apotecară*.

Titlul era: *Apotecara criminală sare de pe pod, se sinucide*.

Articolul a început să-mi tremure în mână, de parcă aş fi citit despre moartea unei persoane pe care apucasem s-o cunosc deja extrem de bine.

31. NELLA

11 februarie 1791

Eu şi Eliza stăteam una lângă cealaltă pe pod, iar poliţiştii se aflau la numai câţiva paşi de noi. Moartea era aproape: mai că nu simţeam răceala braţelor ei, întinse spre mine.

Secundele ce-mi precedau sfârşitul nu erau aşa cum mi le imaginasem. Nu mi se formaseră în minte imagini cu mama, cu pruncul pierdut sau cu Frederick. Aveam o singură amintire, care abia prinsese contur: micuţa Eliza apărând pentru prima dată la uşa mea, cu pelerina ei şi pălăria jerpelită, dar cu obrajii curaţi şi proaspeţi ca ai unui nou-născut. Era o *faţadă*, o deghizare în adevăratul sens al cuvântului. Criminala perfectă. Pentru că multe servitoare poate că-şi uciseseră stăpânii în oraşul imens şi întunecat care era Londra, dar cine ar fi bănuit că o fetiţă de doisprezece ani adusese la micul dejun un ou condimentat cu otravă?

Nimeni n-ar fi crezut. Nici măcar eu.

Acum stăteam pe pod şi eu mă pregăteam să sar. Însă, imediat ce i-am strigat să fugă, fata şi-a trecut picioarele peste balustrada de la Blackfriars Bridge. Mi-a aruncat o privire blândă; marginea fustei îi flutura în vânt.

Era oare un truc? Privirea mă înşela, poate sub asaltul demonului cuibărit înăuntrul meu? Îmi luase şi simţul realităţii în ultimele mele momente de pe lume? Mi-am balansat greutatea în faţă, întinzându-mă s-o apuc, dar ea a scăpat din degetele mele, mergând mai departe, de-a lungul balustradei. Deveneam furioasă, căci micuţul ei joc naiv îmi răpea secunde bune din viaţă. Îmi distrăgea atenţia de la faptul că trebuia şi eu să-mi târăsc corpul până dincolo de balustradă, înainte ca poliţistul să mă înhaţe.

Ţinându-se doar cu o mână de gratiile metalice, Eliza a ridicat flaconul albastru pe care mi-l oferise mai devreme. L-a dus la buze, a băut întregul conţinut, apoi l-a aruncat în apă.

— Mă va salva, a şoptit.

Apoi degetele i s-au desprins de pe balustradă.

Orice introduci în corp elimină altceva din interior, îl scoate la iveală sau îl reprimă.

Mama mă învăţase lecţia asta simplă, puterea remediilor pe care ni le oferă pământul, încă de pe când eram doar un copil. Erau cuvintele marelui filosof Aulus, despre care nu se ştia mare lucru. Unii se îndoiau şi de faptul că existase, cu atât mai mult de adevărul spuselor sale.

Cuvintele lui au plutit pe deasupra mea în timp ce o priveam pe Eliza căzând. Niciodată nu mai avusesem în faţa ochilor o atare ciudăţenie – să văd de sus corpul cuiva plutind spre ape. Părul i se ridicase, de parcă ar fi fost legat cu fire invizibile de degetele mele. Îşi ţinea braţele la piept în cădere, de parcă ar fi încercat să protejeze ceva.

Privea spre fluviu, care se apropia mai mult şi mai mult de trupul ei micuţ.

M-am agăţat de promisiunea din cuvintele lui Aulus. Ştiam că tincturile, uleiurile sau fierturile pot îndepărta din corp creaţia propriului pântec, lucrul pe care ţi-l poţi dori cel mai aprig. Ştiam că pot atrage durerea, ura şi dorinţa de răzbunare. Puteau aduce la suprafaţă răul, putreziciunea oaselor, despicarea articulaţiilor.

Puse pe trup, uneori puteau reprima... ce? Puteau ţine la distanţă moartea?

Până ce inima mea plină de spaimă a priceput ce se petrecuse, Eliza dispăruse sub apă.

Moartea pe care o visasem ca fiind a mea.

Instinctul animalic m-a tras însă înapoi, la criza urgentă pe care o aveam în faţă – poliţiştii de lângă mine, cu mâinile întinse şi ei, de parcă şi-ar fi dorit s-o apuce pe fată şi s-o salveze. Poate că nu s-o salveze; sărind de pe pod, era ca şi cum mărturisise chiar ea că fusese implicată în crimă, iar acum ei voiau s-o prindă şi s-o folosească pentru a dezlega misterul: cine fusese persoana care turnase otrava în lichiorul ce-l omorâse pe Lordul Clarence.

În jurul meu se înteţise mişcarea. O femeie cu privirea pierdută căra un coş cu stridii. Un bărbat mâna nişte oi spre sud. Câţiva copii alergau bezmetici ca nişte şobolani. Se apropiaseră cu toţii de locul de unde sărise Eliza, cuprinşi de o curiozitate morbidă.

Poliţistul şi-a întors privirea spre mine.

— Sunteţi implicată în asta?

A arătat spre apă.

Inima îmi bătea atât de tare, că nici n-am putut răspunde. Apele se învolburau sub mine, de parcă ar fi fost furioase că primiseră în adânc o nouă victimă. Nu ar fi trebuit să fie ea. Ar fi trebuit să fiu eu. Dorinţa mea de a-mi pune capăt zilelor ne adusese împreună pe pod.

Poliţistul a scuipat la picioarele mele.

— Eşti mută, la dracu’?

Al doilea poliţist s-a apropiat şi el, cu obrajii roşii de efort.

— A sărit?

M-a măsurat apoi cu privirea.

— Asta nu poate fi complicea, Putnam, a zbierat el. De abia se ţine pe picioare. Alea pe care le-am urmărit noi alergau de mama focului.

A ochit mulţimea, încercând probabil să descifreze un infractor mai viguros decât femeia pe care o avea în faţă.

— Naiba să te ia, Craw, asta e femeia!, a urlat la el Putnam drept răspuns, ca un pescar disperat să nu dea drumul capturii din undiţă. Stă în picioare bine mersi, e doar şocată că şi-a pierdut prietena.

Şi chiar aşa eram. Şi aveam senzaţia că vrea să-şi vâre undiţa cât mai adânc în pielea mea, să nu cumva să mă scape.

Craw a mers mai aproape de colegul lui şi şi-a coborât vocea.

— Sigur nu-i doar o femeie din mulţime?

Mulţi gură-cască se adunaseră în jur, toţi purtând haine cernite precum ale mele.

— Eşti tu destul de sigur cât s-o laşi să fie spânzurată? Mica criminală a murit, oricum.

A făcut un semn spre ape.

— Deja-i îngropată în mâl.

Pe faţa lui Putnam a apărut o expresie şovăielnică, iar Craw a speculat momentul.

— Am scos-o ca pe un şoarece din ascunzătoare, am urmărit-o până aici, apoi am văzut-o sărind. Aşa se încheie. Cred că şi ziarele vor fi mulţumite.

— Şi Lordul Clarence, care-i mort?, a urlat Putnam, cu faţa roşie de furie.

S-a întors spre mine.

— Ştii ceva despre dumnealui? Cine a cumpărat otrava care i-a venit de hac?

Am clătinat din cap şi am scuipat cuvintele, aproape ca şi cum le-aş fi vomitat.

— Nu ştiu cine este acel domn, nici despre ce otravă este vorba.

Un al treilea poliţist li s-a alăturat. L-am recunoscut pe cel care fusese pe alee.

— Nu avem nimic de făcut aici, domnilor.

— Ce mama naibii vrei să spui?, a întrebat Putnam.

— Am spart uşa depozitului de unde au ieşit femeile. Nu-i nimic acolo. Nişte grâne putrezite într-un butoi.

Brusc, în tot acel tăvălug, am simţit o urmă de mândrie. Registrul şi toate numele acelea erau în siguranţă.

Toate acele femei, puse la adăpost.

— Femeia asta ţi se pare cunoscută? Ai mai văzut-o?, l-a întrebat Putnam, arătându-mă pe mine.

Poliţistul a ezitat.

— Greu de spus, domnule. Eram la distanţă faţă de ele.

Craw i-a dat o bătaie uşoară pe spate.

— Cazul dumitale împotriva acestei femei începe să şchioapete, bunul meu prieten.

Putnam a scuipat.

— Piei din faţa mea, amărâto!, mi-a zis.

Cei trei bărbaţi s-au mai uitat peste balustradă încă o dată, au dat din cap, apoi s-au pornit să coboare de pe pod.

După ce i-am pierdut din vedere, m-am aplecat peste balustradă, ochii mei căutând cu disperare să vadă fie o bucată de fustă îmbibată de apă, fie o fărâmă de piele palidă. Dar n-am văzut nimic. Doar apa mâloasă, învolburată a fluviului.

Nu ar fi trebuit să facă asta. Inima ei micuţă trebuie să fi crezut că, dat fiind că ea adusese nenorocirea asupra noastră, tot ea trebuia să fie cea care să se prăbuşească. Sau poate fusese ceva mai mult, ca teama ei de spirite. S-o fi temut că fantoma mea va veni s-o bântuie, după moartea mea. Cât îmi doresc să-i fi vorbit cu mai multă blândeţe, când îmi spusese despre fantoma domnului Amwell! Cât îmi doream acum să-mi fi înmuiat tonul, să-i fi câştigat încrederea, s-o conving că unele lucruri sunt reale, iar altele nu. Voiam mai mult ca orice să dau timpul înapoi şi s-o am mai aproape, s-o întorc la mine. Genunchii mi s-au înmuiat, sufocată fiind de vină şi regrete.

Vină, dar şi nemulţumire.

Eu ar fi trebuit să fiu acolo jos. Eu trebuia să fiu cea care murea. Aş mai fi putut trăi măcar o zi, cu toată această agonie în suflet?

Mulţimea îşi pierduse curiozitatea şi se împrăştiase. Dacă făceam abstracţie de amintirea căderii Elizei, parcă nimic nu se întâmplase în ultimele minute.

Eram doar eu, singură, şi sfârşitul pe care mi-l imaginasem şi mi-l dorisem.

Mi-am închis ochii şi m-am gândit la tot ce pierdusem, apoi am păşit spre balustradă şi m-am aplecat spre valurile negre, înfometate.

32. CAROLINE

În prezent, miercuri

James stătea lângă mine, respirând liniştit, în timp ce eu meditam, scufundată în scaunul din salon. Articolul mi se odihnea în poală. După ce-l citisem, nu fusesem în stare decât să mă aplec şi să-mi iau capul în mâini.

Nici măcar nu-i ştiam numele.

O cunoscusem doar ca *apotecara*, dar moartea pe care şi-o alesese singură mă supăra şi părea că îmi va provoca o migrenă puternică.

Sigur, trăise cu două secole în urmă. Ştiam de la început că nu avea cum să mai fi în viaţă. Dar şocul era... felul în care murise.

Poate şi din cauză că mă plimbasem pe lângă Tamisa şi fusesem aproape de locul de unde sărise, din acest motiv puteam vedea acum scena în faţa ochilor. Sau poate fiindcă îi vizitasem prăvălia secretă, locul de taină unde trăise, respirase şi unde îşi preparase otrăvurile. Oricât de oribile şi distructive or fi fost, simţisem o conexiune cu femeia aceea, care se îndeletnicea cu ele.

Cu ochii închişi, mi-am imaginat filmul descris în cel de-al doilea articol. Familia şi prietenii victimelor constituind ad-hoc o mulţime furioasă, înarmată cu borcane şi flacoane, venind să ceară socoteală. Uniţi de acelaşi simbol: imaginea ursului stând în patru picioare.

Poliţia, înţelegând că trebuie să meargă pe urmele unui criminal în serie.

Desenatorii de hărţi, contactaţi să lucreze până târziu în noapte; fiecare adresă ce conţinea literele *B ley* luată în calcul şi cercetată cu atenţie.

Trei poliţişti ajungând în Bear Alley pe 11 februarie, luând-o pe nepregătite pe femeie, care o rupsese la fugă şi nu se oprise până la Blackfriars Bridge.

Articolul menţiona şi Back Alley, dar în treacăt. După ce femeia o luase la fugă, cel mai tânăr dintre poliţişti rămăsese în urmă şi cercetase uşa clădirii de unde ieşise femeia. Numărul 3, din Back Alley. Intrase şi găsise doar o cameră a unui depozit – un butoi cu cereale putrezite şi nişte rafturi goale, în spate.

Acel loc era acelaşi în care stătusem cu o noapte în urmă. Încăperea cu rafturile dărâmate, pe peretele opus uşii. Era faţada dincolo de care se ascundea apotecara, o deghizare bine regizată, aşa cum îţi ţii o mască pe faţă în timpul unui carnaval. Dincolo de această cameră inocentă, stătea adevărul. Micul magazin de otrăvuri. Deşi articolul vechi de două sute de ani asigura cititorul că poliţia avea să sape neîncetat până la aflarea numelui criminalei şi a locului ei de muncă, încăperea de noaptea trecută, rămasă neatinsă, îmi confirma că asta nu se întâmplase. Taina apotecarei rămăsese nedezvăluită.

Dar ceva era straniu.

Deşi articolul era amplu şi ocupa mare parte din pagină, autorul fusese reţinut în detalii când venea vorba despre cea mai importantă parte: femeia care sărise. Nu exista nicio descriere, nu se spunea cum arăta. Se pomenea doar ceva despre haine, care erau închise la culoare. Nu se pomenea dacă existase o confesiune din partea ei. Se părea că mulţimea se strânsese să caşte gura, iar poliţiştii nu fuseseră tocmai în primul rând al scenei când femeia sărise de pe pod.

Potrivit articolului, nu existau dubii că femeia contribuise la moartea Lordului Clarence, iar poliţiştii erau convinşi că acele crime în lanţ aveau să înceteze odată cu sinuciderea ei. Apele Tamisei fuseseră nemiloase în ziua aia, învolburate şi pline de bucăţi de gheaţă. După ce sărise, poliţiştii urmăriseră mişcările apei pentru multă vreme.

Femeia nu ieşise la suprafaţă. Nu mai apăruse din adâncuri niciodată.

Identitatea ei rămăsese pentru totdeauna un mister.

Pe când amurgul se lăsa deasupra Londrei, James a început să dea semne de viaţă. Şi-a deschis ochii încet şi s-a întors pe o parte, să mă privească mai bine.

— Bună, a zis şi mi-a zâmbit.

Să plâng în sala de aşteptare fusese un gest mai eliberator decât îmi imaginasem. După ce mă temusem că aveam să-l pierd, ceva din mine se înmuiase. Încă mai eram extrem de furioasă pe el. Dar, cel puţin, suportam acum să fiu în preajma lui. M-am întins şi i-am apucat mâna, gândindu-mă dacă asta va fi ultima dată când o vom face pentru multă vreme de acum înainte. Poate chiar pentru totdeauna.

— Bună, i-am şoptit şi eu.

I-am pus câteva perne sub spate ca să stea mai confortabil în fund, apoi i-am întins meniul de la cantina spitalului. I-am spus că nu mă deranja să ies şi să-i cumpăr mâncare adevărată, dar adevărul era că meniul de la spital nu era chiar neapetisant.

După ce a dat comanda, mi-am dorit să nu înceapă să-mi pună întrebări legate de poliţişti, cum ar fi de ce credeau că eu l-am otrăvit. Ar fi vrut să vadă carnetul cu ochii lui, dacă apucam să-i povestesc. Deocamdată, voiam să păstrez totul doar între mine şi Gaynor.

După ce-i arătasem pozele, Gaynor fusese de acord să nu mai spună nimănui ce descoperisem. Înţelesese că viaţa mea era şi aşa destul de haotică, din pricina lui James, iar ea nu fusese implicată direct în descoperirea magazinului secret al apotecarei, aşa că nu era treaba ei să-mi spună ce trebuia să fac mai departe. M-a rugat totuşi să am grijă ce fac cu informaţiile, dată fiind valoarea

lor istorică. N-o puteam învinui. Era bibliotecară, la urma urmei.

Pentru moment, doar noi două ştiam adevărul. Doar eu şi Gaynor aveam habar despre locul unde apotecara criminală fabrica otrăvurile în urmă cu două sute de ani şi despre informaţiile incredibile lăsate în registrul ei, îngropat după un perete aparent. După ce criza mea personală avea să fie depăşită, trebuia să mă gândesc serios ce aveam să spun şi cui – şi cum să folosesc asta pentru noua mea pasiune renăscută în ce privea istoria.

Spre uşurarea mea, James nu părea interesat să retrăiască ce se petrecuse cu câteva ore în urmă.

— Sunt gata să mă întorc acasă, a zis el, luând o gură de apă.

— De abia ai ajuns noaptea trecută. Zborul spre casă e de abia peste opt zile.

— Asigurarea de boală, m-a lămurit el. O internare este un motiv mai mult decât suficient să cer un zbor gratuit până acasă. O să-mi reprogramez cursa imediat ce ies din camera asta. Să-ţi rezerv şi ţie un loc?

Am scos un oftat.

— Nu, am spus cu blândeţe. O să vin peste opt zile.

A părut dezamăgit, dar şi-a alungat repede expresia de pe chip.

— Ai nevoie de spaţiu, înţeleg. Îmi dau seama acum că nici n-ar fi trebuit să vin după tine.

O clipă mai târziu, un membru al personalului din spital a venit cu o tavă şi i-a aşezat lui James cina în braţe.

— Măcar sunt numai opt zile, a zis el şi s-a năpustit înfometat asupra farfuriilor.

Inima a început să-mi bată cu putere. Acum e momentul, m-am gândit. Stăteam pe patul lui şi aveam senzaţia de rutină, de parcă am fi fost înapoi acasă, în Ohio.

Dar nu aveam să ne mai întoarcem niciodată la *normalul* nostru.

— Renunţ la slujba mea de la firmă, i-am spus.

S-a oprit, cu un cartof suspendat în furculiţă.

— Caroline, s-au întâmplat prea multe. Eşti sigură că nu vrei să...

M-am ridicat de pe pat. Nu aveam chef să înceapă cu acest gen de discuţie, în care se prefăcea doar că face apel la raţiune. Nu din nou.

— Lasă-mă să termin, am spus încet.

Am privit afară, admirând cerul Londrei. O panoramă compusă din nou şi vechi, împletite perfect împreună: vitrinele aranjate după ultima modă oglindind domul Catedralei St. Paul's şi autobuzele roşii. Dacă ultimele zile mă învăţaseră ceva, era importanţa de a arunca o lumină nouă peste adevăruri vechi, ascunse în locuri întunecate. Excursia la Londra şi flaconul găsit în Tamisa, ce mă condusese în cele din urmă la apotecară, o făcuseră cu prisosinţă.

M-am întors de la fereastră să mă uit la James.

— Trebuie să mă aleg pe mine. Să mă pun pe mine pe primul loc. Nu cariera ta, nu copilul tău, nu stabilitatea şi nu ce vor alţii de la mine.

— Nu pricep, a zis el, rigid.

Mi-am privit geanta, în care se aflau acum cele două articole despre apotecară.

— Undeva pe drum, m-am pierdut pe mine. În urmă cu zece ani, avusesem un vis foarte diferit faţă de viaţa mea de acum. Mi-e teamă că am abandonat acea viziune.

— Dar oamenii se schimbă, Caroline. Te-ai maturizat în aceşti zece ani. Ai pus accent pe lucrurile care contează. Este în regulă să te schimbi, şi tu...

— Este în regulă să te schimbi, l-am întrerupt, dar nu este în regulă să te ascunzi, să îngropi părţi din cine eşti.

Nu i-am mai amintit că şi el îmi ascunsese părţi din persoana care devenise, dar nu aveam chef să vorbesc acum despre cealaltă femeie. Era o discuţie despre visurile mele, nu despre greşelile lui James.

— Bun, deci vrei să-ţi dai demisia şi să mai aştepţi până să ai un copil, a spus el, cu respiraţia îngreunată. Şi, concret, care sunt planurile tale?

Mi-am dat seama că întrebarea lui viza şi căsnicia noastră, nu doar viaţa mea profesională. Deşi nu avea un ton condescendent, era totuşi punctat de scepticism, la fel ca în urmă cu zece ani, când mă întrebase cum credeam eu că aveam să mă angajez cu o specializare în istorie.

Stăteam acum la o răscruce de drumuri şi nu am vrut să privesc calea pe care o lăsam în urmă – pavată cu monotonie, complacere şi aşteptări ale altor persoane de la mine.

— Nu mă voi mai ascunde de adevăr. Iar adevărul este că viaţa mea nu s-a transformat în ceea ce visam să fie. Şi ca să fac asta...

Am ezitat, ştiind că după ce spuneam acele cuvinte, nu mai aveam cum să le retrag.

— Ca să fac asta, trebuie să fiu singură. Şi nu doar încă opt zile, în Londra. Vreau să fiu singură în viitorul apropiat. Voi pregăti actele necesare ca să ne separăm.

Chipul lui James parcă s-a descompus. A dat deoparte tava cu mâncare.

M-am aşezat din nou lângă el şi am pus o mână pe cearşaf, care păstra căldura corpului său.

— Căsătoria noastră a fost prea mult de faţadă, i-am şoptit. Sigur ai şi tu multe de aflat despre tine, la fel cum am şi eu. Nu putem face aceste lucruri împreună. Vom sfârşi pe aceeaşi cale şi vom face aceleaşi greşeli care ne-au adus aici.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să se legene.

— Nu-mi vine să cred, a spus printre degetele răsfirate, deasupra cărora ieşea tubul de perfuzie.

Am făcut un semn spre camera în care ne aflam.

— Că eşti sau nu în spital, eu încă nu am uitat că ai avut o aventură, James.

De abia am reuşit să descifrez ce a spus:

— Până şi pe patul meu de moarte... Indiferent ce aş face...

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui, cum adică indiferent ce ai face?

Şi-a îndepărtat mâinile de pe chip şi a privit pe fereastră.

— Nimic, nimic. Am nevoie de... timp. E mult de procesat.

Îmi evita privirea şi o voce interioară mi-a şoptit să insist asupra subiectului. Mi se părea că-mi ascunde ceva. Ca şi cum a făcut o acţiune care nu i-a adus rezultatele aşteptate.

M-am gândit la sticluţa cu ulei de eucalipt, la atenţionarea de pe etichetă. O întrebare mi-a venit în minte, ca o adiere de aer rece ce străbate o încăpere. Chiar dacă acuzaţia era nedreaptă în cazul în care greşeam, totuşi m-am forţat să las să iasă cuvintele.

— James, ai înghiţit uleiul cu bună ştiinţă?

Nu mă gândisem deloc la asta până atunci. Să fi fost posibil ca eu să fi trecut prin calvarul de a fi interogată de poliţişti şi prin spaima de a-mi pierde soţul, doar fiindcă James a băut uleiul fiindcă aşa a vrut?

M-a privit cu vină şi dezamăgire pe chip. Cunoşteam expresia; o văzusem şi când îi găsisem mesajele care demonstrau că avea o aventură.

— Nu ai idee la ce dai cu piciorul, mi-a spus. Totul poate fi reparat, totul, dar nu şi dacă mă alungi. Primeşte-mă înapoi, Caroline.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Şi-a aruncat mâinile în aer, aproape înfricoşându-mă, luată pe nepregătite.

— Ce mai contează acum? Orice fac te calcă pe nervi. Ce mai contează o tâmpenie făcută de mine? Trece-o pe listă şi gata.

Şi-a folosit degetele pentru a face în aer semnul *bifat*. Era o recunoaştere a faptei sale, la fel ca infidelitatea şi ca venirea la Londra pe nepusă masă.

— Cum îndrăzneşti, am şoptit şi am simţit cum mă cuprind valuri de furie.

Apoi i-am pus întrebarea care îmi stătea pe buze de zile bune:

— De ce?

Dar ştiam deja răspunsul. Era doar o altă tactică, un plan bine pus la punct. James era o persoană calculată, căreia nu-i plăcea să rişte. Dacă înghiţise uleiul cunoscând totuşi pericolul, se gândise la asta ca la o ultimă încercare de a mă face să mă întorc la el. De ce s-ar fi pus altfel în calea pericolului? Spera să mi se rupă inima de milă pentru el şi să-mi dau seama că încă îl mai iubesc.

Apoi să-i ofer iertarea.

Şi aproape că funcţionase. Doar că nu până la capăt.

Acum, când reuşisem cât de cât să mă distanţez fizic şi emoţional de acest bărbat, îi puteam vedea adevărata natură. Dezamăgire şi impostură.

— Ai vrut să-mi fie milă de tine, am spus şi m-am ridicat din nou de pe pat.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este mila ta, a spus pe un ton rece. Am vrut doar să-ţi ofer limpezime, să pricepi că vei regreta asta într-o bună zi.

— Nu, nu voi regreta.

Îmi tremurau mâinile, dar am continuat, fără să-mi mai fie teamă de cuvinte.

— Ai reuşit să mă faci să mă simt atât de vinovată, pe nedrept. Mă învinuiam pe mine pentru că tu erai nefericit, pentru că aveai o amantă, acum pentru această aşa-zisă boală.

Pe măsură ce ridicam vocea, se făcea tot mai palid.

— Cu câteva zile în urmă, nu credeam posibil să iasă ceva bun din această excursie aniversară. Dar eram departe de adevăr. Ştiu acum, mai mult ca niciodată, că nu eu am fost cauza nefericirii tale, a rătăcirii tale. Am aflat mai multe despre căsnicia noastră cât am stat departe de tine, mai multe decât pe vremea când locuiam sub acelaşi acoperiş.

Conversaţia ne-a fost întreruptă de o bătaie în uşă. M-am bucurat, căci aveam senzaţia că dacă mai vorbesc mult o să mă prăbuşesc pe podea, întinsă pe gresie.

O asistentă tânără a intrat şi ne-a zâmbit amândurora.

— Suntem gata să vă mutăm într-o rezervă nouă. Sunteţi pregătit?, l-a întrebat pe James.

James a dat din cap – părea foarte obosit. Acum, că mi se ducea adrenalina, la fel mă simţeam şi eu. Îmi doream să intru în pijamale, să comand mâncare şi să fiu în camera mea de hotel, cu lumina dată cât mai încet.

În timp ce asistenta îl decupla pe James de la monitoare, ne-am luat rămas bun într-un fel ciudat. Am promis să mă întorc a doua zi dimineaţă, căci aveau să-l externeze. Apoi, fără să-i dezvălui lui James nimic despre apotecară, mi-am croit drum pe culoar, lăsând uşa grea să se închidă cu zgomot în urma mea.

Ajunsă în sfârşit în camera mea de hotel, urcată în mijlocul patului, cu o caserolă de pad thai de pui în faţă, îmi venea să plâng de fericire. Nu mai aveam oameni în jur, nici poliţişti, nici aparatură de spital care să piuie... şi nici pe James.

Nu aveam nevoie nici măcar să deschid televizorul.

Am savurat tăcerea, împreună cu o porţie delicioasă de noodles.

Carbohidraţii mi-au dat un pic de energie, şi nu era nici ora opt încă. După ce am terminat de mâncat, mi-am ridicat geanta de pe jos, am scos telefonul, carnetul şi cele două articole de la Gaynor. Le-am împrăştiat în jurul meu şi am aprins şi a doua veioză de lângă pat ca să le recitesc şi să mă uit mai bine şi la pozele din telefon.

M-am întors la cele din interiorul magazinului. Erau supraexpuse şi neclare, şi chiar şi după ce m-am jucat cu diferite filtre tot nu am reuşit să descifrez mare lucru. Aveam impresia că tot ce fusese surprins era praful adunat în particule în aerul din încăpere. Aşa îmi trebuia dacă făceam poze cu telefonul într-un loc cu o atât de mare importanţă istorică... Un eveniment de care ai parte o singură dată în viaţă, şi asta dacă eşti cu adevărat norocos. Îmi venea să-mi trag una în cap de supărare. De ce naiba nu adusesem cu mine măcar o lanternă adevărată?

Am dat la pozele cu registrul apotecarei. Erau opt în total, pagini pozate de mine la întâmplare. Fix astea mă băgaseră în belea, pentru că mă făcuseră să îmi notez denumiri în jurnal. Fusesem la un pas să ajung la închisoare.

Ultima poză era cu o altă carte ce se afla pe raft. Am descifrat un singur cuvânt: *pharmacopoeia*. Am căutat termenul pe internet şi am aflat că era un compendiu de medicamente. Interesant şi el, dar nu la fel ca registrul scris de mână al apotecarei.

Am făcut zoom pe cea din urmă fotografie cu registrul. Am citit rândurile cu atenţie şi m-am gândit că, dat fiind că pozasem ultima foaie cu text, însemnările trebuie să fi fost

făcute cu doar câteva zile sau săptămâni înainte de moartea femeii.

Dintr-o dată, ochii mi-au căzut pe un nume. Lordul Clarence. Am scos un oftat de surpriză şi am citit până la capăt.

> Domnişoara Berkwell. Amanta şi verişoara Lordului Clarence. Cantaride. 9 februarie 1791. În contul soţiei, Lady Clarence.

M-am întins spre primul articol printat de Gaynor, cel datat 10 februarie 1791. Cu inima gata să-mi sară din piept, am confruntat numele şi datele din registru. Se potriveau. Totul era legat de moartea acelui Lord Clarence. Crezusem mereu că prăvălia aparţinuse apotecarei ucigaşe, iar acum aveam şi dovada. Fotografia cu registrul demonstra că femeia vânduse otrava care îl omorâse.

Apoi m-am încruntat şi am mai citit încă o dată însemnarea. Numele persoanei care ar fi trebuit să primească otrava era domnişoara Berkwell. Despre Lordul Clarence se spunea că era verişorul acesteia. Iar persoana care achiziţionase otrava era soţia lui, Lady Clarence.

Articolul din ziar nu o menţiona deloc pe această domnişoară Berkwell. Se spunea că soţia Lordului Clarence fusese bănuită că îi administrase substanţa fatală, în băutură. Dar, potrivit registrului, el nici nu ar fi trebuit să moară. Victima trebuia să fie acea femeie.

Dacă mă uitam pe ce aveam în faţă, răspunsul era simplu: murise persoana greşită. Oare mai ştia cineva asta, în afară de apotecară şi Lady Clarence? Poate că nu îmi luasem zece diplome în istorie, dar tot eram mândră de descoperirea monumentală pe care o făcusem.

În ce privea motivul? Însemnarea făcută în registru era clară – Domnişoara Berkwell era nu doar verişoara, ci şi amanta Lordului Clarence. Nu era de mirare că soţia

căutase o cale de a scăpa de ea. Domnişoara Berkwell era cealaltă femeie. Mi-am amintit exact ce simţisem când aflasem că James nu-mi fusese fidel: o dorinţă de a mă răzbuna pe cealaltă femeie. N-o puteam învinui pe Lady Clarence, deşi mă întrebasem cum s-o fi simţit când planul ieşise prost şi în schimb îi murise soţul. Lucrurile nu se petrecuseră deloc cum şi le dorise ea.

Nu se petrecuseră cum îşi dorise ea...

Biletul din spital. Nu spunea şi el ceva asemănător? Cu degetele tremurându-mi, am căutat imaginea digitală a biletului de la Spitalul St. Thomas din 22 octombrie 1816.

Am recitit fraza pe care mi-o amintisem.

> Doar că nu s-a întâmplat aşa cum am intenţionat.

Oare autoarea acestei note să fi fost Lady Clarence? Mi-am dus mâinile la gură. Imposibil, mi-am spus.

Dar şi ultima parte se potrivea cu restul poveştii.

> Arunc vina asupra soţului meu, asupra setei lui de a avea ceea ce nu i se cuvenea.

Ar fi fost şi la propriu, şi la figurat. Setea bărbatului pentru o băutură care nu-i fusese menită, plină cu otravă, dar şi pentru domnişoara Berkwell, o femeie care nu era soţia lui?

I-am dat un mesaj lui Gaynor, fără să stau pe gânduri. Mă întrebam dacă ar putea găsi data morţii lui Lady Clarence, ca să aflăm dacă ea scrisese biletul.

> **Bună din nou! Ai putea verifica o dată a decesului, te rog mult? O femeie cu numele de familie Clarence. Ar putea fi aproximativ octombrie 1816.**

Până ce nu primeam răspunsul lui Gaynor, mi-am zis că era inutil să-mi mai bat capul cu asta. Am băut apă, apoi am făcut zoom ca să citesc ultima însemnare din registru.

Pielea a început să mă furnice.

Era ultima însemnare făcută de apotecară înainte să fugă de poliţie şi să se arunce de pe pod.

Scrisul de mână cu care fusese făcută însemnarea era tremurat, de parcă ar fi fost grăbit sau de parcă aparţinea unei persoane bolnave, înfrigurate.

Sau poate... altcineva o scrisese.

Draperiile camerei mele erau desfăcute, iar în clădirea de vizavi se aprinsese o lumină. M-am simţit brusc ca pe o scenă, aşa că m-am ridicat să acopăr geamurile. Sub mine, străzile Londrei gemeau de agitaţie: prieteni se întâlneau să meargă în pub, bărbaţi în costume plecau târziu de la birouri, un cuplu tânăr împingea un cărucior, îndreptându-se spre malul Tamisei.

M-am aşezat înapoi pe pat. Ceva nu era în regulă, dar nu-mi dădeam prea bine seama ce anume. Am recitit ultima însemnare, cumpănind asupra fiecărui cuvânt. Apoi am văzut.

Era datată 12 februarie 1791.

Am luat cel de-al doilea articol, cel care descria sinuciderea apotecarei, şi am văzut că evenimentul se petrecuse pe 11 februarie.

Telefonul a început să-mi tremure între degete, alunecându-mi pe pat. M-am simţit cuprinsă de ameţeală, ca şi cum o fantomă tocmai începuse să plutească prin cameră, privindu-mă, aşteptând.

Adevărul pe care-l descoperisem mă îmbătase, îmi dăduse o grămadă de senzaţii stranii.

Oricine o fi fost persoana care sărise de pe pod pe 11 februarie, cineva se întorsese totuşi la magazin, în viaţă şi bine mersi.

33. NELLA

11 februarie 1791

Înainte să-mi trec piciorul peste balustradă, am ezitat.

Tot ce pierdusem.

Pierderea mă îngreuna acum, toată această viaţă în slujba nefericirii, asemeni pământului proaspăt care apasă asupra unui mormânt de abia deschis. Şi totuşi... Această clipă în care puteam trage aer în plămâni, adierea brizei pe ceafa mea, un ciripit înfrigurat care se auzea în depărtare, deasupra apei, gustul de sare pe care-l aveam pe limbă – astea erau lucruri pe care încă nu le pierdusem.

Am făcut un pas în spate şi am deschis ochii.

Tot ceea ce am pierdut, sau tot ceea ce mai aveam încă?

Eliza sărise în locul meu.

Un ultim dar al ei pentru mine, îşi folosise ultima suflare ca încercare de a păcăli autorităţile şi a se auto-denunţa drept ucigaşă. Cum aş putea acum să arunc darul ei atât de preţios în apele reci, ca să se scufunde împreună cu ea?

În timp ce priveam la Tamisa, o altă persoană mi-a venit în minte: doamna Amwell, stăpâna Elizei, pe care ea o iubea cu patimă. Avea să se întoarcă într-una dintre zilele următoare şi s-o găsească pe Eliza dispărută. Avea să creadă că şi copila o abandonase, şi gândul urma să o chinuiască o viaţă.

Trebuia să-i spun doamnei Amwell adevărul. Să-i dezvălui că Eliza murise. Şi trebuia să o alin aşa cum ştiam

eu mai bine, cu o tinctură de *scutellaria*, care avea să-i calmeze dorul din inimă la aflarea veştii că micuţa Eliza nu avea să-i mai scrie niciodată scrisorile.

Aşa că am făcut cale întoarsă de pe pod, înăbuşindu-mi un suspin, hotărâtă să plâng doar când aveam să fiu singură. Singură, înapoi în prăvălia mea cu otrăvuri, unde sperasem să nu mă mai întorc niciodată.

Douăzeci şi două de ore trecuseră de când sărise Eliza de pe pod – o noapte întreagă şi o zi, în care preparasem şi îmbuteliasem tinctura pe care voiam să o duc la familia Amwell – şi încă mai aveam senzaţia de aer rece pe care o simţisem când întinsesem mâinile s-o prind. Încă mai auzeam bufnitura pe care o făcuse trupul ei, pleoscăitul apei care o primise înăuntru.

Când mă întorsesem în Back Alley, la numărul 3, simţisem prezenţa străină a poliţiştilor în camera de faţadă. Transpiraţia celui care inspectase ungherele, căutând ceva ce îi era imposibil să găsească. Nu găsise nici scrisoarea cea nouă pusă în butoiul cu cereale. Pesemne că era nouă – cred că fusese adusă când eu plecasem la piaţă, iar Eliza îşi preparase în prăvălie propria ei tinctură.

Ţineam acum scrisoarea în mâini. Nu era deloc parfumată, nu simţeam aromă nici de levănţică, nici de trandafiri. Scrisul nu era prea îngrijit. Femeia nu-mi dădea prea multe detalii, spunea doar că fusese înşelată de soţ.

Ultima cerere primită de mine, nu atât de diferită de prima...

Prepararea nici nu ar fi prea complicată. Aveam la îndemână o sticlă de acid cianhidric, doar cât să întind mâna. Nu-mi lua mai mult de un minut să pregătesc şi să vând ce mi se cerea. Şi poate că această otravă, *ultima*, avea să-mi ofere într-un final pacea pe care o tot

căutasem şi o tot râvnisem încă de când copilul meu îmi fusese pierdut din pântece, de mâna lui Frederick.

M-aş fi vindecat cu ajutorul răzbunării.

Dar aşa ceva nu exista şi nu existase niciodată. Să-i rănesc pe alţii mă rănise şi mai tare pe mine. Am luat scrisoarea, mi-am plimbat degetele de-a lungul cuvintelor şi m-am ridicat de pe scaun. Cu picioarele greoaie, dureroase la fiecare pas pe care-l făceam, m-am apropiat de cuptor. Cu blândeţe, am pus scrisoarea deasupra focului, uitându-mă la hârtie cum era mistuită cu patimă.

Nu, nu aveam să-i ofer acelei femei ceea ce-şi dorea.

Moartea nu mai avea să pornească vreodată la drum din această încăpere.

Cu decizia luată pe loc, prăvălia mea cu otrăvuri înceta să existe. Plantele nu mai aveau să fie scoase cu rădăcină din pământ, tincturile să fie agitate, balsamurile să fie întinse în cutii, băuturile întăritoare să fie amestecate în sticle.

M-am aplecat în timp ce tuşeam, un cheag de sânge făcându-şi drum din plămâni până pe limbă. Tuşeam cu sânge încă de ieri după-amiază, după ce fugisem de poliţişti, sărisem peretele hambarului şi îmi văzusem mica prietenă plonjând să-şi întâmpine moartea. Câteva minute fuseseră de ajuns să mă dea definitiv peste cap; comisarul mă adusese mai aproape de moarte decât ar fi crezut.

Nu mai aveam nici putere, nici chef să beau ceva ca să-mi alung gustul de sânge din gură. Nu-mi era foame, nu-mi era sete, nu urinasem de aproape o zi. Îmi dădeam seama ce semn rău era. Când gâtul nu-ţi mai cere să-l uzi şi vezica s-o deşerţi, eşti aproape de final. Ştiam lucrurile astea pentru că le fusesem martoră.

În ziua în care mama mea murise.

Ştiam că trebuie să merg la moşia Amwell cât mai curând posibil. Aveam să las scrisoarea şi tinctura unei

servitoare, pentru că nu mă aşteptam ca stăpâna să se fi întors deja. Apoi aveam să merg la malul râului cel mare şi să aştept în tăcere să vină moartea şi după mine. Bănuiam că aşteptarea nu urma să fie prea lungă.

Înainte să plec din prăvălie pentru totdeauna, o singură sarcină îmi mai rămânea.

Mi-am ridicat pana şi am tras registrul spre mine.

Deşi nu eu livrasem poţiunea şi nu ştiam ce ingrediente conţinea, nu puteam pleca înainte de a confesa lumii viaţa ei, pierderea ei.

> Eliza Fanning, Londra. Ingrediente necunoscute. 12 Februarie 1791.

Mâna îmi tremurase teribil, mişcând peniţa pe foaie. Nici nu-mi recunoşteam propriul scris.

Era ca şi cum un spirit necunoscut nu-mi dădea voie să scriu cuvintele – mă împiedica să consemnez moartea micuţei Eliza.

34. CAROLINE

În prezent, miercuri

Am citit cuvintele, cu mâinile acoperindu-mi gura.

> Eliza Fanning, Londra. Ingrediente necunoscute. 12 Februarie 1791.

12 februarie? Nu avea sens. Apotecara sărise de pe pod pe ١١ februarie, iar articolul spunea despre apele Tamisei că erau pline de bucăţi de gheaţă. Chiar dacă cineva ar fi supravieţuit căderii, părea imposibil să fi rezistat mai mult de un minut în apa aia îngrozitor de rece.

Era curios şi faptul că acolo era trecut un singur nume. Eliza Fanning. Nu se preciza în contul cui plecase poţiunea. Însemna că persoana venise chiar ea singură la prăvălie. Oare avea idee că urma să fie cea din urmă clientă? Oare avusese un rol în retragerea apotecarei?

Mi-am pus o pătură pe picioare. Recunosc, ultima însemnare mă lăsase cu multe întrebări în minte, cumva descumpănită. Poate că apotecara pur şi simplu încurcase data? Poate că de fapt nu era niciun mister la mijloc?

Mai era straniu că ingredientele erau necunoscute apotecarei şi asta nici nu părea posibil. Cum ar fi putut vinde o substanţă despre care nu avea habar ce era?

Poate că nu fusese ea cea care scrisese. Poate însemnarea aparţinea altcuiva. Dar magazinul era atât de bine ascuns, încât părea neverosimil ca o persoană străină să pătrundă acolo la o zi după sinuciderea apotecarei şi să lase un mesaj final atât de criptic.

Însemnarea nu avea sens decât dacă fusese făcută cu adevărat de apotecară.

Dar atunci... cine sărise?

Curiozitatea mi s-a transformat în frustrare. Nimic nu se potrivea cu nimic. Victima despre care se vorbea în primul articol nu era aceeaşi cu cea din însemnarea despre Lordul Clarence. Ultima însemnare era criptică, nu dezvăluia nimic. Ingredientele erau necunoscute, scrisul tremurat părea să fie al altei persoane. Cel mai important: data ultimei însemnări era ulterioară celei la care se sinucisese apotecara.

Mi-am întins mâinile în lateral, exasperată. Câte secrete luase femeia asta cu ea în mormânt?

Am mers până la frigider şi am scos sticla de şampanie, care venise la pachet cu apartamentul acesta elegant pentru cupluri. Nu mi-a trecut prin cap să-mi torn într-un pahar; am desfăcut-o şi am dus-o la buze, apoi am băut direct din sticlă.

În loc să-mi dea un plus de energie, şampania m-a obosit şi m-a ameţit. Nu mi se mai părea atractiv să cercetez mai departe urmele apotecarei.

Mâine, poate.

M-am hotărât să notez întrebările pe care le aveam, după tot ce aflasem azi, şi să le revăd dimineaţa sau după ce James avea să fie plecat. Mi-am luat carnetul şi am deschis o pagină curată.

Ţinând pixul în mână şi gândindu-mă la ce să notez mai întâi, mi-am dat seama că voiam cel mai tare răspunsul unei singure întrebări. Era cea mai insistentă, cea mai sâcâitoare. Aveam senzaţia că răspunsul la ea va aduce cu sine şi rezolvarea altor enigme, cum ar fi de ce însemnarea era din data de ١٢ februarie.

Am pus pixul pe foaie şi am scris:

Cine e Eliza Fanning?

Dimineaţa următoare, după ce James a fost externat, ne-am aşezat la masa micuţă de lângă uşa camerei de hotel. Mi-am pus degetele în jurul ceştii de ceai slab, în timp ce el şi-a luat telefonul şi a verificat zborurile din ziua aia. Camerista nu venise încă să facă curat, aşa că sticla de şampanie pe jumătate băută stătea lângă aparatul de cafea, iar eu mă resimţeam în urma ei, cu o durere serioasă de cap.

A băgat mâna în buzunar şi a scos portofelul.

— Am găsit unul care pleacă de la Gatwick la patru, a zis. Am destul timp să împachetez şi să iau un tren până acolo. Ar trebui să plec pe la unu.

Vaza cu hortensii albastre stătea între noi – cele mai multe se ofiliseră. Am împins-o într-o parte şi l-am privit cu atenţie.

— O să fii bine? Nu mai ai deloc ameţeală?

Şi-a pus deoparte portofelul.

— Nu mai am nimic. Sunt gata să merg acasă.

Un pic mai târziu, stătea lipit de fereastră, cu bagajul lângă el, arătând ca atunci când ajunsese aici, pe nepregătite. Am rămas la masă, conştientă că ni se scurgea timpul împreună. Dacă aveam de gând să-i dezvălui lui James cu ce mă ocupasem în ultimele zile, trebuia să mă grăbesc.

— Cred că totul e gata, a zis el, pipăindu-şi blugii, să vadă dacă paşaportul era la locul lui.

Între noi rămăsese patul nefăcut în care eu dormisem singură în ultimele câteva nopţi. Ne amintea de tot ce ar fi trebuit să împărţim în excursia asta, dar n-o făcusem. Cu zile în urmă, îmi dorisem cu disperare ca bebeluşul nostru să fie conceput în acest pat. Acum, nu-mi puteam imagina că aş mai putea să fac dragoste vreodată cu bărbatul care stătea în capătul celălalt al camerei de hotel.

Nimic nu se întâmplase din tot ce visasem în legătură cu aniversarea noastră, dar aveam senzaţia că filmul horror pe care-l trăisem fusese o lecţie necesară. Dacă nu aş fi aflat despre aventura lui James decât după ce s-ar fi născut copilul? Dacă am fi ajuns plini de resentimente unul la adresa celuilalt, apoi ne-am fi despărţit cu un cutremur care ar fi zguduit mai ales cel de-al treilea membru al familiei? Nu doar James fusese nemulţumit de viaţa lui. La fel fusesem şi eu, dar îmi îngropasem sentimentele

undeva unde nu le puteam atinge sau contempla. Dacă aş fi făcut eu o greşeală imposibil de reparat?

M-am uitat la ceas: era unu şi cinci minute.

— Stai, i-am spus, ridicându-mă de pe scaun.

James s-a încruntat, cu degetele pe mânerul trolerului. M-am aplecat spre propria mea valiză, dând la o parte tenişii pe care îi murdărisem când mersesem să scotocesc prin noroiul de pe malul Tamisei, şi am băgat mâna după ceva ce se afla la fund, sub haine. Era un obiect mic, mi-a fost uşor să-l cuprind în palmă.

Cutiuţa vintage, pentru cardurile şi cărţile de vizită ale lui James. Era cadoul meu pentru cea de-a zecea noastră aniversare.

Am traversat încăperea.

— Asta nu înseamnă că te iert, am spus cu blândeţe. Nu-i nici măcar un pas spre iertare. Dar este pentru tine, şi chiar pare mai potrivit acum decât în ziua când ţi l-am cumpărat.

I-am întins cutia, iar el a luat cadoul cu o mână nesigură.

— Este din alamă, un cadou tradiţional pentru aniversarea de zece ani a căsătoriei fiindcă simbolizează forţă şi...

Am tras aer în piept, dorindu-mi să pot vedea în viitor. Peste cinci sau zece ani, cum aveau să arate vieţile noastre?

— L-am cumpărat ca un simbol pentru trăinicia relaţiei noastre, dar acum nu mai contează asta. Contează forţa fiecăruia, pe cont propriu. Avem mult de muncă înaintea noastră.

James m-a îmbrăţişat şi am stat aşa o vreme îndelungată. Eram sigură că avea să întârzie. Când mi-a dat drumul şi a vorbit, vocea i-a tremurat.

— Ne vedem curând.

— Ne vedem, am spus şi eu, şi am simţit un fior în cuvintele mele.

L-am condus până la uşă şi l-am mai privit o dată, apoi el a ieşit şi a închis uşa.

Singură, din nou. Sentimentul de libertate era atât de puternic, încât am rămas nemişcată, aproape împietrită, pentru o clipă. Am aşteptat să fiu cuprinsă de un val de singurătate. Am aşteptat ca James să se întoarcă şi să mă roage să-l las să rămână. Am aşteptat să-mi sune telefonul, să fie cei de la spital sau de la poliţie, să-mi dea veşti, neapărat proaste.

Am aşteptat să simt regret.

Nu-i spusesem lui James despre apotecară. Nu-i spusesem că intrasem ilegal într-o pivniţă. Nu-i povestisem despre Gaynor sau despre Burlacu' Alf sau despre criminala în serie ale cărei taine le păstram.

Nu-i spusesem nimic din toate astea.

Am rămas mult pironită în dreptul uşii, aşteptând vină, regret, dar nimic nu şi-a făcut simţită prezenţa.

Când m-am întors cu spatele la uşă, telefonul a scos un bip şi am văzut un mesaj de la Gaynor.

> **Scuze de întârziere! Arhiva îmi arată o Lady Bea Clarence care a murit la Spitalul St. Thomas, de edem pulmonar, pe 23 octombrie 1816. Fără copii care să-i fi supravieţuit.**

M-am lăsat să cad pe pat. Biletul din spital chiar era o confesiune pe patul de moarte, scris de văduva Lordului Clarence la douăzeci şi cinci de ani după moartea lui.

Mi-am luat telefonul s-o sun pe Gaynor şi să-i spun ce aflasem.

După ce i-am explicat existenţa domnişoarei Berkwell, amanta – despre care nu ştiam din articole, ci din registrul apotecarei – Gaynor a rămas tăcută o vreme.

Mai era un singur lucru pe care îl ţinusem secret faţă de ea. Eliza Fanning, misterul din ultima însemnare a registrului, pe care-l păstrasem doar pentru mine.

— Este uluitor, a spus Gaynor în cele din urmă, la telefon.

Mi-o şi imaginam dând din cap, nevenindu-i să creadă ce descoperisem.

— Şi totul datorită acelui micuţ flacon găsit în ape. Nu-mi vine să cred cum ai pus totul cap la cap. O muncă de detectiv absolut spectaculoasă, Caroline. Cred că ai fi un câştig pentru orice echipă de detectivi particulari.

I-am mulţumit, apoi i-am amintit că îmi fusese de ajuns cât interacţionasem cu poliţia zilele trecute.

— Ei bine, dacă nu detectiv, atunci te-ai putea alătura măcar echipei de cercetători de la bibliotecă. Am văzut că ai scânteia necesară.

Numai dacă nu ar fi trebuit să mă întorc în Ohio peste câteva zile...

— Îmi doresc să fi fost posibil, am zis. Dar am atâtea de rezolvat când mă întorc acasă... Începând cu căsnicia mea.

Gaynor a inspirat adânc.

— Uite, noi suntem prietene de puţin timp, şi n-o să-mi permit să-ţi dau sfaturi în ce priveşte căsnicia ta. Deşi, dacă am merge să împărţim nişte cocktailuri, cu siguranţă mi-aş permite şi asta, a chicotit. Dar un lucru ştiu sigur, şi anume cât este de important să-ţi urmezi visurile. Crede-mă, dacă vrei cu adevărat să schimbi ceva în viaţa ta, singura persoană care te ţine în loc eşti tu însăţi. Ce adori cel mai mult să faci?

Am izbucnit fără să stau pe gânduri:

— Să fac săpături în trecut. Să scotocesc în vieţile unor oameni reali, care au existat cu adevărat. Să le aflu secretele, experienţele. De fapt, aproape că m-am înscris la Cambridge după facultate, ca să studiez mai departe istoria...

— Cambridge?, a părut ea surprinsă. Universitatea care se află la o oră de aici?

— Fix aia.

— Şi aproape că te-ai înscris, dar până la urmă n-ai făcut-o, de ce?

Mi-am strâns dinţii şi am lăsat cuvintele să scape printre ei:

— Pentru că m-am căsătorit, iar soţul meu avea o slujbă în Ohio.

Gaynor a plescăit din limbă, cumpănind răspunsul.

— Ei bine, poate că tu nu o poţi vedea, dar eu văd cât se poate de limpede. Eşti talentată, inteligentă, capabilă. Şi acum mai ai şi o prietenă în Londra.

A făcut o pauză şi mi-am imaginat expresia hotărâtă pe care o avea pe chip.

— Eşti menită să faci mai mult de atât. Şi cred că o ştii şi tu.

35. NELLA

12 februarie 1791

Pe când mă apropiam de moşia Amwell, vederea a început să mi se înceţoşeze, lucrurile să se învârtă în jur. Culorile erau prea aprinse, ca nişte jucării de copii, iar Londra se rotea ca un carusel nebun oriunde îmi aruncam privirea.

Am strâns batista plină de sânge în buzunarul fustei şi am privit feţele trecătorilor. Unii păreau îngrijoraţi la vederea sângelui uscat de pe buzele mele, alţii se atingeau de mine ca de o fantomă, fără să-mi conştientizeze prezenţa.

Mă întrebam dacă am păşit cumva încă de pe acum pe teritoriul fantomelor. Oare să existe o lume de trecere, unde morţii şi viii să se amestece unii cu ceilalţi?

În celălalt buzunar al fustei se afla pachetul. Tinctura de acid cianhidric şi o scrisoare scurtă în care îi explicam doamnei Amwell că Eliza nu avea să se mai întoarcă – nu din lipsă de recunoştinţă, ci pentru că fusese o adevărată eroină, curajoasă şi altruistă. Îi scrisesem ceva despre dozajul tincturii, aşa cum o făcusem cu multă vreme în urmă, când ea îmi vizitase prăvălia, căutând un leac pentru mâinile care îi tremurau tot mai tare. I-aş fi scris mai multe, atât de multe! Dar timpul nu-mi dădea voie... după cum o dovedea şi pata de sânge dintr-un colţ al hârtiei. N-am avut timp nici măcar să trec în registru acest ultim remediu pe care îl livram.

Moşia se vedea în apropiere, prin ceaţă: trei etaje de cărămidă roşie. Multe ferestre, poate şaisprezece, dar nu puteam fi sigură, în starea de semi-leşin în care mă aflam. M-am forţat să-mi împing picioarele înainte. Trebuia să ajung doar până la primele trepte şi să las pachetul pe scară.

Nu se vedea fum ieşind din coş. Aşa cum mă aşteptam, stăpâna încă nu se întorsese. Am simţit uşurare, căci nu aveam forţa de a vorbi cu ea. Voiam doar să fac treaba pentru care venisem, apoi să mă târăsc spre sud, să mă trântesc pe malul râului cel mare. Dacă reuşeam să ajung până acolo...

O fetiţă a apărut de nicăieri, râzând, încurcându-se prin fusta mea. S-a învârtit în jurul meu de câteva ori, jucându-se cu simţurile mele în care nu-mi mai puteam pune încrederea, pentru că fetiţa îmi amintea de copilul meu pierdut. A dispărut în ceaţă, la fel cum apăruse. Când lacrimile au început să-mi curgă pe obraji, faţa ei s-a topit în abur, ca a unei fantome. Am început să cred că fusesem o proastă când o contrazisesem pe Eliza, care îmi vorbise despre lumea spiritelor. Poate greşisem când îi spusesem că ceea ce numim fantome sunt doar rămăşiţe ale amintirilor noastre, plăsmuiri ale imaginaţiei.

Acum mi se păreau vibrante, materiale.

Pachetul, să nu uit să las pachetul.

Am mai ridicat o privire spre casă, acolo unde ar fi trebuit să fie camerele servitorilor. Speram ca vreunul să mă vadă că las ceva pe trepte şi să meargă să-l ia, să-l pună bine până ce stăpâna avea să se întoarcă.

Şi, da, o servitoare m-a văzut. I-am observat imaginea clară în spatele ferestrei, cu părul ei negru bogat, cu bărbia ridicată aproape impertinent...

M-am oprit în drum, iar degetele mi-au slăbit pe pachet, care a căzut pe jos, cu un bufnet sec.

Nu era o servitoare în spatele geamului. Era o nălucă.

Micuţa mea Eliza!

Nu mă puteam mişca.

Nu puteam respira.

Apoi, într-o clipă, silueta a plecat de la fereastră. Am căzut în genunchi şi am simţit iar tusea sâcâitoare, iar

culorile Londrei devenind negre, totul devenind negru. Ultima mea răsuflare era la doar câteva clipe depărtare...

Apoi, în momentul meu de pe urmă, culorile s-au întors. Micuţa Eliza a ieşit în fugă din casă, cu ochii ei minunaţi pe care-i ştiam atât de bine, plutind spre mine. *Un flacon roz mi-a trecut prin faţa ochilor*. M-am încruntat, încercând să descifrez despre ce era vorba. Strângea într-adevăr un flacon în palmă, asemănător cu acela pe care mi-l oferise pe pod. Numai că ăla fusese albastru, iar acesta era roz, ca o scoică de pe plajă. I-a desfăcut capacul.

M-am întins spre silueta ei strălucitoare, găsind-o atât de stranie şi neaşteptată: obrajii roşii şi proaspeţi, zâmbetul larg, ca şi cum nu ar fi fost nici pe departe o fantomă.

Totul la ea părea atât de viu.

Totul era aşa cum mi-o aminteam, în clipele de dinainte să moară.

36. CAROLINE

În prezent, vineri

În dimineaţa următoare, am păşit în interiorul British Library pentru a treia oară. Am mers pe drumul care deja mi-era familiar, am trecut de biroul de recepţie, am urcat până la al treilea etaj.

Camera dedicată hărţilor îmi devenise atât de cunoscută şi prietenoasă precum peronul staţiilor de metrou. Am zărit-o pe Gaynor aranjând nişte cărţi în bibliotecă.

— Psst!, i-am făcut, strecurându-mă prin spatele ei.

A sărit şi s-a întors să mă privească.

— Bună! Nu poţi sta departe, aşa e?

Am rânjit.

— După cum se vede treaba, am nişte veşti.

— Şi mai multe veşti?

Şi-a coborât vocea.

— Spune-mi că n-ai încălcat o altă proprietate privată. Ah, slavă Domnului, a spus când m-a văzut zâmbind în continuare. Atunci, ce veşti? Tot despre apotecară?

— Nu, despre mine, de fapt.

A rămas cu o carte suspendată în mână, în drumul ei spre raft.

— Spune-mi, spune-mi.

Am tras aer în piept, parcă nevenindu-mi nici mie să cred. Chiar o făcusem! După toate chestiile neaşteptate pe care le trăisem în Londra de când ajunsesem, asta mă surprindea cel mai tare.

— Am trimis o cerere de înscriere la Cambridge seara trecută.

Ochii lui Gaynor s-au umplut de lacrimi într-o secundă. A lăsat cartea deoparte şi mi-a pus o mână pe fiecare umăr.

— Caroline, sunt atât de mândră de tine.

Am tuşit, fiindcă mi se pusese un nod în gât. O sunasem şi pe Rose cu puţin timp înainte, să-i dau vestea. Izbucnise în lacrimi de bucurie, spunându-mi că eram cea mai curajoasă femeie pe care o ştia.

Curajoasă. Nu m-aş fi descris aşa pe când locuiam în Ohio, dar acum îmi dădeam seama că avea dreptate. Ce făcusem era curajos, poate şi un pic sărit de pe fix. Era autentic şi corect, cu adevărat corect faţă de cine eram. Deşi vieţile noastre erau atât de diferite acum, sprijinul lui Rose mi-a amintit că nu este o problemă ca prietenii să o ia pe poteci diferite în viaţă, dar să rămână apropiaţi.

Am privit-o pe Gaynor, recunoscătoare şi pentru această prietenie nouă şi neaşteptată. Mi-am amintit când venisem pentru prima dată în această încăpere: udă de ploaie până la piele, rătăcită în toate modurile posibile, o abordasem pe Gaynor, o străină, având doar flaconul în buzunar. Un flacon de sticlă şi o întrebare.

Acum, stăteam în faţa ei, fără să mai semăn deloc cu femeia din urmă cu numai câteva zile. Eram încă îndurerată, dar descoperisem atât de multe lucruri despre mine, suficiente cât să mă împingă pe un drum nou. Un drum pe care ar fi trebuit să pornesc cu mult timp în urmă.

— Nu voi avea propriu-zis o diplomă de istoric, dar este un master pe studii britanice, i-am explicat. Secolul al optsprezecelea şi romantismul. Studiile includ muncă de cercetare pe texte literare.

Mi se păruse că pot face legătura între două pasiuni de-ale mele, atât cercetarea, cât şi texte vechi de literatură.

— La finalul cursurilor, o să scriu o disertaţie. Apotecara pierdută – magazinul ei, registrul, ingredientele obscure pe care le folosea – toate astea vor fi obiectul studiului meu. O abordare academică pentru descoperirile mele.

— Dumnezeule, deja vorbeşti ca o savantă, a râs ea. Cred că-i absolut minunat. Şi nici nu vei fi prea departe! Putem plănui câteva excursii în weekenduri. Poate să facem un drum până la Paris?

Stomacul mi-a tresărit de emoţie.

— Sigur. Până încep cursurile, avem destul timp să facem planuri.

Deşi abia aşteptam să-mi pornesc cercetările, poate că era mai bine că nu începeau cursurile decât peste şase luni. Aveam multe discuţii dificile de dus în viitorul apropiat: cu părinţii mei, cu James, iar asta era doar începutul. Trebuia să-mi găsesc cazare la Cambridge, să

depun actele pentru separare, o chestie pe care deja o începusem online cu o seară în urmă.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Gaynor m-a întrebat, cu voce nesigură:

— Nu-i treaba mea, dar i-ai spus şi soţului tău deja?

— Ştie că vom fi o vreme despărţiţi, dar nu are idee că urmează să mă întorc în Marea Britanie în timp ce ne evaluăm opţiunile pentru viitor. O să-l sun în seara asta, să-i spun că m-am înscris.

Aveam de gând să-mi sun şi părinţii şi să le spun, într-un final, ce făcuse James. Cu câteva zile în urmă, îmi doream să-i protejez de adevăr, dar acum îmi dădeam seama că era ceva lipsit de temei. Gaynor şi Rose îmi amintiseră cât era de important să te înconjori de oameni care îţi încurajau dorinţele. Îmi lipsiseră încurajările prea mult timp şi nu aveam de gând să mai renunţ vreodată la ele.

Gaynor s-a reapucat să aranjeze cărţile.

— Şi practic cursurile astea cât durează?

— Nouă luni.

Nouă luni, aceeaşi perioadă în care mi-aş fi dorit cu disperare să port în pântece un copil. Am zâmbit, pentru că nu-mi scăpase ironia.

Poate că un copil nu se întrevedea în viitorul meu apropiat, dar altceva – un vis demult uitat – îi luase locul şi era bine.

După ce mi-am luat la revedere de la Gaynor, am coborât la etajul al doilea. Speram ca ea să nu vadă în ce încăpere intru. Voiam să fiu singură, în ciuda amabilităţii şi bunelor sale intenţii.

Am mers până la un calculator din fundul încăperii. Cu câteva zile în urmă, un etaj mai sus, eu şi Gaynor stătusem împreună la un computer identic, şi încă mai ţineam minte noţiunile de bază pentru navigarea prin

arhiva bibliotecii. Am căutat catalogul principal, apoi am mers la articolele digitalizate, unde eu şi Gaynor căutasem fără succes date despre apotecară.

Aveam o zi liberă înaintea mea şi mă aşteptam să petrec o parte însemnată a ei aici. Mi-am tras un picior sub fund şi am deschis carnetul.

Cine e Eliza Fanning?

Singura întrebare, o singură întrebare.

I-am tastat numele şi am apăsat Enter.

Am primit o serie de rezultate, imediat. Unul singur părea să fie ce căutam eu. Am deschis articolul şi am început să citesc.

Fusese publicat în vara lui 1802 de către un ziar intitulat The Brighton Press. Am deschis o altă pagină şi am căutat Brighton-ul, aflând că este un orăşel de coastă din sud, la doar câteva ore distanţă de Londra.

Titlul articolului spunea: *Eliza Pepper, născută Fanning, singura moştenitoare a Magazinului de Cărţi Magice ce a aparţinut soţului*.

Articolul povestea cum Eliza Pepper, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, născută în Swindon, dar stabilită în Brighton încă din 1791, moştenise întreaga avere a soţului, Tom Pepper, inclusiv magazinul de cărţi, destul de renumit în oraş. Magazinul oferea o selecţie importantă de titluri dedicate magiei şi artelor oculte, iar clienţii veneau din toate colţurile ţării pentru a găsi alinare în paginile acelor cărţi.

Potrivit articolului, din păcate Tom Pepper nu reuşise să găsească un leac şi pentru boala lui de plămâni. Eliza, soţia lui, îl îngrijise până în ultimele lui clipe. Magazinul găzduise o ceremonie de adio pentru el, la care participaseră sute de persoane.

În cadrul evenimentului, doamna Pepper fusese întrebată de reporteri ce avea să facă mai departe cu magazinul.

Îi asigurase că va rămâne deschis.

„Atât eu, cât şi Tom ne-am datorat vieţile artelor magice”, spusese ea, înainte de a le povesti că, în urmă cu mult timp, în Londra, un elixir magic preparat chiar de ea îi salvase viaţa. „Eram doar un copil. A fost prima mea tinctură şi mi-am riscat viaţa pentru o prietenă foarte specială, una care încă mă încurajează şi îmi oferă sfaturi până în ziua de azi.”

Mai adăugase:

„Poate că de vină era tinereţea mea, dar nu am avut nici un strop de teamă în faţa morţii. După ce am înghiţit tinctura din flaconul albastru, am fost cuprinsă de o febră puternică, astfel că adâncimile reci în care m-am aruncat au fost mai degrabă o mângâiere.”

Unul dintre reporteri fusese nedumerit.

„Adâncimile reci? Explicaţi-ne mai mult, doamnă Pepper!”

Dar Eliza le mulţumise pentru timpul acordat şi le spusese că avea treabă în magazin.

Întinsese mâinile de o parte şi de alta, apucând mânuţele a doi copii – băieţel şi fetiţă, gemeni, în vârstă de patru ani – şi intrase cu ei în magazinul soţului, Prăvălia Blackfriars de Cărţi şi Jucării.

Am părăsit biblioteca la mai puţin de o oră de când venisem. Soarele strălucea fierbinte deasupra mea. Mi-am cumpărat o sticlă de apă minerală de la o tarabă de pe stradă şi m-am aşezat pe o bancă la umbra unui ulm, întrebându-mă cum mi-aş putea petrece mai bine ziua. Plănuisem să stau toată după-amiaza la bibliotecă, dar găsisem imediat lucrul pentru care venisem.

Înţelegeam acum că apotecara nu fusese cea care sărise de pe pod. Fusese tânăra ei prietenă, Eliza Fanning. Aşa se explica cum de apotecara scrisese în registrul ei a doua zi după întâmplare, pe 12 februarie. Contrar a ceea ce crezuse poliţia, apotecara nu murise. Şi nici Eliza – poate datorită tincturii, poate datorită simplului noroc, fata supravieţuise căderii.

Dar articolul despre Eliza nu explica totul. De ce ingredientele tincturii îi erau necunoscute apotecarei, sau dacă poliţia ştia de existenţa Elizei. Nu spunea dacă şi apotecara avea aceleaşi convingeri când venea vorba despre forţa magiei, nici nu explica natura relaţiei dintre fetiţă şi apotecară.

Şi încă nu aflasem numele femeii.

Rolul pe care îl jucase micuţa în viaţa şi moartea femeii era şi el cumva învăluit în mister. Fata dezvăluise reporterilor doar că îşi riscase viaţa pentru o prietenă dragă, specială, şi că acea prietenă încă îi mai oferea sfaturi. Să fi însemnat că apotecara mai trăise un deceniu şi părăsise Londra, pentru a merge cu Eliza în Brighton? Sau poate Eliza se referea la fantoma apotecarei?

Nu aveam să ştiu niciodată.

Poate că urma să fac într-o zi lumină asupra acestor detalii lipsă, când aveam să-mi încep studiile şi să mă întorc în camera ascunsă, care cu siguranţă încă mai avea ascunzişuri neexplorate. Dar genul de întrebări legate de interacţiunea misterioasă dintre cele două femei nu erau de găsit în ziare sau documente pierdute prin arhive. Istoria lasă deoparte legăturile complicate dintre două persoane de gen feminin – sunt de nedescifrat.

Acolo, sub ulm, m-a amuzat gândul că, imediat după ce descoperisem informaţiile despre Eliza, nu alergasem la etajul de deasupra să i le dezvălui şi lui Gaynor. Nu îi spusesem nici măcar numele persoanei care sărise cu

adevărat de pe pod pe 11 februarie. Ea ştia că apotecara sărise, încercând să se sinucidă.

Nu îmi doream să îi ascund lui Gaynor, ci doar să protejez povestea Elizei. Chiar dacă aveam de gând să investighez mai departe oficial istoria apotecarei, pe Eliza aveam să o ţin pentru mine. Micul meu secret.

Dacă aş fi dezvăluit adevărul – că Eliza sărise în locul apotecarei – dizertaţia mea ar fi ajuns pe prima pagină a jurnalelor academice, dar nu-mi doream acest fel de renume. Eliza fusese doar un copil care se găsise într-un moment de răscruce al vieţii. Ca mine. La fel ca mine, apucase flaconul albastru, ezitase deasupra întinderii de apă, apoi sărise.

Acolo, pe bancă, mi-am scos jurnalul şi am răsfoit înapoi, spre primele pagini, unde era itinerariul stabilit împreună cu James. Pe când îl scrisesem, cu săptămâni în urmă, îi adăugasem şi inimioare în miniatură. Iar în urmă cu alte câteva zile, mai recent, mi se făcea greaţă doar când mă gândeam la obiectivele turistice pe care ar fi trebuit să le bifăm ca un cuplu care îşi aniversa iubirea. Culmea, acum deveneam din nou interesată de acele locuri: Turnul Londrei, Muzeul V & A, Westminster. Gândul de a le vizita singură era atractiv şi mă simţeam nerăbdătoare să explorez. Bănuiam şi că Gaynor m-ar fi însoţit în câteva ieşiri.

Muzeul însă mă mai putea aştepta încă o zi. Altceva îmi doream să fac astăzi.

Am luat metroul de la bibliotecă până la staţia Blackfriars. Când am ieşit la suprafaţă, am pornit spre Millennium Bridge. Fluviul astăzi era liniştit, scăldat în soare.

Am găsit treptele de beton care duceau spre apă, aceleaşi pe care păşisem cu câteva zile în urmă, înainte de excursia cu grupul care căuta comori ascunse în nămol. M-

a uimit liniştea, la fel ca prima dată. Nu era prea aglomerat – nici turişti, nici copii, nici ghizi cu grupuri de curioşi.

Mi-am desfăcut geanta şi am scos la iveală flaconul albastru. Ştiam acum că era acelaşi în care fusese tinctura magică a Elizei. Pe ea o salvase; şi, într-un fel straniu, mă salvase şi pe mine. Potrivit registrului apotecarei, ingredientele care fuseseră în această sticluţă rămăseseră necunoscute chiar şi pentru ea. Poate că acest necunoscut cândva fusese un concept care să mă sperie, dar acum doar mă incita. Necunoscut însemna un lucru plin de posibilităţi.

În mod cert, la fel fusese şi pentru Eliza.

Pentru amândouă, flaconul reprezentase sfârşitul unei căutări şi începutul alteia. Reprezentase o răscruce, abandonarea unor secrete şi a durerii, pentru a îmbrăţişa adevărul. Pentru a îmbrăţişa *magia*. Magia, cu atracţia ei fermecată şi irezistibilă, ca într-o poveste cu zâne şi final fericit.

Flaconul arăta exact ca în ziua în care îl găsisem, doar că un pic mai curat. În plus, păstra amprentele mele. Mi-am mai trecut încă o dată degetul peste imaginea ursului, gândindu-mă la toate lecţiile pe care mi le oferise sticluţa asta mititică şi banală: că adevărurile cele mai importante nu pot fi găsite la suprafaţă. Trebuie să scotoceşti după ele, să le tragi la lumină şi să le lustruieşti puţin, înainte de a le lăsa să strălucească.

Cu coada ochiului am văzut o mişcare – două femei veneau spre mine. Probabil coborâseră pe alte scări din apropiere. Nu le-am dat atenţie şi m-am pregătit pentru ce aveam de gând să fac.

Am strâns flaconul la piept. Eliza trebuie să fi făcut şi ea la fel, când stătea pe pod, pe Blackfriars Bridge, nu departe de aici. L-am ridicat deasupra capului şi l-am

încredinţat apei, aruncând cu toată puterea de care eram în stare. A făcut un arc prin aer deasupra apei, apoi s-a scufundat încetişor în adâncimile Tamisei. Un singur bulbuc am zărit la suprafaţă.

Flaconul Elizei.

Flaconul meu.

Al nostru.

Adevărul pe care îl reprezenta el rămânea singurul secret pe care nu aveam de gând să-l împart cu nimeni.

Mi-am amintit cuvintele Burlacului Alf, în timp ce ne făcea turul scotocitorilor în nămol, despre cum a găsi ceva pe mal era mai degrabă mâna destinului. Nu o crezusem la momentul respectiv, dar acum ştiam că să dau peste sticluţa albastră chiar fusese o predestinare – ce adusese o schimbare radicală în cursul vieţii mele.

Când m-am întors din nou spre trepte ca să urc, le-am căutat cu privirea pe cele două femei. Cursul Tamisei era drept, iar ele ar fi trebuit să se fi apropiat şi mai mult de mine până acum. Dar m-am încruntat, scrutând împrejurimile, apoi am zâmbit imaginaţiei mele pusă pe glume.

Trebuie să mă fi înşelat privirea, căci acele două femei nu mai erau acum de găsit pe nicăieri.

*****

PRĂVĂLIA CU OTRĂVURI A NELLEI CLAVINGER

Fragment din dizertaţia semnată de Caroline Parcewell, absolventă de studii post-universitare ale

Universităţii Cambridge, studiul romantismului şi civilizaţiei secolului al optsprezecelea

Notele şi datele privind remediile au fost recuperate din jurnalele găsite la Bear Alley, Farringdon, Londra EC4A 4HH, Marea Britanie

SIROP DE CUCUTĂ

Pentru domni cu un nivel excepţional de inteligenţă şi stăpânire a limbii. Aceste calităţi se vor prezerva până la final şi vor fi de ajutor când va fi nevoie să extrageţi o mărturisire de la ei sau să îi faceţi să-şi amintească corect anumite evenimente.

Dozaj fatal: şase frunze mari, dar s-ar putea ca pentru o persoană corpolentă să fie nevoie chiar de opt. Simptomele iniţiale sunt ameţeala şi tremuratul. Se recomandă preparare sub formă de decoct sau sirop. A se extrage sucul din frunzele proaspete, mărunţite şi scurse bine.

AURIPIGMENT (ARSEN GALBEN)

Pentru că acest remediu are o formă asemănătoare cu a făinii sau a zahărului pudră, este potrivit pentru domni lacomi şi pofticioşi, care adoră o budincă de banane sau lămâie dulce.

Un mineral straniu. Notă: este extrem de solubil în apă fierbinte. Afumat, aroma se aseamănă cu a usturoiului, deci e de preferat să nu fie servit cald. Este folosit pentru eliminarea dăunătorilor de prin gospodării, fie ei de natură umană sau animală. Doza letală este de trei boabe.

PULBERE DE LICURICI

Când se doreşte menţinerea unei stări de excitare, ca în bordeluri sau budoar.

Aceste insecte pot fi găsite pe câmp la venirea anotimpului răcoros, în zonele cu recolte. E bine să fie capturaţi când luna este nouă sau în creştere. Pentru ca licuricii să nu fie confundaţi cu alţi gândaci inofensivi, zdrobiţi un exemplar masculin, care va secreta un lichid lăptos. Puneţi lichidul pe piele şi vedeţi dacă apare o mâncărime. După recoltare, trebuie rumeniţi, apoi striviţi până se produce o pulbere fină. Serviţi-i cu un lichid gros şi închis la culoare – miere, vin, sirop.

SPÂNZ NEGRU

Pentru acei domni predispuşi la nebunie şi halucinaţii, posibil din pricina supraconsumului de alcool şi laudanum. Vor considera că simptomele intoxicaţiei cu spânz sunt produsul propriilor demoni.

Rădăcina, seminţele, seva, toate sunt otrăvitoare. Căutaţi florile cât mai închise la culoare, pentru a nu le confunda cu altele din specia *Piciorul cocoşului*. Simptomele iniţiale sunt ameţeală, dezorientare, setea şi senzaţia de sufocare.

OMAGUL SAU GLUGA CĂLUGĂRULUI

Pentru adepţii înfocaţi ai credinţei, care vor presupune că mânia lui Dumnezeu s-a întrupat în ei, în ultimele clipe de viaţă, şi ar putea deveni

violenţi şi teatrali. Omagul acţionează asupra nervilor membrelor, calmându-i.

Instrucţiuni de cultivare: planta înflorită este uşor de crescut, pământul este de preferat să fie îmbibat în apă. Recoltaţi-o când rădăcina are o grosime de jumătate de inch la baza plantei. Manevraţi-o doar cu mănuşi. Uscaţi rădăcina timp de trei zile. Serviţi-o cu un sos picant, cu gust cât mai asemănător muştarului. Evitaţi bufetele, este excelentă când meniul de cină este servit individual.

STRICNINĂ SAU NUCA OTRĂVITOARE

Cel mai de încredere remediu, acţionează rapid şi ireversibil. Este potrivită administrarea oricărui domn, indiferent de vârstă, dimensiune sau intelect.

Pentru a extrage agentul, zdrobiţi cu blândeţe boaba, cunoscută şi ca *Smochina ciorii*. În doze foarte mici, se poate folosi pentru tratarea febrei, a ciumei, a isteriei. Este foarte amară, aveţi grijă! Când e fiartă, se produce o zeamă gălbuie. Primul simptom pe care-l va experimenta victima este setea severă. A se servi cu gălbenuş de ou, de preferinţă.

CAPCANA DIAVOLULUI SAU CIUMĂFAIA

Produce imediat delirul, şi până şi cel mai isteţ răufăcător va fi prins pe picior greşit. Ideală pentru avocaţi sau executori de proprietate.

Notă: seminţele în formă de ou nu devin benigne prin uscare sau încălzire. Produce un delir mai pronunţat decât

alte solanacee. Animalele, fiind mai inteligente ca oamenii, vor evita planta din pricina gustului şi mirosului dezagreabil. Găsiţi planta în locuri sălbatice, părăsite.

TISA CIMITIRELOR

Se spune despre arborii de tisă că se hrănesc din cadavre. Un remediu ideal pentru a grăbi moartea în cazul domnilor bătrâni şi bolnavi.

Agentul otrăvitor se găseşte în seminţe şi în ţepi. Se poate recolta din cimitirele satelor medievale: copaci care au de la 400 până la 600 de ani. Se prepară sub formă de pastile sau supozitoare. Precauţii când trebuie să le administraţi groparilor, care sunt familiarizaţi cu mirosul şi s-ar putea prinde de intenţie.

CIUPERCA FALICĂ

Întârzie moartea cu cinci zile sau chiar mai mult. Ideal de administrat când testamentul nu este gata şi se aşteaptă o rudă să ajungă la patul de moarte al bolnavului.

Cea mai mortală ciupercă, ce apare la baza unor arbori în a doua jumătate a anului. Nu devine benignă odată cu gătirea ei. Toxina este greu de procurat, dar de încredere, odată obţinută. Un remediu înşelător: victima va crede că se simte mai bine. Dar este doar un simptom al morţii iminente.

Notă istorică

Moartea prin otrăvire este, prin însăşi natura sa, o treabă intimă: o formă de încredere este de obicei prezentă între victimă şi călău. Acest gen de apropiere este predispus la abuz, după cum o dovedeşte Anglia secolului al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea, în care cei acuzaţi de otrăvire au fost mai ales mame, soţii, servitoare, toate cu vârstele între douăzeci şi douăzeci şi nouă de ani. Motivele erau diverse: pică împotriva celor care le angajau, îndepărtarea soţilor sau iubiţilor nedoriţi, beneficii în urma morţii sau incapacitatea de a susţine financiar un copil.

De abia începând cu mijlocul secolului al nouăsprezecelea toxicologii au început să detecteze otrava în ţesuturile corpului omenesc. De aceea am plasat acţiunea din *Apotecara pierdută* spre sfârşitul secolului al optsprezecelea, în Londra. Cincizeci de ani mai târziu, aşa-zisele remedii ale Nellei ar fi fost cu uşurinţă recunoscute în cadrul unei autopsii.

Numărul celor care au murit otrăviţi în Londra din epoca georgiană nu poate fi stabilit. Toxicologia nu exista în cadrul poliţiei, iar otrăvirea era mai degrabă o notă de subsol în rapoartele privind cauzele morţii. Cu siguranţă, lipsa metodelor de a recunoaşte otrăvurile a contribuit la această stare de fapt. Dat fiind cât de uşor erau administrate aceste substanţe, m-aş hazarda să susţin că numărul de otrăviri a fost semnificativ mai crescut decât cel care se găseşte în documentele istorice.

În datele adunate între anii ١٧٥٠ şi ١٩١٤, cele mai comune otrăvuri erau arsenicul, opiumul şi stricnina. Morţile datorate unor plante precum omagul sau unor preparate de origine animală, precum afrodiziacul cantaridină, obţinut dintr-o specie de insecte, nu erau nici ele chiar rar întâlnite.

Unele substanţe, cum ar fi otrava pentru şobolani, erau la îndemâna oricui. Altele, mai puţin, iar provenienţa lor şi magazinele de unde ar fi putut fi obţinute au rămas până la capăt un mister.

Reţete

Infuzia fierbinte a lui Tom Pepper

Pentru a calma gâtul şi a alunga oboseala după o zi lungă.

1,4 drahme (1 linguriţă) miere naturală

16 drahme (1 uncie) scotch sau whisky

½ halbă (ı cană) apă fierbinte

3 vârfuri de cimbru proaspăt

Amestecaţi mierea cu whisky-ul pe fundul cănii. Adăugaţi apa fierbinte şi cimbrul. Lăsaţi-l să respire cinci minute. Beţi cât încă este călduţ.

Balsamul Blackfriars

pentru înţepături de insectă

Pentru a calma pielea iritată şi mâncărimea produsă de ciupituri.

1 drahmă (0,75 linguriţe) ulei de ricin

1 drahmă (0,75 linguriţe) ulei de migdale

10 picături ulei din arbore de ceai

5 picături ulei de lavandă

Într-un flacon de 10 mililitri, adăugaţi cele 4 uleiuri. Umpleţi spaţiul rămas cu apă, apoi închideţi capacul. Agitaţi înainte de fiecare utilizare. Aplicaţi pe piele, unde au apărut mâncărimi.

Biscuiţi cu unt şi rozmarin

Reţetă tradiţională de biscuiţi sau fursecuri. Dulci şi săraţi, dar deloc neobişnuiţi, pentru toate gusturile.

1 vârf de rozmarin proaspăt

1 şi 1/2 cană de unt sărat

2/3 căni de zahăr alb

2 şi 3/4 făină obişnuită

Tăiaţi cât mai fin rozmarinul: aproximativ 1 linguriţă, sau după gust.

Lăsaţi untul la înmuiat, apoi amestecaţi-l cu zahărul. Adăugaţi rozmarinul şi făina. Amestecaţi bine până se prepară un aluat tare. Formaţi biluţe de 1,25 inci şi presaţi-le în tigaie până ajung la grosimea de 0,5 inci. Băgaţi la frigider pentru minim o oră.

Preîncălziţi cuptorul la 375 grade F. Coaceţi 10-12 minute, până când marginile devin aurii. Nu lăsaţi prea mult în cuptor. Daţi la răcit 10 minute.

Aluatul este pentru 45 de biscuiţi.

Mulţumiri

Cartea aceasta nu ar fi ajuns în mâinile voastre fără agenta mea şi susţinătoarea mea înfocată, Stefanie Lieberman. Nu se ascunde după cuvinte, nu face promisiuni deşarte, dar în spatele scenei are mereu la îndemână un număr de magie. Îi mulţumesc şi echipei ei fantastice, Adam Hobbins şi Molly Steinblatt.

Îi mulţumesc editoarei mele de la Park Row Books, Natalie Hallak. Într-o industrie atât de puternică, îmi aminteşte că esenţa în a publica o carte este despre oameni frumoşi care se bucură de o carte reuşită. Îi apreciez atât de mult căldura, optimismul şi viziunea. De asemenea, echipei fenomenale de la Park Row Books şi Harlequin/HarperCollins: Erika Imranyi, Emer Flounders, Randy Chan, Heather Connor, Heather Foy, Rachel Haller, Amy Jones, Linette Kim, Margaret O'Neill Marbury, Lindsey Reeder, Reka Rubin, Justine Sha şi Christine Tsai, sunteţi rockstar-uri! Vă mulţumesc, la fel şi lui Kathleen Carter, care a muncit neobosită pentru a vinde şi promova cărţi într-una dintre cele mai stranii perioade din istorie.

Le mulţumesc Fionei Davis şi lui Heather Webb, care mi-au oferit amândouă îndrumare de nepreţuit în cariera literară – sincera mea recunoştinţă. Amândouă mă inspiraţi.

Mulţumiri Annei Bennett, lui Lauren Conrad, Susan Stokes-Chapman şi lui Kristin Durfee, pentru feedback-ul

lor pe primele versiuni ale cărţii. Şi lui Brook Allen, pentru prietenia ei şi pentru că mereu mi-a ascultat problemele.

Surorii mele, Kellie, şi soacrei, Jackie, pentru sprijinul lor nesfârşit şi pentru dragoste. Lui Pat şi Melissa Teakell, care m-au sprijinit când am avut blocaje creative şi m-au încurajat la infinit.

Lui Catherine Smith şi Lauren Zopatti, al căror sprijin mi-a permis să creez un echilibru între slujba mea de zi cu zi şi visul meu. Prietenei mele de o viaţă, singura femeie care nici nu ar clipi dacă mi-ar vedea istoricul căutărilor pe internet, Aimee Westerhaus, mersi că te împleticeşti prin viaţă alături de mine. Şi celor patru femei superbe, prietenele mele din Florida, primele cititoare: Rachel LaFreniere, Roxy Miller, Shannon Santana şi Laurel Uballez.

Pentru cei dintre voi care sunteţi interesaţi să scrieţi ficţiune istorică: ştiţi că sunteţi pe drumul cel bun când nu puteţi lăsa din mână materialul adunat în urma cercetării. Lui Katherine Watson, autoarea *Vieţi otrăvite*, şi Lindei Stratmann, autoarea *Otrăvuri secrete*, vă mulţumesc că mi-aţi păstrat magia pe parcursul scrierii acestui roman.

Le mulţumesc celor pe care i-am numit *scotocitorii în noroi*, care au citit primul capitol al romanului cu mult timp în urmă şi m-au bătut la cap să continui, incluzându-i aici pe Marnie Devereux, Camilla Szymanowska, Christine Webb, Wendy Lewis, Alison Beckham şi Amanda Callaghan. Şi lui Gaynor Hackworth, al cărei entuziasm a fost atât de copleşitor, încât am numit un personaj în onoarea ei! Şi lui „Florrie” Evans, pe care am întâlnit-o în timp ce cotrobăiam prin nămolul Tamisei în vara lui 2019… mulţumesc că m-ai învăţat cum să deosebesc porţelanul adevărat de alte cioburi. O puteţi urmări pe Instagram: @flo_finds.

Mulţumesc librarilor, bibliotecarilor, cronicarilor şi cititorilor – voi ţineţi cărţile în viaţă şi avem nevoie de voi mai mult ca niciodată. Vă mulţumesc din partea scriitorilor de pretutindeni.

Îi mulţumesc soţului meu, Marc. Mă gândesc la multele ore pe care le-ai petrecut în cealaltă cameră, în timp ce eu tastam neîntrerupt la un vis. Îmi cunoşti călătoria mai bine decât oricine altcineva. Îţi mulţumesc că ai crezut mereu în mine. Nu ar fi fost la fel de distractiv fără tine.

În cele din urmă... Cartea aceasta începe şi se încheie cu o dedicaţie făcută părinţilor mei.

Pentru mama: există o bucurie şi un entuziasm pe care doar un părinte le poate oferi, şi îţi voi fi mereu recunoscătoare că te-am avut întotdeauna alături de mine în călătoria asta nebună. Apreciez apropierea noastră, acum mai mult ca niciodată. Pentru tata, care a plecat dintre noi în 2015: nenumărate lucruri care se regăsesc în scrisul meu – tenacitatea, încăpăţânarea, aprecierea frumuseţii limbii – sunt daruri pe care tu mi le-ai transmis. Le voi preţui întotdeauna. Vă mulţumesc amândurora.

Contents

1. 1. NELLA
2. 2. CAROLINE
3. 3. NELLA
4. 4. CAROLINE
5. 5. NELLA
6. 6. CAROLINE
7. 7. ELIZA

8. 8. CAROLINE
9. 9. ELIZA
10. 10. NELLA
11. 11. ELIZA
12. 12. CAROLINE
13. 13. NELLA
14. 14. CAROLINE
15. 15. ELIZA
16. 16. CAROLINE
17. 17. ELIZA
18. 18. CAROLINE
19. 19. ELIZA
20. 20. NELLA
21. 21. CAROLINE
22. 22. ELIZA
23. 23. NELLA
24. 24. CAROLINE
25. 25. ELIZA
26. 26. CAROLINE
27. 27. NELLA

28. 28. CAROLINE
29. 29. ELIZA
30. 30. CAROLINE
31. 31. NELLA
32. 32. CAROLINE
33. 33. NELLA
34. 34. CAROLINE
35. 35. NELLA
36. 36. CAROLINE
37. PRĂVĂLIA CU OTRĂVURI A NELLEI CLAVINGER
38. Notă istorică
39. Reţete
40. Mulţumiri